

ДЖЕФ ЛИНДЗИ
ДЕКСТЪР: ОСТРИЕТО НА
НОЖА

Част 2 от „Декстър“

Превод от английски: Роза Григорова, 2008

chitanka.info

На Томи и Гас, които наистина чакаха доста дълго.

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Нищо не е възможно без Хилари, абсолютно нищо.

Бих искал също да благодаря на Хулио, семейство Броколи, Дякона и Айнщайн, и — както винаги — на Беър, Пук и Тинки.

Освен това съм задължен на Джейсън Кауфман за твърдата му и мъдро насочваща ръка и на Ник Елисън, чието присъствие променяше всичко.

1.

И отново тази лупа, провиснала толкова пълна и ниска в тропическата нощ, отекваща под смразеното небе с този скъп, познат глас от сенките право в трепетните уши на Мрачния странник, уютно сгушен на задната седалка на доджа на предполагаемата душа на Декстър.

Тази пакостлива луна, този гръмогласен, хитро надничащ Луцифер, който крещеше през пустото небе към тъмните сърца на нощните чудовища долу и ги свикваше на веселите им игрища. Зовящ всъщност онова чудовище там, зад олеандъра, набраздено като тигър от лунната светлина през листата, с пределно изострени сетива, докато чака точния момент да изскочи от сенките. В тъмното е Декстър, вслушан в ужасните прошепнати внушения, които безмълвно се изливат върху сенчестото ми скривалище.

Моето скъпо тъмно второ аз ме тласка да скоча — сега, — да забия осветените си от луната огромни кучешки зъби в толкова уязвимата плът по-нататък до оградата. Но моментът не е настъпил и чакам, следя внимателно как нищо неподозиращата ми жертва се тътри покрай мен с широко отворени очи. Тя знае, че нещо я дебне, но не знае, че съм тук, само на три неумолими стъпки от нея, в живия плет. Толкова лесно мога да се промъкна, също като острието на ножа, каквото съм, и да направя чудесната си магия — но чакам, подозиран, но невидян.

Миговете на дебнене се прокрадват на пръсти един към друг, а аз все още чакам най-точния от тях. Скокът, протегнатата ръка, студеното ликуване, когато виждам как ужасът облива лицето на жертвата ми...

Но не. Нещо не е наред.

И сега е ред на Декстър да усети гадното забиване на очи в гърба, повей на страх. Вече съм сигурен, че нещо следи мен. Друг дебнещ в нощта усеща остър вътрешен глад, докато ме следи по петите, а това тази нощ не ми харесва.

И като внезапен гръм ликуващата ръка изниква от нищото и ме поразява ослепяващо бързо, и аз зървам проблясващите зъби на деветгодишното съседско момче.

— Хванахме те, Декстър! Ти жумиш! — И с бясната скорост на хлапета останалите се скупчват край мен с диво кикотене и крясъци, както съм застанал унизен в храстите. Край. Шестгодишният Коуди се е вторачил в мен, разочарован, сякаш Декстър, Нощният бог, е измамил своя върховен жрец. Астор, деветгодишната му сестра, се присъединява към виковете на хлапетата, след което те отново потъват в мрака, към нови и по-сложни скривалища, и ме оставят толкова самотен в позора ми.

Декстър не откри скрития. А сега той е това. Отново.

Може да се чудите как е възможно? Как може нощният лов на Декстър да се сведе до това? По-рано винаги имаше някакъв страховит откачен хищник, очакващ специалното внимание на страховития откачен Декстър — и ето ме сега, дебнещ празна консервена кутия от равиоли, чиято единствена вина е безвкусният сос. Ето ме тук, прахосващ безценно време, като губя игра, която не съм играл, откакто бях на десет години. Дори по-лошо, аз съм ТОВА.

— Едно. Две. Три... — Броя на висок глас, винаги съм честен и надежден играч.

Как е възможно? Как може Декстър Демона да усеща тежестта на тази луна и да не рови във вътрешностите, да не изрязва живота от човек, който трябва много силно да усети справедливата присъда на Декстър? Как е възможно в такава нощ Студеният отмъстител да не изведе Мрачния странник на разходка?

— Четири. Пет. Шест.

Хари, моят мъдър осиновител, ме беше научил да уравновесявам много точно Нуждата с Ножа. Беше взел момче, в което бе усетил несекваща нужда да убива — това не можеше да се промени, — и беше моделирал от него мъж, който убиваше само убийци. Декстър не-детектива, който се криеше зад човекоподобно лице и преследваше истински гадните серийни убийци, които убиваха без правила. И аз щях да съм един от тях, ако не беше планът на Хари. „Пълно е с хора, които заслужават това, Декстър“, казваше моят чудесен осиновител, който беше ме отгледал.

— Седем. Осем. Девет.

Беше ме научил как да намирам точно такива съотборници, как да се уверявам, че заслужават да им се обадя заедно с моя Мрачен странник. И нещо повече — беше ме научил как да живея с това, както само едно ченге може да те научи. Беше ми помогнал да си построя живот-скривалище и ми наби в главата да му съответствам винаги, да бъда неуморно нормален във всичко. Бях научил как да се обличам и да се усмихвам, да си мия зъбите. Бях станал съвършен фалшив човек, говорех глупостите и любезностите, които хората си разменят по цял ден. Никой не подозираше какво се гърчи зад безупречната ми фалшива усмивка. Никой, освен доведената ми сестра Дебора, разбира се, но тя беше започнала да ме приема какъвто съм. В края на краищата можеше да съм много по-лош. Можеше да съм злобно бясно чудовище, което убива и убива, оставя след себе си планини гниеща плът. Вместо това ето че съм на страната на истината, справедливостта и американския начин на живот. Все още чудовище, разбира се, но почиствам старателно след себе си, и съм НАШЕТО чудовище, облечено в червено, бяло и синьо, със стопроцентова синтетична добродетелност. И в онези ноци, когато луната крещи най-силно, намирам другите, които изяждат невинните и не спазват правилата, и ги премахвам на малки, грижливо опаковани парченца.

Тази елегантна формула действаше добре цели години на радостно безчовечие. Между спектаклите поддържах своя съвършено усреднен живот на човек от съвсем обикновен апартамент. Никога не закъснявах за работа, разказвах си необходимите вицове с колегите и бях полезен и ненаатрапчив във всички обикновени неща, точно както ме беше учил Хари. Животът ми на андроид беше подреден, уравновесен и си изплащаше социалната цена.

Досега. Някак си се озовах точно в най-подходящата нощ играещ на криеница с ято дечурлига, вместо да играя на „Съсечи секача“ с грижливо избран приятел. И след малко, когато играта свърши, ще заведе Коуди и Астор в къщата на майка им, Рита, и тя ще ми поднесе кутия бира, ще пъхне децата в леглото и ще седне до мен на дивана.

Как е възможно? Да не би на Мрачния странник да му е щукнало да се пенсионира предсрочно? Декстър ли се е размекнал? Да не би някак да съм сбъркал ъгъла в дългия тъмен коридор и да съм излязъл от грешния край като Декстър Домашар? Ще ми се случи ли въобще

някога пак да капна капката кръв на чистото предметно стъкло, както винаги съм правил — моя трофей от преследването?

— Десет! Кой пред мен, кой зад мен... идвам!

Да, наистина. Тръгвах.

Но към какво?

Всичко започна, разбира се, от сержант Доукс. Всеки супергерой трябва да си има своето слабо място, и той беше моето. Абсолютно нищо не му бях направил, но той все пак беше решил да ме преследва, да ме тормози заради добрата ми работа. Мен и сянката ми. И най-смешното е, че аз, усърдният анализатор на петната кръв за същото полицейско звено, в което работеше и той, бяхме в един екип. Беше ли честно от негова страна да ме гони така само защото от време на време поработвах и нощем?

Познавах сержант Доукс много по-добре, отколкото исках, много повече, отколкото налагаше чисто професионалната ни връзка. Бях си поставил задачата да го проуча по една проста причина: той никога не ме беше харесвал, въпреки че много се гордеех със своя чар и първокласна духовитост. Но изглежда, Доукс разбираше, че всичко това е фалшиво. Цялата ми сърчно изработена сърдечност отскачаше от него като майски бръмбар от автомобилно стъкло.

Това естествено възбуди любопитството ми. Не на шега при това. Що за човек може да не ме харесва? И така, започнах да го изучавам малко по малко, и открих. Човекът, който можеше да не харесва Привлекателния Декстър, беше на четиридесет и осем години, афроамериканец, и пазеше отчетите на отдела за съдебната преса. Според откъслечните слухове, които бях доловил тук-там, бил ветеран от армията и след идването си в отдела участвал в няколко фатални престрелки, до една признати за основателни.

Но по-важно от всичко това беше откритието ми от първа ръка, че някъде зад дълбокия гняв, който винаги гореше в очите му, се спотайваше ехо от кискането на моя собствен Мрачен странник. Беше само много тихичко подрънкване на съвсем мъничко звънче, но бях сигурен. Доукс живееше заедно с нещо, точно като мен. Не съвсем същото, но нещо много подобно, пантера до моя тигър. Доукс беше ченге, но беше също и хладнокръвен убиец. Нямах истинско доказателство, но бях сигурен в това и без да съм го виждал да чупи врата на пешеходец.

Едно разумно същество би могло да си помисли, че с него бихме могли да намерим обща почва, да прием заедно кафе и да сравняваме своите страници, да си приказваме професионално и да си бъбрим за техниката на разчленяването. Но не — Доукс ме искаше мъртъв. А на мен ми беше възтрудно да споделям тази му гледна точка.

Доукс беше работил с детектив Ла Гуерта по време на донякъде подозрителната ѝ смърт и оттогава чувствата му към мен прераснаха в нещо малко по-действено от проста омраза. Доукс беше убеден, че съм замесен в смъртта на Ла Гуерта. Това беше изцяло невярно и напълно несправедливо. Само бях наблюдавал — какво лошо има в това? Разбира се, бях помогнал на истинския убиец да избяга, но какво чак толкова? Що за тип ще се обърне срещу собствения си брат? Особено пък когато работата му е толкова чиста и прецизна.

Е, живеј и остави и другите да живејат, винаги съм се придържал към това. Или поне доста често. Доукс можеше да си мисли каквото си иска, това не ме засягаше. Все още има твърде малко закони срещу мисленето, макар да съм сигурен, че във Вашингтон се работи усилено по въпроса. Не, каквито и подозрения да имаше към мен милият сержант, те си бяха негова работа. Но сега, когато беше решил да задейства нечистите си мисли, моят живот се объркваше тотално. Декстър Дерайлиралия се превръщаше в Декстър Побъркания.

И защо? Как беше започнала цялата тая гадна каша? Аз само бях се опитал да бъда себе си.

2.

От време на време има нощи, в които Мрачният странник намира да излезе и да си поиграе. Все едно разхождаш куче. Можеш за малко да си правиш оглушки за лая и дращенето по вратата, но после винаги трябва да го изведеш.

Малко след погребението на детектив Ла Гуерта настъпи време, когато май си струваше да се чуе шепотът от задната седалка и да се начертае план за малко приключение.

Бях си набелязал отличен обект, много приемливия продавач на недвижими имоти Макгрегър. Беше доволен-веселяк, който обичаше да продава къщи на семейства с деца. Особено с малки момчета — Макгрегър беше изключително привързан към момченца на възраст между пет и седем години. Беше смъртоносно привързан към пет от тях, за които бях сигурен, и много вероятно и към още няколко. Беше хитър и предпазлив и ако не беше посещението на Мрачния скаут Декстър, може би щеше да си остане късметлия още дълго. Трудно е да се обвини полицията, поне този път. В края на краищата, когато изчезне малко дете, едва ли някой ще си каже: „Аха! Кой продаде на това семейство новата им къща?“

Но, разбира се, твърде малко хора са като Декстър. Общо взето това е хубаво, но в този случай стана добре, че се случих наблизо. Четири месеца, след като прочетох в един вестник историята за изчезнало момче, попаднах на още една. Децата бяха на една и съща възраст. Такива подробности винаги полюшват камбанка и изпращат към мозъка ми на леки-леки вълнички шепот: „Ей, съседе!“.

И така, разрових първата история и сравних. Забелязах, че и в двата случая вестникът подсилва скръбта на семействата чрез споменаване, че неотдавна са се преместили в нова къща. Чух леко кискане откъм сенките и се приближих още малко.

Беше наистина почти недоловимо. Детектив Декстър трябваше доста да се потруди, защото отначало не се забелязваше никаква връзка. Въпросните семейства живееха в отдалечени райони, което

изключваше доста много възможности. Ходеха в различни черкви, различни училища, използваха различни фирми за преместването си. Но когато Мрачният странник се смее, някой обикновено прави нещо мръсничко. И накрая открих връзката: и двете къщи бяха обявени за продаване от една и съща агенция за недвижими имоти — малко учреждение в южната част на Маями, само с един агент, приветливия и благоразположен господин Ренди Макгрегър.

Поразрових още. Макгрегър беше разведен и живееше сам в малка къща от бетонни тухли край Олд Кътлър Роуд. Държеше осемметрова моторна яхта с кабина в яхтклуба Матисън Хамък, който беше сравнително близо до къщата му. Лодката би била също и изключително подходяща детска кошарка, начин да изведеш малките си приятелчета сами далече в океана, където никой нито ще те види, нито ще те чуе, просто ставаш истински Колумб на мъченията. И на всичко отгоре това предлага блестяща възможност да се отървеш от мръсните останки. Само на няколко километра от Маями Гълфстрийм предлага почти бездънна яма за отпадъци. Нищо чудно, че телата на дечицата въобще не бяха намерени.

Тази техника беше толкова хитра, че се чудех как не съм се сетил за нея, за да се избавям от собствените си отпадъци. Ама че глупак съм! Използвах малката си яхта само за риболов и разходка из залива. И изведнъж се появява Макгрегър с цял-целеничък нов начин да се насладиш на вечер сред вълните. Идеята беше много сладка и моментално издигна Макгрегър право до върха на моя списък. Наричайте ме неразумен, дори алогичен, тъй като малко ме е грижа за хората, но по някаква причина много държа на децата. И когато срещна човек, който измъчва деца, все едно някой е пъхнал двадесет долара рушвет на Мрачния шеф, за да го придвижи по-напред в списъка. С радост ще развържа кадифеното въже и ще вкарам Макгрегър право вътре, ако приемем, че той наистина прави това, което ми се струва. Разбира се, трябва да съм абсолютно сигурен. Винаги съм се старал да избягвам нарязването на невинен човек и би било позор да го направя сега, дори с продавач на недвижими имоти. Хрумна ми, че най-добрият начин да се уверя ще е да посетя въпросната яхта.

За мой късмет още на другия ден завалия, както обикновено си вали всеки ден през юли. Но това приличаше на целодневна буря, сякаш изпратена по поръчка на Декстър. Излязох от лабораторията по

съдебна медицина на полицията в Маями Дейд рано и пресякох към Леджун, като изминах целия път до Олд Кътлър Роуд. Завих наляво към Матисън Хамък. Както очаквах, изглеждаше пусто. Но знаех, че на стотина метра пред мен има будка на пазач, в която някой нетърпеливо чака да получи от мен четири долара за голямата привилегия да вляза. Не беше умно да се мяркам пред будката на пазача. Разбира се, спестяването на четири долара е много важно, но още по-важно беше, че в дъждовен ден като този, при това в средата на седмицата, това щеше да изглежда леко подозрително. Естествено не исках да се навирам, особено предвид характера на моето хоби.

От лявата страна на пътя имаше малък паркинг, обслужващ района на пикниците. Стар заслон за екскурзианти на открито от възрозов камък стърчеше отдясно. Паркирах колата и облякох яркожълто яке за всякакво време. От него се почувствах много морски, точно с такова трябва да си облечен, когато се вмъкваш с взлом в яхта на убиец педофил. То ме правеше и много забележим, но не ми пукаше особено за това. Щях да тръгна по успоредната на шосето велосипедна алея. Беше скрита от мангрови дървета и ако съвсем случайно пазачът подадеше глава навън в дъжда, щеше да види само размазано тичащо жълто петно. Просто идиот, който трябва да си направи следобедното тичане, та ако ще и камъни да падат от небето.

И наистина бягах около петстотин метра по пътеката. Точно както се надявах, в будката на пазача нямаше никакви признаци на живот. Стигнах до големия паркинг край водата. Последната редица докове вдясно беше приютила ято лодки, малко по-малки от големите спортни играчки на рибарите и милионерите, завързани по-близо до пътя. Скромната осемметрова яхта на Макгрегър „Орел“ беше почти на края.

Пристанището беше безлюдно и безгрижно минах през портата на телената ограда покрай надпис „Достъп до доковете разрешен само за собственици на яхти“. Мъчех се да се почувствам виновен, че нарушавам толкова важно нареждане, но това не беше по силите ми. Долната част на надписа гласеше: „Риболовът близо до доковете и в района на пристанището забранен“ и си обещах, че на всяка цена ще избягвам да ловя риба, което смекчи вината ми от нарушаването на първата заповед.

„Орел“ беше на пет-шест години и показваше съвсем незначителни признаци на остаряване в климата на Флорида. Палубата и перилата бяха чисто измити и положих грижи да не оставям следи, когато се покатерих на борда. По незнайна причина ключалките на яхтите никога не са особено сложни. Може би яхтсмените са по-честни от неопитните моряци. Във всеки случай само след секунди отключих и се вмъкнах в „Орел“. В каютата нямаше онази застояла миризма на печен мухъл, която получават толкова много лодки, когато са затворени дори само за няколко часа под тропическото слънце. Вместо това във въздуха се носеше лек мирис на почистващ препарат, сякаш някой беше търкал толкова старателно, че никакви микроби или миризми нямаха шанс да оцелеят.

Имаше масичка, кухненски ъгъл и малък телевизор с видео на един рафт, с купчина филми до него: „Спайдърмен“, „Баба Меца“, „Намери Немо“. Чудех се колко ли момченца е изпратил Макгрегър през борда да търсят Немо. Горещо се надявах скоро Немо да намери него. Пристъпих към кухненския ъгъл и започнах да отварям чекмеджетата. Едното беше пълно с бонбони, другото — с пластмасови играчки. А третото беше абсолютно претърпкано с ролки широко тиксо.

Тиксото е нещо чудесно и — както знам много добре — може да се използва за куп какви ли не полезни неща. Но пък ми се стори, че да държиш цели десет ролки в чекмедже в яхтата си е малко прекалено. Освен ако, разбира се, не го използваш за някаква специална цел, за която ти трябват големи количества. Може би научен проект с участието на множество малки момченца? Само предположение, разбира се, основано на собственото ми използване на такава лента — не за момченца, разбира се, а за изтъкнати граждани като например... Макгрегър. Вината му започваше да изглежда много вероятна и Мрачният странник застрелка сухия си гущерски език в нетърпеливо очакване.

Слязох по стълбата в малката предна част, която брокерът вероятно наричаше каюта. Леглото не беше безумно елегантно, просто тънък дюшек от дунапрен върху издигнат подиум. Подръпнах го и нещо леко изскърца. Гумено долнище. Отметнах дюшека. И видях четири халки, завинтени за долнището във всеки ъгъл. Повдигнах капака под дюшека.

Разумно е да се очаква да откриеш верига във всяка яхта. Но придружаващите я белезници не ми се сториха нещо чак толкова морско. Разбира се, за тях би могло да има много добро обяснение. Възможно беше господин Макгрегър да ги използва срещу опърничави риби.

Под веригата и белезниците имаше пет котви. Това като нищо можеше да е много необходимо за яхта, предназначена за околосветски пътешествия, но изглеждаше малко прекалено за яхтичка за неделни разходки. За какъв дявол му бяха? Ако аз например излезех с малката си яхта навътре към дълбоките води със серия малки телца, от които бих искал да се отърва чисто и напълно, какво бих правил с толкова много котви? И, разбира се, ако поставям въпроса така, изглеждаше очевидно, че следващия път, когато господин Макгрегър се поразходи с някое малко приятелче, ще се върне само с четири котви под койката.

Несъмнено бях събрал достатъчно дребни подробности, за да нарисувам много интересна картина. Натюрморт без деца. Но досега не бях открил нищо, което да не може да се обясни като огромно съвпадение, а трябваше да съм абсолютно сигурен. Трябваше да притежавам съкрушително, окончателно доказателство, нещо толкова желязно недвусмислено, че да задоволи Кодекса на Хари.

Намерих го в шкафчето отдясно на койката.

Там имаше три малки вградени чекмеджета. Най-долното изглеждаше няколко сантиметра по-късо от двете други. Може би така и трябваше, вероятно беше скъсено поради извивката на корпуса. Но аз съм изучавал хората дълги години и това ме изпълни със силни подозрения. Издърпах чекмеджето докрай и, разбира се, открих зад него малко тайно отделение. А в тайното отделение...

Тъй като не съм истинско човешко същество, емоционалните ми реакции обикновено са ограничени до това, което съм се научил да наподобявам. Така че не бях смаян, възмутен, разгневен или поне горчиво решителен. Такива емоции са много трудни за убедително фалшифициране, пък и нямаше за кого да ги изобразявам, така че какво ми пука? Но всъщност наистина усетих бавен студен полъх от мрачната задна седалка да пропълзява по гърба ми и да издухва сухи листа по дъното на гущерския ми мозък.

Защото видях снимките на пет голи момчета, в различни пози, сякаш Макгрегър все още търсеше свой собствен отличителен стил. И

да, наистина, той действително се беше проявил като прахосник с тиксото. На едната снимка момчето приличаше на сребристосив пашкул, със съвсем малко открита площ. А това, което Макгрегър беше оставил на показ, ми разказа много за него самия. Както подозирах, той не беше от хората, които повечето родители биха пожелали за командир на децата си в скаутски лагер.

Снимките бяха качествени, направени от множество различни ракурси. Особено изпъкваше една серия. Бледен отпуснат гол мъж с черна качулка стоеше до стегнато завързано момче почти като до ловен трофей. От формата и цвета на тялото бях съвсем сигурен, че това е самият Макгрегър, въпреки че качулката покриваше лицето му. И докато прехвърлях снимките, ми хрумнаха две много интересни мисли. Първата беше: „Аха!“. Тя означаваше, разбира се, че вече няма абсолютно никакво съмнение относно делата на Макгрегър: той беше щастливецът, получил Голямата награда от лотарията на банкерската къща на Мрачния странник.

А втората мисъл, малко по-смуцаваща, беше: кой е правил снимките?

Имаше прекалено много ракурси, за да са направени автоматично. И когато ги прехвърлих втори път, забелязах на две снимки, направени отгоре, остър връх на нещо, което приличаше на червен каубойски ботуш.

Макгрегър имаше съучастник. Звучи също като в съдебна сапунка, но така си беше и не мога да измисля по-добър начин да го изразя. Той не беше правил всичко това сам. Имаше съучастник и ако не друго, той поне беше гледал и беше снимал.

С изчервяване си признавам, че имам известни скромни познания и талант в областта на полуредовните тежки телесни повреди, но никога не бях попадал на такова нещо. Ловни трофеи — да, в края на краищата и аз имам малка кутия с предметни стъкла с по една мъничка капка кръв на тях за спомен от всяко от моите приключения. Съвсем нормално е да съхраняваш някакви сувенири.

Но да имаш втори човек край себе си, който да гледа и да прави снимки — това превръща едно много лично действие в нещо като представление. Беше абсолютно непристойно — този човек явно беше извратен. Ако бях способен на морално възмущение, несъмнено щях

да съм преизпълнен с него. При дадените обстоятелства обаче просто станах още по-нетърпелив да опозная Макгрегър отвътре.

В каютата беше задушаващо горещо и моята дреха за всякакви атмосферни условия не ми помагаше ни най-малко. Чувствах се като яркожълта торбичка с чай. Взех няколко от най-ясните снимки и ги пъхнах в джоба си. Останалите върнах на мястото им, оправих койката и се върнах в главната каюта. Доколкото можех да различа през прозореца — дали не е по-добре да го нарека амбразура? — никой не ме дебнеше и не ме следеше скришом. Измъкнах се през вратата, уверих се, че се заключи след мен, и спокойно се отдалечих в дъжда.

От множеството филми, които съм гледал, знам много добре, че да вървиш под дъжда е най-подходящо за размишления над човешкото коварство, така че точно с това се заех. О, този гаден Макгрегър и неговият папарак. Как можеше да са такива гнусни отрепки? Това изглеждаше почти правилно — и беше всичко, до което успях да стигна. Надявах се да е достатъчно, за да удовлетвори формулата. Защото беше много по-забавно да размишлявам над собствената си перфидност и как мога да я подхраня чрез уреждане на игра с Макгрегър. Усещах надигането на тъмна вълна наслада, която ме залива от най-дълбоките подземия на замъка Декстър и се натрупва в преливника. И скоро щеше да се излее върху Макгрегър.

Вече нямаше място за никакво съмнение, разбира се. Дори Хари би признал, че снимките са повече от достатъчно доказателство. С Макгрегър щяхме да изследваме заедно. И после идваше специалният бонус да се открие неговият приятел с каубойските ботуши — той трябваше да последва Макгрегър възможно най-скоро естествено. Никаква почивка за лошите. Все едно си попаднал на разпродажба на две на цената на едно — абсолютно неустоима.

Изпълнен с щастливите си мисли, дори не забелязвах дъжда, докато крачех мъжествено и бързо към колата. Чакаше ме много работа.

3.

Никога не е добре да се придържаш към закостеняла рутина, особено ако си убиец педофил, попаднал под вниманието на Декстър Отмъстителя. За мой късмет, никой не беше успял да предаде на Макгрегър това жизненоважно сведение. Така че ми беше от лесно полесно да го открия при напускане на офиса му точно в шест и трийсет, както сигурно правеше всеки ден. Излезе от задната врата, заключи я и се покатери в огромния си форд SUV — идеална кола да разкарваш клиентите да оглеждат къщите или да откарваш момченца към доковете. Проследих го до скромната му бетонна къща на Югоизточна улица 80.

Трафикът край къщата му беше доста силен. Завих по малка странична уличка на половин квартал от нея и паркирах безпроблемно на място, откъдето виждах много добре. Имаше висок гъст жив плет, който стигаше чак до края на мястото на Макгрегър. И пречеше на съседите да виждат това, което става в двора му. Седях в колата си и десетина минути се преструвах, че гледам някаква карта, което беше достатъчно, за да направя план и да се уверя, че той не мисли да ходи някъде. Когато излезе от къщата и започна да се мотае по двора без риза и по опърпани шарени шорти, вече знаех как ще го направя. Отправих се към къщи, за да се приготвя.

Въпреки че обикновено имам як здравословен апетит, винаги съм констатирал, че преди някое от моите малки приключения не ми се яде. Моят вътрешен съдружник трепери от нарастващо нетърпение, със спускането на нощта над града луната бълбука все по-силно във вените ми и мислите за храна изглеждат все по-неуместни.

И така, вместо да се насладя на бавна, богата на протеини вечеря, крачех из апартамента си, горях от нетърпение да започна, но все пак бях достатъчно хладнокръвен, за да изчакам и да дам достатъчно време на дневния Декстър да се разтвори спокойно в околната среда и да усети възбуждащия прилив на мощ, докато Мрачният странник бавно поема кормилото и проверява управлението. Това винаги е

ободряващо усещане — да позволиш да те издърпат на задната седалка и да оставиш Странника да управлява. Сенките сякаш придобиват порезки очертания, тъмнината избледнява до блестящо сиво, от което всичко придобива много по-отчетлив фокус. Тихите звуци стават силни и ясно доловими, по кожата ми полазват тръпки, дъхът ми свисти навън-навътре и дори въздухът оживява от миризми, които несъмнено не се забелязват през отегчителния нормален ден. Винаги съм най-пълен с живот, когато шофира Мрачния странник.

Заставих се да седна във фотьойла, усещах Нуждата да кръжи над мен и да оставя след себе си мощен прилив на готовност. Усещах всяко дишане като порив на студен въздух, който ме напомпва, прави ме все по-голям и по-ярък, докато не заприличвам на огромен непобедим стоманен маяк, готов да разреже тъмния вече град. И тогава фотьойлът ми се превръща в глупава дреболия, скривалище за мишки, и само нощта е достатъчно голяма.

И е време.

Излязохме в ярката нощ. Лунната светлина ме блъскаше, лъхащото на увехнали рози дишане на нощта в Маями пронизваше кожата ми, и почти мигновено се озовах там, в сенките, хвърляни от оградата на Макгрегър, дебнех, чаках и слушах, само засега, предупреждението, което се омотаваше около китката ми и шептеше: „Търпение“. Изглеждаше изумително, че той не може да види нещо толкова ярко светещо като мен, и тази мисъл ми донесе нов прилив на сила. Нахлузих бялата си копринена маска и бях готов да започна.

Бавно, незабележимо се измъкнах от мрака на плета и сложих пластмасова играчка — клавиатура на пиано — под прозореца му, под едни гладиоли, така че да не можеш да я видиш веднага. Беше ярка, червена и синя, около педя дълга, и имаше само осем клавиша, но можеше да повтаря безкрайно едни и същи четири мелодии, докато батерията не се изтощи. Включих я и се дръпнах към мястото си в живия плет.

Чу се „Джингъл белс“, после „Старият Макдоналд“. Кой знае защо, по една фраза липсваше и от двете песнички, но малката играчка продължи нататък с „Лондонския мост“ в същия весел, щур дух.

Това беше достатъчно да те побърка, но вероятно оказваше и допълнително въздействие върху човек като Макгрегър, който живееше за и чрез децата. Поне твърдо се надявах да е така. Нарочно

бях избрал малката играчка, за да го примамя навън, и всъщност искрено се надявах да си помисли, че е разкрит и че тя е изпратена от Небето да го накаже. В края на краищата защо да не се наслаждавам на това, което върша?

То явно подейства. Бяхме едва на третото изпълнение на „Моста“, когато той излезе от къщата: препъваше се, с широко отворени от паника очи. Спря за момент, зяпнал. Оредялата му червеникава коса изглеждаше като току-що обрулена от буря, бледият му корем провисваше над мръсното долнище на пижамата му. Не ми изглеждаше особено опасен, но, разбира се, не бях момченце на пет години.

След малко, като постоя с отворена уста — почесваше се и приличаше на модел, който позира за статуя на гръцки бог на глупостта, — Макгрегър разбра откъде идва звукът — този път пак „Джингъл белс“. Пристъпи и се наведе, за да пипне малката пластмасова клавиатура, и не му остана време дори да се изненада, преди да дръпна здраво около врата му плетената въдичарска корда. Той се стегна и за миг помисли, че ще може да се съпротивлява. Дръпнах по-силно и промени мнението си.

— Престани да се бориш — прошепнахме ние със студения заповеднически глас на Странника. — Така ще поживееш повече. — Това му подсказа какво го чака и той си въобрази, че може да го избегне, така че дръпнах силно примката и задържах, докато лицето му не потъмня и той не рухна на колене.

Малко преди да припадне отпуснах мъничко.

— Сега прави каквото ти се казва — наредихме. Той не обели дума. Просто се беше задавил от няколко големи мъчителни глътки въздух и аз поразхлабих кордата. — Ясно ли е? — попитахме ние и той кимна, така че му позволих да диша.

Той вече не опитваше да се бори, макар да го накарах да подскача като жаба до къщата за ключовете от джипа и след това обратно. Скочих на седалката зад него. Държах здраво кордата и му позволявах да диша само колкото да не умре.

— Пали колата — наредихме ние, но той не помръдна.

— Какво искаш? — каза с глас, сякаш посипан с дребни камъчета.

— Всичко — отвърнахме ние. — Пали мотора.

— Имам пари — каза той.

Дръпнах силно кордата.

— Купи ми момченце — казахме ние. Стягах няколко секунди, прекалено силно, за да не може да диша, и достатъчно дълго, за да разбере, че ние владеем положението, знаем какво е направил и отсега нататък ще му позволим да диша само когато поискаме. Когато разхлабих примката, вече нямаше какво да каже.

Той подкара, както му наредихме, обратно по Югоизточната Осемдесета към Олд Кътлър Роуд и после на юг. Движение почти нямаше толкова далече от града по това време на нощта. Свихме към друг етап на събитията, развил се в далечния край на Рибния залив. Строежът беше спрял заради осъждането на собственика за пране на пари и нямаше кой да ни пречи. Насочихме Макгрегър покрай полуразрушената будка на пазача около малко колело за обръщане, на изток към водата, и спряхме до малка каравана, навремето временен офис на строежа, а сега оставена на младите търсачи на трепети и на такива като мен, които искат само малко усамотяване.

Поседяхме малко, наслаждавахме се на гледката — луна над водата, с педофил в примка на преден план, много красива.

Излязох и помъкнах Макгрегър след себе си, стегнах силно, така че той падна на колене и посегна към шията си. За миг погледах как се дави и лигави в калта, как лицето му потъмнява отново и очите му кървясват. След това го изправих и го бутнах нагоре по трите дървени стъпала в караваната. Докато се оправи достатъчно, за да разбере какво става, го вързах върху бюрото, като закрепих здраво ръцете и краката му с широко тиксо.

Макгрегър опита да заговори, но вместо това само се закашля. Почаках. Сега вече имах много време.

— Моля те — каза той накрая с глас, който стържеше като пясък по стъкло. — Ще ти дам каквото поискаш.

— Да, така е — отвърнахме ние и видяхме как звукът на тези думи се връза в него. Въпреки че той не виждаше през моята бяла маска, ние се усмигнахме. Извадих снимките, които бях взел от яхтата му, и му ги показах.

Той замръзна съвсем и ченето му увисна.

— Откъде ги взе? — попита доста раздражено за човек, който ще бъде нарязан на малки парченца.

— Кой е правил тези снимки?

— Няма да ти кажа.

С ножица за ламарина отрязвах кутрето и безимения пръст на лявата му ръка. Той се мятеше, пищеше и кръвта му ружна, което винаги ме ядосва, така че напъхах в устата му топка за тенис и отрязвах кутрето и безимения пръст на дясната му ръка.

— Ще кажеш — казах и почаках да се поукроти.

Когато това най-после стана, той извъртя око към мен и лицето му се изпълни с разбиране, което настъпва, когато си пристъпил отвъд болката, към съзнанието, че останалото от всичко това ще е завинаги. Извадих топката от устата му.

— Кой направи снимките?

Той се усмихна и каза:

— Ще ми се една от тях да беше твоята.

Коего направи следващите деветдесет минути много по-пълноценни.

4.

Обикновено след някоя от моите Ноци се чувствам приятно отпуснат, но още следващата сутрин след злокобния край на Макгрегър все още треперех от жажда. Искях много силно да намеря фотографа с червените каубойски ботуши и да се отърва от това. Аз съм подредено чудовище, обичам да довършвам започнатото и мисълта, че някой потропва някъде с тези смешни ботуши, с фотоапарат, видял твърде много, ме караше да изгарям от нетърпение да проследя тези стъпки и да приключа своя двуетапен проект.

Може би бях прекалено избързал с Макгрегър. Трябваше да му оставя малко повече време и да го насърча и щеше да ми разкаже всичко. Но ми се беше сторило като нещо, което лесно ще открия сам — когато Мрачният странник ме насочва, съм съвсем сигурен, че мога да направя всичко. Досега не съм бъркал, по този път бях пооплел конците и се налагаше да открия господин Ботуши сам.

От предишното си проучване знаех, че Макгрегър не води светски живот извън случайните си редки нощни разходки. Членуваше в две-три бизнес организации, което и би следвало да се очаква от брокер, но не можах да открия нито един човек, с когото да е другарувал. Знаех също, че няма криминално досие, така че нямаше откъде да извадя и проуча познатите му. Съдебните доклади за развода му просто гласяха „непреодолими различия“ и оставяха останалото на моето въображение.

И тук заседнах. Макгрегър беше класически самотник и в моето внимателно проучване никъде не зърнах индикация, че някога е имал някакви познанства, съдружници, гаджета, колеги или близки приятели. Никакви нощи за покер, никакви момчета въобще, с изключение на най-малките. Никаква църковна група, никакви спортни клубове, никакъв съседен бар, никакво ежеседмично събиране за фолк танци — което би могло да обясни ботушите — нищо, нищичко: освен снимките, на които стърчаха онези тъпи червени остри носове.

Така че кой беше каубоят Боб и как да го намеря?

Фактически имаше само едно място, където можех да потърся отговора, и трябваше да побързам, докато някой не забележи изчезването на Макгрегър. Чух тътен на гръмотевици в далечината и изненадан погледнах стенния часовник. Нямах съмнение, беше два и петнадесет, време беше за ежедневната следобедна буря. Бях пропилял в унили мисли цялата си едночасова обедна почивка — нещо крайно нетипично за мен.

Все пак бурята отново щеше да ми послужи за претекст и можех да спра на връщане някъде по пътя да хапна. Така, с ясен и приятен план за най-непосредственото си бъдеще, се отправих към паркинга, качих се в колата и потеглих на юг.

Дъждът започна, когато вече бях стигнал до Матисън Хамък. Отново намъкнах жълтото си спортно яке за всякакво време и затичах по алеята към яхтата на Макгрегър.

Отново съвсем лесно отключих и се вмъкнах в каютата. При първото си посещение бях търсил доказателства, че Макгрегър е педофил. Сега се опитвах да намеря нещо по-неуловимо, някакъв малък ключ за разгадаване самоличността на неговия приятел.

Тъй като все трябваше да започна отнякъде, слязох пак в спалното помещение. Отворих чекмеджето с фалшиво дъно и отново прехвърлих снимките. Този път оглеждах и фона, а не само предния план. Дигиталната фотография направи този тип разследване много по-трудно — по снимките няма никакви печати, нито пък данни за проявени филми, които да проследиш. Всеки тъпак на света може просто да прехвърли снимките на твърдия си диск и да ги изкопира, когато си поиска, дори ако има такъв отвратителен вкус за обувки. Не е честно. Нима компютрите не са измислени, за да ни улесняват?

Затворих чекмеджето и огледах каютата, но не открих нищо повече от видяното първия път. Доста обезкуражен, се качих отново в главната каюта. И там имаше няколко чекмеджета — прегледах ги всичките. Видеозаписи, пластмасови фигурки, широкото тиксо — всичко това вече бях го разгледал и то не ми подсказваше нищо. Извадих тиксото, реших, че може би мога да ги използвам аз. Лениво вдигнах последната ролка.

И то беше там.

Наистина е по-хубаво да си късметлия, отколкото добър. За милион години не бих се надявал на нещо толкова хубаво. За долната

част на последната ролка беше залепена хартийка и на нея пишеше „Рийкър“, с телефонен номер под името.

Разбира се, нямаше никаква гаранция, че Рийкър е Червения рейнджър или че дори е човешко същество. Със същия успех би могъл да е някой водопроводчик. Но във всеки случай беше много повече от досегашната ми отправна точка.

Сега трябваше да се махна от яхтата, преди да е спряла бурята. Пъхнах хартийката в джоба си, закопчах си якето и се измъкнах.

Може би се чувствах щастливо размекнат от последствията на моята вечер с Макгрегър, но докато карах към къщи, си тананиках натрапчивата мелодийка на Филип Глас от „1000 самолета на покрива“. Ключът към щастието е да си направил нещо, с което да се гордееш, и да имаш цел, поради която да гледаш напред, а в момента имах и двете. Колко прекрасно е да си аз!

Хубавото ми настроение трая само до колелото, където Олд Кътлър се влива в Леджун, защото небрежен поглед в огледалото за обратно виждане замрази мелодията на устните ми.

Зад мен, почти забил нос в задната ми седалка, караше кафяв форд таурус. Приличаше прекалено на множеството коли, които полицейското управление в Маями Дейд дава на цивилния си персонал.

Хич не ми изглеждаше това да е добър знак. Патрулна кола може да те следи без никаква причина, но човек в служебна кола все трябва да има някаква цел и изглежда, тази цел беше да ми дадат да разбера, че ме следят. Ако беше така, подейства идеално. Зад блясъка на предното стъкло не можех да видя кой кара форда. Изведнъж ми се стори много важно да разбера поне откога ме следи тази кола, кой я кара и какво е видял шофьорът.

Свих в една странична уличка и спрях до тротоара. Таурусът спря точно зад мен. За момент не стана нищо — и двамата седяхме в колите си и чакахме. Да ме арестуват ли се канеха? Ако някой ме беше проследил от пристанището, това щеше да е много лошо за Енергичния Декстър. Рано или късно отсъствието на Макгрегър щеше да бъде забелязано и дори и най-баналното разследване щеше да стигне до неговата яхта. Някой щеше да отиде да провери дали е на мястото си и тогава фактът, че Декстър е бил там посред бял ден, можеше да се окаже много-много значителен.

Точно такива дребни неща допринасят за успешната работа на полицията. Ченгетата търсят подобни странни съвпадения и когато ги открият, стават много сериозни по отношение на лицето, което попада твърде често на много интересни места чисто случайно. Дори ако това лице има полицейска карта и удивително чаровна фалшива усмивка.

Наистина май не ми оставаше нищо друго, освен да блъфирам докрай: да открия кой ме следи и защо и после да го убедя, че е глупаво така да си губи времето. Нахлузих си най-хубавото ми изражение на Официален поздрав, слязох от колата и бързо отидох до тауруса. Прозорчето се смъкна и вечно сърдитото лице на сержант Доукс ме погледна през него като идол на зъл бог, издялан от парче тъмно дърво.

— Защо отсъстваш от работа посред бял ден толкова дълго? — попита. В тона му нямаше никаква изразителност, но все пак успяваше да създаде впечатление, че каквото и да кажа, ще е лъжа и той ще поиска да ме накаже за тази лъжа.

— Я, сержант Доукс! — възкликнах весело. — Какво странно съвпадение! Какво правиш тук?

— Значи имаш нещо по-важно от служебната си работа? — отвърна той. Изглеждаше наистина незаинтересуван да поддържа някакъв разговор, така че свих рамене. Когато се изправяш пред хора с твърде ограничени възможности да разговарят и никакво желание да си ги създадат, винаги е по-лесно просто да приемеш това.

— Амии... Хм, имах да свърша една лична работа. — Много слабо, съгласен съм, но Доукс проявяваше дразнещия навик да задава най-неудобните въпроси, и то с такава съдържана злоба, че ми беше трудно да не запелтеча, камо ли пък да кажа нещо умно.

Той ме гледа няколко безкрайни секунди както прегладнял питбул гледа сурово месо.

— Лична работа... — каза, без да мигне. Звучеше дори по-глупаво, когато той го повтори.

— Точно така — казах.

— Зъболекарят ти е чак в Гейбълс...

— Ами...

— А пък лекарят ти е в Алеймейда. Нямах адвокат, сестра ти още е на работа — продължи той. — Що за лична работа пропускам?

— Ами всъщност... хмм, аз... аз... — Смаяно се чувах да заеквам, но нищо друго не ми идваше наум. Доукс просто ме гледаше, сякаш ме умоляваше да побързам, за да ме гръмне във въздуха.

— Странно — каза най-после. — И аз имах лична работа точно насам.

— Така ли? — възкликнах с облекчение, след като устата ми отново стана способна да произнася човешки думи. — И що за работа, сержант?

За пръв път в живота си го видях да се усмихва и трябва да кажа, че сто пъти предпочитах просто да беше излязъл от колата и да ме беше набил.

— Следях ТЕБ — каза той. Даде ми миг да се възхитя на блясъка на зъбите му, после прозорчето се затвори и той изчезна зад затъмненото стъкло като Чеширския котарак.

5.

Стига да имам достатъчно време, сигурно ще ви изляза с цял списък по-неприятни неща, отколкото сержант Доукс да е станал моя лична сянка. Но понеже стоях там в моята свръхмодерна всеустойчива дреха и си мислех за Рийкър и неговите червени ботуши, които се изплъзваха в далечината, което си беше достатъчно гадно, нямах вдъхновение да мисля за нещо по-лошо. Просто скочих в колата и подкарах в дъжда към апартамента си. Поначало таратайките на другите шофьори биха ме стоплили, биха ме накарали да се почувствам съвсем у дома, но по някаква причина кафявият таурус, залепен толкова близко зад мен, гасеше топлатата жаравата.

Достатъчно добре познавах сержант Доукс, за да знам, че това не е просто прищявка в дъжда от негова страна. Щом ме беше проследил, вероятно щеше да ме държи постоянно под око, докато не ме пипне да върша нещо непозволено. Или докато не му стане невъзможно да ме следи повече. Естествено можех лесно да измисля няколко интригуващи начина да го накарам да изгуби интерес към това. Но те всички бяха изключително дълготрайни, а пък аз, макар и всъщност да нямам съвест, все пак имам много ясна система от правила, която действа донякъде по същия начин.

От много време знаех, че рано или късно сержант Доукс ще направи нещо, което да попречи на моето хоби, и дълго и упорито бях мислил какво ще направя, ако това стане. Уви, най-доброто, до което бях стигнал, беше да чакам и тогава да му мисля.

— Моля? — ще кажете вие и ще сте съвсем прави. — Може ли наистина да игнорираме очевидния отговор? — В края на краищата Доукс може да беше силен и смъртен, но Мрачният странник е много над него и никой не може да се изпречи на пътя му, когато е поел кормилото. Може би само сега...

— Не — каза тихият мек глас в ухото ми.

Здравей, Хари. Защо не? И докато питах, се върнах във времето, когато ми беше казал:

Има правила, Декстър, бяха думите му.
Правила ли, татко?

Беше на шестнадесетия ми рожден ден. Нямахме голям празник, понеже още не се бях научил да съм чудесно чаровен и общителен, и ако не избягвах лигавите си връстници, ме избягваха те. Изживявах юношеството си като овчарско куче, което се мотае сред стадо мръсни и много глупави овци. Оттогава съм научил много. Тогава не бях много далече от истината — хората наистина са безнадеждни! — но просто не си струва да го разтръбяваш.

Така че моят шестнадесети рожден ден беше доста сдържана работа. Дорис, втората ми майка, неотдавна беше умряла от рак. Но доведената ми сестра, Дебора, ми направи торта, а Хари ми подари въдица. Духнах свещите, изядохме тортата и после Хари ме заведе в задния двор на нашата скромна къща на Коконът Гроув. Седна на масата от секвоя, която беше направил до тухленото огнище за скара, и ми посочи също да седна.

— Е, Декс — каза той. — Шестнадесет. Вече си почти мъж.

Не бях сигурен какво трябва да означава това. Аз? Мъж? Сякаш съм човек? И не бях сигурен какъв отговор се очаква от мен. Но пък знаех, че обикновено е най-добре да не правиш умни забележки на Хари, така че само кимнах. И Хари ме прониза със сини рентгенови лъчи.

— Ти въобще интересуваш ли се от момичета? — попита.

— Хм, в какъв смисъл?

— Целувки. Среци. А бе — секс.

При тази мисъл главата ми се завъртя, сякаш я изрита студен тъмен крак.

— Не, тъъ, не. Аз, тъъ... — изломотих, сладкодумен още оттогава. — Не точно в този смисъл.

Хари кимна, сякаш в това имаше смисъл.

— Не момчета все пак — продължи. Аз само поклатих глава. Хари погледна масата, после пак къщата.

— Когато станах на шестнадесет, баща ми ме заведе на курва. — Той поклати глава и съвсем слаба усмивчица проблесна на лицето му. — Трябваша ми цели десет години, за да го превъзмогна. — Не можах

да измисля абсолютно нищо в отговор. Идеята за секс ми беше абсолютно чужда, а пък и да плащаш за това, особено за детето си, и когато това дете е Хари — ама че идиотия! Това вече беше прекалено. Погледнах Хари почти паникьосан и той се усмихна.

— Не — успокой ме. — Не смятах да ти го предложа. Надявам се, че въдицата ще ти е много по-полезна. — Поклати бавно глава и погледна настрана, далече над масата, през двора и по улицата. — Или ловджийски нож.

— Да — казах. Опитвах да не прозвучи много пламенно.

— Не — повтори той. — И двамата знаем какво искаш. Но още е рано.

Откакто Хари за пръв път говори с мен за това, което съм, по време на паметното ни пътешествие по къмпинги преди години, се подготвихме. Като ме довеждахме, според думите на Хари, до пълна готовност. Като дебелоглав млад изкуствен човек горях от нетърпение да започна успешната си кариера, но Хари ме съдържаше, защото той винаги знаеше.

— Мога да внимавам — казвах.

— Но не безупречно — отговаряше той. — Има правила, Декстър. Трябва да има. Точно това те отделя от останалите.

— Смесвай се — казах. — Почиствай, не рискувай, хм...

Хари поклати глава.

— По-важно. Трябва да си сигурен, преди да започнеш, че въпросното лице наистина го заслужава. Не мога да ти опиша в колко случаи, когато съм знаел, че някой е виновен, съм го оставял да си отиде. Да оставиш мръсника да те гледа и да се хили и да знаеш, че и той знае, но че трябва да го пуснеш... — Той стисна зъби и удари с юмрук по масата. — На теб няма да ти се наложи. Но трябва да си сигурен. Абсолютно сигурен, Декстър. И дори ако си абсолютно сигурен... — Той разпери ръце. — Сдобий се с някакви доказателства. Те не трябва да издържат пред съда, слава богу. — Засмя се кратко, горчиво. — Никога няма да стигнеш до съда. Но ти трябва доказателства, Декстър. Това е най-важното от всичко. — Той почука по масата с кокалчетата на пръстите си. — Трябва да имаш доказателства. И дори тогава...

Замълча — нехарактерна пауза за него — и аз чаках; знаех, че се задава нещо трудно.

— Понякога дори тогава ги пускаш да си отидат. Независимо колко много го заслужават. Ако са прекалено... биещи на очи например. Ако случаят ще предизвика прекалено голям интерес, пускаш ги да си вървят.

Е, ето го на. Както винаги, Хари можеше да ми отговори. Когато бях неуверен, чувах Хари да ми шепне в ухото. Бях сигурен, но нямах доказателства, че Доукс е нещо друго, а не само сърдито и подозрително ченге, а да накълцаш ченге със сигурност е нещо, което ще възмути града. След неотдавнашната преждевременна смърт на Ла Гуерта полицейската йерархия почти несъмнено щеше да е почувствителна към изчезването на второ ченге по същия начин.

Колкото и необходимо да изглеждаше обратното, Доукс беше недосегаем за мен. Можех да гледам през прозореца кафявия таурус, дебнешц под едно дърво, но не можех да направя нищо, освен да мечтая за друго решение, което да възникне спонтанно — например на главата му да падне пиано. Колкото и да е печално, оставаше ми само да се надявам на късмета си.

Но тази вечер нямаше никакъв късмет за горкия отчаян Декстър, а и напоследък се наблюдаваше отчайващ недоимък на падащи пиана в района на Маями. И ето ме сега в малкия ми коптор, да крача безсилно по пода и всеки миг, когато надзървам през прозореца, да виждам долу паркиран таурус. Споменът за всичко, над което така щастливо размишлявах само преди час, сега блъскаше в главата ми. Може ли Декстър да излезе навън и да си поиграе? Уви, не, скъпи ми Мрачен страннико. Декстър е в почивка.

Имаше обаче едно конструктивно нещо, което можех да направя дори окошарен в апартамента си. Извадих от джоба си смачканото листче от яхтата на Макгрегър и го изгладих: пръстите ми станаха лепкави от ролката тиксо, на която беше прикрепено. „Рийкър“ и телефонен номер. Повече от достатъчно да се подаде на някой от обратните указатели, до които имах достъп от моя компютър. След няколко минути направих точно това.

Номерът бе на клетъчен телефон, регистриран на името на господин Стийв Рийкър на Тайгъртейл Авеню в Коконът Гроув. Малка кръстосана проверка разкри, че господин Рийкър е професионален

фотограф. Разбира се, можеше да е съвпадение. Сигурен съм, че на света има много Рийкъровци, които при това са и фотографи. Погледнах в „Жълтите страници“ и открих, че точно този Рийкър има специалност. Имаше обявление на четвърт страница, което гласеше: „Запомнете ги такива, каквито са сега“.

Рийкър беше специалист по снимки на деца.

Теорията за съвпаденията да си ходи.

Мрачният странник се размърда и тихичко се изкиска в нетърпеливо очакване. Аз пък започнах да планирам отиване до Тайгъртейл за бърз оглед. Фактически това не беше много далече и...

И да оставим сержант Доукс да си играе на криеница с Декстър. Блестяща идея, няма що. Това щеше да спести на Доукс множество досадни разследвания, когато в края на краищата Рийкър някой ден ще изчезне. Щеше да може да избегне цялата тъпа рутина и просто да ме пипне.

И както бе тръгнало, кога щеше да изчезне Рийкър? Ужасно скапващо е да имаш цел, а да те държат в шах. Но след няколко часа Доукс все още киснеше долу, а аз си бях вкъщи. Какво да правя? Хубавото беше, че Доукс очевидно не беше видял достатъчно, за да предприеме нещо друго, освен да ме следи. Но според много дългата колона на минусите, ако той продължаваше да ме следи, щях да съм принуден да изпълнявам ролята на добре възпитан лабораторен плъх, като внимателно избягвам всичко по-смъртоносно от пиковите часове по магистрала „Палмето“. А това беше кофти. Изпитвах известен натиск не само от Странника, но и от часовника. Много скоро трябваше да открия някакво доказателство, че Рийкър е фотографът, направил снимките на Макгрегър, и ако беше той, да проведе с него остър и целенасочен разговор. Ако разбереше, че Макгрегър е изчезнал, както изчезва всичко тленно, той по всяка вероятност щеше да си плюе на петите. А ако моите колеги в полицията разберяха това, нещата можеше да станат много неприятни за Стремителния Декстър.

Но Доукс явно се беше настанил за дълъг престой и в момента не можех да направя нищо срещу това. Беше ужасно отчайващо да си представям как Рийкър си ходи на воля, вместо да се мята омотан в тиксо. Хомицидус интеруптус^[1]. Тих стон и скърцане с метални зъби се донесе откъм Мрачния странник. Прекрасно разбирах как се чувства, но не виждах какво мога да направя, освен да крача нервно.

Но дори това не помагаше особено: ако продължавах така, щях да изтъркам пътека в килима и после нямаше да ми върнат депозита за апартамента.

Инстинктът ми подсказваше да направя нещо, което да отклони Доукс от следата, но той не беше обикновен копой. Сещах се само за едно, което би могло да отпрати по лъжлива следа трепкащата му нетърпелива муцуна. Едва ли беше възможно да го изтощя, да го съсия от чакане, да съм безмилостно нормален толкова дълго, че да се откаже и да се върне към истинската си работа — да лови действително ужасните обитатели на тъмната страна на нашия светъл град. Защо дори сега те са все още на свобода, паркират в две редици, замърсяват и заплашват да гласуват за демократите на следващите избори? Как може при това той да си губи времето за милия незначителен Декстър и безобидното му хоби?

Е, добре тогава: ще съм безгранично обикновен, докато не го заболят зъбите от стискане. Това може да трае по-скоро седмици, отколкото дни, но ще го направя. Ще живея напълно синтетичния живот, който съм си създал, за да приличам на човек. И тъй като хората обикновено се командват от секса, ще започна с посещение на приятелката си Рита.

Ама че странно понятие — „приятелка“. Особено за големи хора. И практически още по-странна концепция. Въобще при възрастните това понятие описва жена, не момиче, която охотно предлага секс, а не приятелство. Фактически според моите наблюдения е напълно възможно някой съвсем да не харесва приятелката си, макар че истинската омраза е запазена за брака. Досега не съм успял да определя какво очакват в замяна жените от един приятел, но очевидно го бях постигнал по отношение на Рита. То несъмнено не беше секс, който за мен беше почти толкова интересен, колкото воденето на счетоводна книга.

За щастие Рита също не се интересуваше от секс, поне през повечето време. Тя беше продукт на унищожителен ранен брак с човек, чиято представа за приятно прекарване се оказала да пуши крек и да я бие. По-нататък историята се разклонява и до заразяването ѝ с няколко интригуващи болести. Но когато една нощ той пребил децата ѝ, чудесното ѝ идилично търпение секнало и тя изхвърлила свинята от живота си, а за щастие и направо в затвора.

В резултат на цялата тази бъркотия тя търсеше джентълмен, който да се интересува най-вече от компания и разговори, някой, чиито груби животински пристъпи на низка страст да не трябва да задоволява. С други думи, мъж, който ще я цени за по-изтънчените ѝ качества, а не за насилена секс акробатика. Тоест Декстър. От близо две години тя беше моето идеално прикритие, ключова съставка на Декстър такъв, какъвто най-грубо казано го познава светът. В замяна аз не я биех, не я заразявах с нищо, не насочвах към нея животинската си похот... и всъщност на нея май ѝ харесваше компанията ми.

И като бонус много се привързах към децата ѝ, Астор и Коуди. Странно може би, но въпреки това е истина, уверявам ви. Ако някой друг на света изчезнеше мистериозно, това би ме раздразнило само защото няма да има кой да ми прави понички. Но децата ме интересуваха и наистина ги харесвах. Бяха силно травмирани в ранното си детство и може би защото и аз бях преживял същото, изпитвах към тях особена привързаност — интерес, който се простираше извън използването на Рита като маскировка.

Ако оставим настрана бонуса на децата Рита също беше плюс. Имаше къса хубава руса коса, стегнато атлетично тяло — и никога не казваше неща, които са откровено глупави. Можех да изляза с нея пред хора и да съм сигурен, че изглеждаме като добре съчетана двойка човеци, което всъщност беше целта на занятието. Хората казваха дори, че сме хубава двойка, макар да не бях сигурен какво означава това. Предполагам, че Рита ме намираше привлекателен по някакъв начин, въпреки че на фона на досието ѝ с мъже това не изглеждаше особено ласкателно. И все пак винаги е приятно да си с човек, който те смята за прекрасен. Което затвърждава лошото ми мнение за хората.

Погледнах часовника на бюрото. Пет и тридесет и две: след петнадесетина минути Рита щеше да се е върнала от работата си във Феърчайлд Тайтъл Ейджънси, където правеше нещо много сложно, свързано с процентите на разни части. Докато стигна до къщата ѝ, вече щеше да си е вкъщи.

С приветлива синтетична усмивка излязох, помахих на Доукс и подкарах към скромната къща на Рита в южната част на Маями. Трафикът не беше много проблемен, което значи, че нямаше фатални катастрофи и престрелки, и след точно двадесет минути паркирах пред

бунгалото на Рита. Сержант Доукс стигна до края на улицата и, докато чуках на вратата, паркира отсреща.

Вратата се отвори с размах и Рита се втренчи в мен.

— О! — каза тя. — Декстър!

— Собственолично — отвърнах. — Минавах наблизко и си помислих дали вече не си се прибрала.

— Ами, аз... тъкмо влизам. Страшно е разхвърляно... Хм, влизай. Искаш ли бира?

Бира? Ама че идея, никога не пия бира. И все пак всичко това беше толкова удивително нормално, толкова съвършено посещение на приятелка след работа, че дори на Доукс трябваше да му направи впечатление.

— С удоволствие — казах и я последвах в относителната прохлада на всекидневната.

— Сядай — каза тя. — Само ще се пооправя малко. — Усмихна ми се. — Децата са в задния двор, но съм сигурна, че ще ти налетят, щом разберат, че си тук. — Прошумоля към коридора и след миг се върна с кутия бира. — Ей сега идвам — каза и тръгна към спалнята си в задната част на къщата. Седях на дивана и гледах бирата в ръката си. Не пия — пиенето не се препоръчва на хищници. То забавя рефлексите, притъпява вниманието и те прави по-нехаен, а това винаги съм го смятал за много лошо. Но ето ме тук, демон в отпуската, пробващ върховната жертва да се откаже от силата си и да стане човешко същество. Така бирата ставаше точно каквото трябваше на заклетия трезвеник Декстър.

Отпих. Леко горчива и газирана, точно каквато трябваше да е, щом исках да държа Мрачния странник закопчан с колан на задната седалка за много дълго. И все пак предполагам, че склонността да се пие бира се придобива. Отпих отново. Усетих как забълбука надолу и се плисна в стомаха ми и се сетих, че при цялата ми възбуда и разочарование този ден не съм и обядвал. Но по дяволите — това беше само светла бира, или, както гордо твърдеше кутията, *сфетла бира*. Май щяхме да сме много признателни, ако бяха намерили по-хитър начин да го изпишат.

Пийнах голяма глътка. Не е чак толкова лошо, като посвикнеш. Леле боже, ама то наистина отпуската. Аз във всеки случай се отпусках все повече при всяка нова глътка. Освежаващо пийване — не помнех

да е била толкова вкусна, когато бях я опитвал в колежа. Разбира се, тогава бях момче, а не мъжествено зрял, упорито работещ добросъвестен гражданин, какъвто бях сега. Обърнах кутията, но нищо не потече.

Е, кутията някак си се беше изпразнила. А бях все още жаден. Можеше ли да се търпи това неприятно състояние? Реших, че не. Абсолютно нетърпимо е. Всъщност и не мислех да го търпя. Станах и се отправих към кухнята твърдо и непоклатимо. Имаше още няколко кутии *сфетла* бира в хладилника и донесох една на дивана.

Седнах. Отворих бирата. Отпих. Много по-добре съм. По дяволите този Доукс! Може би пък да му занеса една бира? Това може да го отпусне, да размисли и да се откаже. В края на краищата сме от една и съща страна, нали?

Отпих. Рита се върна по дънкови шорти и бяла блузка без ръкави с тъничка лъскава фльонга на деколтето. Изглеждаше много сладка. Забелязах в това преднамереност.

— Е — каза тя и се плъзна на дивана до мен, — приятно е да те видя така неочаквано.

— Ами да — отвърнах.

Тя наклони глава на една страна и ме погледна някак особено.

— Тежък ден ли си имал?

— Ужасен — казах и отпих. — Трябваше да пусна един негодник. Много гаден.

— О! — Тя се намръщи. — Защо... Така де, не можа ли просто...

— Искях да е просто, но не можах. — Вдигнах бирата към нея. — Политика. — И отпих.

Рита поклати глава.

— Все още не мога да свикна с мисълта, че... че... Така де, отстрани изглежда толкова ясно и обикновено. Намираш лошия, отстраняваш го. Но политика? Имам предвид... какво е направил?

— Помогнал е да убият няколко деца — отговорих.

— О! — ахна тя. — Боже мой, не можеш ли да направиш нещо?

Усмяхнах й се. Дявол да го вземе, тя веднага беше видяла всичко. Каква мацка! Нали ви казах, че добре ги подбирам.

— Сложи пръст в раната — казах и хванах ръката й, за да погледна въпросния пръст. — Мога. При това много добре. — Погалих ръката й, като пролях съвсем малко бира. — Знаех, че ще разбереш.

Тя изглеждаше малко смутена.

— Но... Какво ще направиш?

Отпих. Защо да не ѝ кажа? Видях, че вече е схванала идеята. Защо не? Отворих уста, но преди да прошепна и звук за Мрачния странник и безобидното си хоби, Коуди и Астор влетяха в стаята и заковаха на място, щом ме видяха. Гледаха ту майка си, ту мен.

— Здравсти, Декстър — каза Астор. И смушка брат си.

— Здравсти — каза тихо той. Не беше от приказливите. Всъщност никога не казваше почти нищо. Горкото дете. Оная работа с баща му го беше объркала.

— Пиян ли си? — попита той. За него това беше дълга реч.

— Коуди! — каза Рита. Аз я отстраних и храбро го погледнах в лицето.

— Пиян? — казах. — Аз?

Той кимна.

— Да.

— Категорично не — казах твърдо, като с най-голямо достойнство смръщих вежди. — Може би малко пийнал, но това е съвсем различно.

— О — каза той, а сестра му се намеси:

— Ще вечеряш ли с нас?

— О, не, ще си вървя — отговорих, но Рита сложи изненадващо твърда ръка на рамото ми.

— Няма да шофираш такъв.

— Какъв?

— Пийнал — уточни Коуди.

— Не съм пийнал — възразих.

— Каза, че си — отвърна Коуди. Не помнех кога за последен път е изричал три думи наведнъж и бях много горд с него.

— Каза — добави Астор. — Каза, че не си пиян, а само малко пийнал.

— Така ли казах? — Кимнаха и двамата. — О! Добре тогава...

— Добре тогава — намеси се Рита, — мисля, че ще останеш за вечеря.

Добре тогава. Мисля, че останах. Съвсем сигурен съм, че останах, така или иначе. Знам със сигурност, че по някое време отидох до хладилника за *сфетла* бира и открих, че кутиите са *сфършили*. В

някакъв по-късен момент отново седях на дивана. Телевизорът работеше и се опитвах да схвана какво приказват артистите и защо някаква невидима тълпа смята, че това е най-веселият диалог на всички времена.

Рита се плъзна на дивана до мен.

— Децата са в леглото — каза. — Как си?

— Чудесно — отвърнах. — Ако само можех да разбера какво е толкова смешно.

Рита сложи ръка на рамото ми.

— Това наистина те тревожи, нали? Да пуснеш лош човек да си отиде. Деца... — Тя ме прегърна и отпусна глава на рамото ми. — Ти си толкова добър човек, Декстър.

— Не, не съм — възразих. Чудех се защо ли казва нещо толкова странно.

Рита ме пусна и загледа ту лявото, ту дясното ми око, после обратно.

— Но ти си, ти *знаеш* че си. — Усмихна се и отново сложи глава на рамото ми. — Знаеш ли... хубаво, че дойде. Да ме видиш. Когато се чувстваш зле.

Започнах да ѝ казвам, че това не е съвсем вярно, но изведнъж ми щракна: бях дошъл тук, когато се почувствах зле. Наистина, бях го направил само за да досадя на Доукс и да го накарам да си отиде след ужасното разочарование от пропуснатата среща с Рийкър. Но това се беше оказало доста хубаво в края на краищата, нали? Милата Рита! Беше много топла и миришеше на хубаво.

— Милата Рита — казах. Дръпнах я към себе си колкото можех и опрях буза на главата ѝ.

Поседяхме така известно време, после Рита се изправи и ме дръпна за ръката.

— Хайде. Да те сложим да спиш.

Коеето и направихме, и когато се проснах под завивката и тя се сгуши до мен, беше просто толкова хубаво, и миришеше толкова хубаво, и се чувствах толкова топло и удобно, че...

Бирата е наистина удивително нещо, не мислите ли?

---

[1] Прекъснатото убийство. — Б.пр. ↑

6.

Събудих се с главоболие, чувство на огромно самопрезрение и неразбиране къде съм. До бузата ми имаше розов чаршаф. Моите чаршафи — тези, в които се събуждах всяка сутрин в малкото си легло — не бяха розови и не миришеха така. Матракът изглеждаше прекалено просторен, за да е моето скромно легло на колелца, и наистина, бях съвсем сигурен, че и главоболието не е моето.

— Добро утро, красавце — каза глас някъде откъм краката ми. Обърнах глава и видях Рита да стои до леглото и да ми се усмихва щастливо.

— Тъъъ... — изръмжах с глас, който прозвуча като квакане на жаба и от който главата ме заболя още повече. Но явно това беше доста забавна болка, защото усмивката на Рита стана още по-широка.

— Точно това си мислех — каза тя. — Ще ти донеса аспирин. — Наведе се и ме потупа по левия крак. — Ммм — измърмори, после се обърна и влезе в банята.

Седнах. Това май беше стратегическа грешка, защото главата ме заблъска страхотно по-силно. Затворих очи, поех дълбоко въздух и зачаках аспирина.

С този нормален живот човек като че ли свиква по малко.

Но колкото и да е странно, не беше така, не истински. Открих, че ако се огранича до една-две бири, мога да се отпусна точно колкото трябва, за да се съчетая добре с калъфката на дивана. И така няколко вечери седмично, с вечно верния ми сержант Доукс в обратното огледало, спирах пред къщата на Рита след работа, играех с Коуди и Астор и седях с Рита, след като децата си лягаха. Към десет се отправях към вратата. Рита очакваше да я целуна на излизане, така че обикновено го правех, застанал пред отворената врата, където Доукс можеше да ме види. Използвах всички техники, които бях гледал във филмите, и Рита реагираше с радост.

Обичам рутината — и дотолкова свикнах с нея, че почти сам започнах да ѝ вярвам. Беше толкова досадно, че слагах истинското си

аз да спи. Много далече от задната седалка на най-дълбокия и най-тъмния ъгъл на Декстърленд дори чувах Мрачния странник да похърква леко, което беше малко плашещо и ме караше за пръв път да се чувствам мъничко самотен. Но следвах курса, като разигравах посещенията си при Рита, за да видя докъде мога да стигна, като знаех, че Доукс ме следи и, дай боже, започва леко да недоумява. Целувах Рита все по-силно в правоъгълника на отворената врата, за да предоставя на Доукс възможно най-добрата гледка. Знаех, че е смехотворно представление, но беше единственото ми оръжие.

Дни наред Доукс беше край мен. Появяванията му бяха непредсказуеми, което го правеше да изглежда още по-заплашителен. Никога не знаех кога и откъде ще цъфне и поради това ми се струваше, че той винаги е зад мен. Ако влизах в бакалията, Доукс чакаше до сергията с броколи. Ако карах велосипеда си по Олд Кътлър Роуд, някъде по пътя виждах кафявия таурис под някое дърво. Цял ден можеше да мине, без да зърна Доукс, но го усещах как души и не смеех да повярвам, че се е отказал. Ако не можех да го видя, значи беше добре прикрит и дебнеше да ме изненада за пореден път.

Бях принуден през цялото време да съм Дневния Декстър, като актьор, хванат във филм, актьор, който знае, че истинският свят е там някъде, просто отвъд екрана, но недостижим като луната. И като луната мисълта за Рийкър ме изсмукваше. Мисълта, че си потропва необезпокояван в живота с тъпите си червени ботуши, беше почти непоносима.

Разбира се, знаех, че дори Доукс не може да продължава така вечно. В края на краищата той получаваше хубавичка заплата от жителите на Маями, за да върши определена работа, и от време на време наистина трябваше да я върши. Но той разбираше надигация се вътрешен потоп, който бушуваше в мен, и знаеше, че ако ме преследва достатъчно дълго, маскировката ми ще се изхлузи, ТРЯБВАШЕ да се изхлузи. Леденият шепот от задната седалка ставаше все по-настойчив.

И така, ние балансирахме по острието на бръснача, което, за съжаление, беше само метафорично. Рано или късно трябваше да стана себе си. Но дотогава трябваше да се примирявам с Рита. Тя не можеше да се сравнява с моята стара любов, Мрачния странник. Но аз се нуждаех от своята тайна идентичност. А докато избягвах Доукс, Рита беше моята шапка-невидимка, моят спасителен пояс.

Добре тогава: ще си седя на дивана с бира в ръка, ще гледам „Сървайвър“ и ще си мисля за интересни вариации на играта, която никога няма да се добере до трансляционната мрежа. Ако просто добавите Декстър към корабкрушенците и разгълкувате заглавието малко по-буквално...

Не всичко беше мрачно, безрадостно и окаяно. Няколко пъти седмично трябваше да играя на криеницата „ритни кутията“ с Коуди и Астор и други дивачета от околните къщи, което ни връща там, откъдето започнахме: Декстър Безмачтовия, неспособен да плува по нормалния си живот, закотвен вместо това към банда дечурлига и кутия от равиоли. И вечер, когато вали, си стои вътре край масата за вечеря, докато Рита шета, включва пералнята, мие чинии и всячески усъвършенства домашното блаженство на малкото си гнездо.

Има толкова много игри на открито, които могат да се играят с две деца на такава крехка възраст и с увреден дух като Коуди и Астор. Повечето настолни игри са безинтересни или неразбираеми за тях, а твърде много от игрите на карти изискват такова безгрижно простодушие, че дори аз не мога да го изиграя убедително. Но накрая се спряхме на бесенето. То е образователно, творческо и леко убийствено, което радваше всички, дори Рита.

Ако запитате мен от преддоуксовия период дали много си падам по живота на палач и по бирата, ще съм принуден да призная, че Декстър Черния чай е дори още по-черен. Но тъй като дните се трупаха и аз се вмъквах все по-навътре в реалността на маскировката си, трябваше да се запитам: не ми ли харесва животът на господин Глава на семейство от предградията малко прекалено?

Все пак беше някак си много утешително да виждам хищното увлечение, с което Коуди и Астор достигаха до нещо толкова безобидно като палача. Техният ентузиазъм да обесят малките нарисувани фигурки ме приближаваше малко до усещането, че всички ние може пък и да сме представители на един и същ общ вид. Докато те весело убиваха своя анонимен обесен, изпитвах известно родство с тях.

Астор бързо се научи да чертае бесилката и чертичките за буквите. Тя, разбира се, беше много по-образована за тази цел. „Седем букви“, казваше, захапваше горната си устна и добавяше: „Не. Шест“. Когато с Коуди казвахме грешна буква, тя подскачаше и крещеше:

„Ръка! Ха!“ Коуди я зяпаше безизразно, после гледаше дундестата фигурка, увиснала от примката. Когато беше негов ред и ние бъркахме буквата, той казваше с тихия си глас: „Крак“, и вдигаше очи към нас с нещо почти равно на триумф у човек с емоции. А когато редицата чертички под бесилката най-после се запълваше и се превръщаше в дума, и двамата поглеждаха към висящия човек удовлетворено и един-два пъти Коуди дори каза: „Мъртъв“, преди Астор да подскочи и да каже: „Пак е Декстър! Сега е мой ред!“

Пълна идилия. Нашето прекрасно малко семейство — Рита, децата и Чудовището. Но колкото и нарисувани фигурки да екзекутирахме, това не можеше да убие тревогата ми, че времето бързо бълбука надолу по канала и скоро ще се превърна в белокос старец, прекалено немощен, за да държи скалпел, и ще се клатушкам през ужасяващо обикновените си дни, помрачени от също вече престарелия сержант Доукс и чувството за пропусната възможност.

Докато не измислех начин за измъкване, бях в примката толкова сигурно, колкото нарисуваните човечета на Коуди и Астор. Много потискащо. И ме е срам да призная, че почти бях изгубил надежда, което никога нямаше да се случи, ако не бях забравил едно важно нещо.

Бяхме в Маями.

7.

Разбира се, така не можеше да продължава. Би трябвало да знам, че това неестествено състояние трябва да отстъпи пред естествения ред на нещата. В края на краищата живееш в град, където хаосът е като слънчевата светлина — винаги точно зад следващия облак. Три седмици след моята объркала всичко среща със сержант Доукс облаците най-после се разпръснаха.

Беше просто малко късмет наистина — не съвсем падналото пиано, на което се надявах, но все пак щастливо съвпадение. Обядвах със сестра си Дебора. Извинете, трябваше да кажа със СЕРЖАНТ Дебора. Както и баща ѝ, Хари, Деб беше ченге. В резултат на щастливия изход от неотдашните събития беше повишена, измъкната от костюма на проститутка, който беше принудена да носи поради назначението си в областта на порока, и прибрана най-после от ъгъла на улицата с полагащите ѝ се сержантски нашивки.

Това би трябвало да я ощастливи. В края на краищата, желанието ѝ се сбъдна — край на службата ѝ като фалшива шантонерка. Всяка млада и сравнително привлекателна служителка в Нравствения отдел рано или късно се озовава в операция срещу проститутки, а Дебора беше много привлекателна. Но сочната фигура на горката ми сестра винаги ѝ причиняваше само неприятности. Тя мразеше да носи дрехи, които дори само намекуват за физическия ѝ чар, и висенето по улиците в съблазнителни шорти и прилепнала блузка си беше за нея чисто мъчение. Заплашваше я опасност от непрекъснато задълбочаване на бръчките по челото ѝ.

Понеже съм нечовечно чудовище, клоня към логичност, и ми хрумна, че новото ѝ назначение ще приключи мъченичеството ѝ в ролята на Вечно нацупената дама. Уви, дори прехвърлянето ѝ в отдел „Убийства“ не докара усмивка на лицето ѝ. Някъде по пътя тя беше решила, че сериозният персонал по прилагането на закона трябва да префасонира лицата си, докато не заприличат на едра злонамерена риба, и тя все още работеше много упорито за постигането на тази цел.

Отидохме да обядваме с нейната нова, наета за дълго ползване кола, поредно перчене след повишението ѝ, което наистина би трябвало да хвърли слънчев лъч в живота ѝ. Не личеше да е така. Чудех се дали си струва да се тревожа за нея. Гледах я, докато се вмъквах в павилиона на „Релампаго“, нашия любим кубински ресторант. Тя съобщи по телефона местонахождението и чина си, седна срещу мен и се намръщи.

— Добре, сержант — казах, след като ни дадоха менюто.

— Смешно ли е, Декстър?

— Да — отговорих. — Много. И малко тъжно също. Като самия живот. Особено твоят живот, Дебора.

— Майната ти, кретен с кретен. Животът ми си е наред. — И за да го докаже, си поръча сандвич медианоче, най-хубавия в Маями, и батадо де мамей, млечен шейк от уникален тропически плод с вкус на нещо средно между праскова и диня.

Моят живот е не по-малко наред от нейния, така че си поръчах същото. Понеже бяхме постоянни клиенти и бяхме посещавали това заведение през по-голямата част от живота си, остаряващият небръснат келнер грабна менюто ни с изражение, което би могло да бъде образец за ролята на Дебора, и хукна към кухнята като Годзила по пътя за Токио.

— Всички са толкова весели и щастливи — казах.

— Това не ти е сериал, Декс. Това е Маями. Само гаднярите са щастливи. — Тя ме погледна безизразно, със съвършен ченгешки взор. — Как така ти не се смееш и не пееш?

— Нелюбезно, Деб. Много нелюбезно. От месеци съм съвсем добър.

Тя отпи глътка вода.

— Да де. И от това се побъркваш.

— Много по-лошо — казах и свих рамене. — Мисля, че ставам нормален.

— Не ме баламосвай.

— Тъжно, но вярно. Превърнах се в домашен плъх. — Поколебах се, после го изсипах. В края на краищата, ако едно момче не може да сподели проблемите си със своето семейство, на кого да се довери? — Заради сержант Доукс — казах накрая.

Тя кимна.

— Той наистина много ти се е наточил. По-добре се пази от него.

— Много ми се ще — отговорих. — Но той не се маха от мен.

Погледът ѝ на ченге стана още по-твърд.

— И какво ще предприемеш по въпроса?

Отворих уста да отрека всичко, което бях премислил, но слава Богу, за щастие на неморалната ми душа, преди да я излъжа, бяхме прекъснати от радиостанцията на Деб. Тя наведе глава настрана, грабна я и каза, че тръгва.

— Хайде — нареди и се отправи към вратата. Покорно я последвах: спрях само да хвърля малко пари на масата.

Когато излязох от „Релампаго“, Дебора вече изкарваше колата си на заден ход. Забързах и се хвърлих към вратата. Тя подкара напред и излезе от паркинга, преди дори да прибере другия си крак.

— Ама наистина, Деб, едва не си загубих обувката. Какво толкова е станало?

Дебора се намръщи и рязко се включи в трафика — нещо, което в Маями би пробвал само полицай.

— Не знам — каза тя и включи сирената.

Замигах и повиших глас, за да надвия шума.

— Диспечерът не ти ли каза?

— Чувал ли си някога как пелтечи диспечерът, Декстър?

— Не, Деб, не съм. Той пелтек ли е?

Деб заобиколи един училищен автобус и зафуча по шосе 836.

— Да — отговори тя, сви рязко, за да избегне едно беемве, пълно с младежи, които до един взеха да ѝ правят знаци, че е луда. — Мисля, че е убийство.

— Мислиш — казах аз.

— Да — отговори тя и се съсредоточи върху шофирането, а аз я оставих на мира. Високите скорости винаги ми напомнят, че съм смъртен, особено по пътищата на Маями. А колкото до случая с Пелтечещия диспечер — е, добре, със смелата сержантка скоро щяхме да разберем какво става, особено при тази скорост, а известно вълнение винаги е добре дошло.

След съвсем малко минути Деб успя да ни докара близо до естакадата Ориндж Боул, без да причини особена загуба на живот, и слязохме до пътя долу, направихме няколко бързи завоя и се вмъкнахме в кривата пред малка къща на Северозападна 4-та улица.

Съседните къщи бяха подобни, всичките малки и скупчени, всяка със собствен зид или телена ограда. Много бяха ярко боядисани и имаха павирани дворове.

Две патрулни коли вече бяха паркирали пред къщата със запалени лампи. Двама униформени полицаи ограждаха местопрестъплението с жълта лента и когато слязох, видях трето ченге, седнало на предната седалка в една от колите, стискаше главата си с ръце. На портала на къщата четвърто ченге стоеше до възрастна дама. Две ниски стъпала водеха към вратата и тя седеше на горното и май редуваше ридания с повръщане. Някъде наблизо виеше куче, една и съща нота отново и отново.

Дебора закрачи към най-близката униформа. Беше квадратен мъж на средна възраст с тъмна коса и изражение, говорещо, че би искал също да седи в колата си, стиснал глава с ръце.

— Какво имаме? — попита Дебора, като му протегна значката си.

Полицаят поклати глава, без да ни погледне, и изтърси:

— Няма още веднъж да вляза вътре, та дори да ми струва пенсията. — И се отдалечи, като едва не се блъсна в едната патрулна кола; размотаваше жълтата лента така, сякаш можеше да го защити от това, което беше в къщата.

Дебора гледаше след полицая, после погледна мен. Съвсем откровено, не можах да измисля нищо наистина полезно и умно, което да кажа, и за момент и двамата стояхме и се гледахме. Вятърът пърпореше с жълтата лента, кучето продължаваше да вие — някакъв странен тиролски звук, който ни най-малко не увеличаваше привързаността ми към кучетата. Дебора поклати глава.

— Някой трябва да накара проклетото псе да млъкне — каза тя, провря се под жълтата лента и тръгна към къщата. Последвах я. След няколко крачки осъзнах, че воят на кучето се усилва. То беше в къщата, може би любимец на жертвата. Доста често животните реагират зле на смъртта на собственика си.

Спряхме до стъпалата, Дебора вдигна очи към ченгето и прочете името на табелката му.

— Корънел, дамата свидетел ли е?

Ченгето не ни погледна.

— Да. Госпожа Медина. Тя се обади. — А старата жена се наведе и повърна.

Дебора се намръщи и попита:

— Какво е това куче?

Корънел издаде лаещ звук, смес между смях и повдигане, но не отговори и не ни погледна.

Мисля, че на Дебора ѝ писна. Не мога да я виня.

— Какво става вътре, по дяволите? — остро попита тя.

Корънел обърна глава да ни погледне. На лицето му нямаше абсолютно никакво изражение.

— Вижте сами — каза и отново се отвърна от нас. Дебора понечи да каже нещо, но се отказа. Вместо това ме погледна и сви рамене.

— Ами можем да погледнем — казах. Надявах се, че не прозвуча много настойчиво. Фактически изгарях от нетърпение да видя всичко, което е могло да предизвика такава реакция у ченгета от Маями. Сержант Доукс можеше като нищо да ми попречи да правя нещо на своя глава, но не можеше да ме спре да се възхитя на нечие чуждо творчество. В края на краищата това ми е работата, а не трябва ли работата да ни доставя удоволствие?

Дебора, от друга страна, показваше нетипична неохота. Погледна назад към патрулната кола — ченгето все още седеше неподвижно с глава в ръцете. След това погледна отново Корънел и старата дама, после входната врата на малката къща. Пое дълбоко дъх, изпусна го силно и каза:

— Добре. Нека хвърлим поглед. — Но все още не помръдваше, така че се плъзнах покрай нея и отворих вратата.

Предната стая на малката къща беше тъмна, завесите и щорите бяха спуснати. Имаше фотьойл, който сякаш беше пристигнал от вехтошарски магазин. Беше покрит с калъф, толкова мръсен, че беше невъзможно да познаеш цвета му, и беше пред малък телевизор на сгъваема маса за карти. С изключение на това стаята беше празна. Врата срещу входната показваше малко петно светлина. Кучето май виеше оттам, така че се отпавих нататък, към задната част на къщата.

Животните не ме обичат, което доказва, че са по-умни, отколкото ги смятаме. Те сякаш усещат какво съм и не ме одобряват, като често изразяват мнението си по особено остър начин. Така че изпитвах леко

нежелание да се доближавам до куче, което и без това вече е очевидно разтревожено. Но влязох през вратата, бавно, като оптимистично мърморех: „Добро кученце!“ То обаче никак не звучеше като добро кученце, а по-скоро като побъркан питбул, болен от бяс. Опитах се да наподобя нещо като любов към животните и пристъпих до люлеещата се врата, която водеше към нещо, което явно беше кухня.

Щом докоснах вратата, чух тихо и смутено шумолене от Мрачния странник — и спрях. Какво? Попитах, но отговор нямаше. За секунда затворих очи, но страницата беше празна. Никакви тайни послания зад затворените ми клепачи. Свих рамене, отворих вратата и влязох в кухнята.

Горната част на стаята беше боядисана в избеляло омазано жълто, а долната половина беше покрита със стари, бели на тънки сини райета плочки. В единия ъгъл имаше малък хладилник и котлон на плота. Хлебарка притича през плота и се мушна зад хладилника. Лист шперплат беше закован на единствения прозорец на стаята, а на тавана висеше единствена мижава крушка.

Под крушката имаше голяма тежка стара маса, от тези с квадратните крака и бял порцеланов плот. Голямо огледало висеше на стената под такъв ъгъл, че позволяваше да се отразява повърхността на масата. И в това отражение, легнал по средата на масата, се виждаше... хм...

Добре. Приемам, че беше започнал живота си като някакво човешко същество, съвсем вероятно мъжко и латиноамериканско. Много трудно бе да се каже при сегашното му състояние, което, признавам, дори мен малко ме стъписа. И все пак, въпреки че бях изненадан, трябваше да се възхитя на щателността на работата, на чистотата. Тя би накарала всеки хирург да умре от завист, макар че беше много вероятно съвсем малко хирурзи да са в състояние да свържат такъв вид работа със здравеопазването.

Никога не бих се сетил например да отрежа устните и клепачите по този начин и въпреки че се гордея с чистата си работа, никога не бих могъл да направя това с толкова малко увреждания на очите, които в този случай се въртяха диво, без да могат да се затворят или дори да мигнат, и винаги се връщаха към отражението. Това бе само интуиция, но ми се стори, че клепачите са изработени последни, дълго след като носът и ушите са били — о! — толкова акуратно отстранени. Не можех

да реша обаче дали аз бих направил това след ръцете, краката, гениталиите и т.н. Трудна серия възможности, но според огледа на нещата всичко беше извършено както трябва, дори експертно, от човек с голяма практика. Често наричаме чисто свършена работа по тялото „хирургическа“. Но това беше истинска хирургия. Нямаше въобще никакво кървене, дори от устата, където бяха изрязани устните и езикът. Дори зъбите. Не може да не се възхитиш на такава смайваща щателност. Всеки разрез беше затворен професионално. Бяла превръзка беше акуратно обвита около всяко рамо, където преди са били окачени ръцете, останалите разрези също бяха затворени по начин, който можеш да очакваш само в най-добрите от добрите болници.

Всичко от тялото беше изрязано, абсолютно всичко. Върху него не беше останало нищо, освен гола безизразна глава, свързана с едно необременено тяло. Не можех да си представя как е възможно да се направи това, без да убиеш оперирания, и несъмнено не ми се побира в главата защо някой ще поиска да го направи. Това разкриваше жестокост, която те кара да се питаш дали вселената е добро хрумване в края на краищата. Извинете ме, ако това ви звучи малко лицемерно от Гратисчията Декстър, но знам много добре какво съм, а това не беше нищо подобно. Правя само това, което Мрачният странник смята за необходимо, и то с хора, които наистина го заслужават, при това всичко винаги завършва със смъртта — обстоятелство, което, сигурен съм, според нещото на масата не бе чак толкова лошо.

Но това — да извършиш всичко толкова търпеливо и внимателно и да го държиш живо пред едно огледало... Усещах черно учудване да се надига дълбоко вътре в мен, сякаш за абсолютно пръв път моят Мрачен странник се чувства лекичко незначителен.

Нещото на масата нямаше вид да забелязва присъствието ми. То само издаваше този умопомрачителен кучешки вой, безспирно, една и съща вълнообразна нота отново и отново.

Чух Деб да се тътри зад мен.

— О, боже! — каза тя. — Господи!... Какво е това?

— Не знам — отговорих. — Но най-малкото не е куче.

8.

Усетих много слаб полъх, погледнах зад Дебора и видях, че е пристигнал сержант Доукс. Той бързо огледа стаята и спря поглед върху масата. Признавам, че бях любопитен да видя каква ще е реакцията му на нещо толкова екстремно, и си струваше да почакам. Когато Доукс видя централния експонат в кухнята, очите му се заковаха върху него и той замръзна така, че заприлича на статуя. След доста време приближи към него, бавно, сякаш го дърпаха с въже. Плъзна се покрай нас, сякаш без да ни забелязва, и спря до масата.

Няколко секунди гледаше нещото вторачено. После, без дори да мигне, бръкна в спортното си яке и извади пистолета си. Бавно, без никакво изражение, го насочи между немигащите очи на все още виещото нещо на масата. Зареди пистолета.

— Доукс! — извика Дебора със сухо дращене в гласа, прокашля се и опита отново. — Доукс!

Той не отговори, нито вдигна поглед, но не дръпна спусъка, което беше срамно. В края на краищата какво трябваше да правим с това нещо? То не можеше да ни каже кой е направил това. Дните му като полезен член на обществото пък вече бяха свършили. Защо да не позволим на Доукс да сложи край на мъките му? И тогава ние с Деб неохотно ще бъдем принудени да съобщим какво е направил Доукс, щяха да го уволнят и дори затворят зад решетките, и проблемите ми щяха да свършат. Това изглеждаше толкова чисто решение, но разбира се, Дебора никога не би приела подобно нещо. От време на време тя става наистина придирчива формалистка.

— Свали оръжието, Доукс — каза тя и макар останалата част от него да остана абсолютно неподвижна, той изви глава и я погледна.

— Само това може да се направи — каза. — Повярвай ми.

Дебора поклати глава и каза:

— Знаеш, че не може. Гледаха се известно време, после очите му скочиха върху мен. За мен беше изключително трудно да отвърна на погледа, без да изтърся нещо като „О, каква гадост — направи го!“. Но

някак си успях и Доукс насочи пистолета си към въздуха. Отново погледна нещото, поклати глава и прибра оръжието.

— Гадост. Трябваше да ме оставите да стрелям — каза, обърна се и бързо излезе.

През следващите няколко минути стаята се напълни с хора, които отчаяно се опитваха да не гледат, докато си вършеха работата. Камила Фиг, набита, късо подстригана лабораторна техничка, на която изразните средства винаги бяха ограничени до изчервяване или вторачване, тихо плачеше, докато ръсеше прах за откриване на отпечатащи. Анхел Батиста, или Анхел-Нямам-нищо-общо, както го наричахме, защото винаги се представяше така, побледня и здраво стисна зъби, но остана в стаята. Винс Масуока, сътрудник, който винаги се държеше, сякаш се смяташе за единственото човешко същество, трепереше толкова силно, че трябваше да излезе от стаята и да седне на стъпалата.

Започнах да се чудя дали и аз не трябваше да се преструвам на ужасен, за да не бия на очи прекалено силно. Може би трябваше да изляза и да седна до Винс. За какво си говорят хората в такива случаи? За бейзбол? За времето? Със сигурност не и за нещото, от което са избягали — и все пак открих с изненада, че нямам нищо против да говорим за него. Фактически нещото започваше да предизвиква леко потрепване на интерес от Известна вътрешна страна. Винаги бях полагал толкова усилия да избягвам всякакво забелязване, а тук имаше някой, който правеше точно обратното. Съвсем явно това чудовище се перчеше по някаква причина, може би чисто от съвършено естествен състезателен дух, но това беше леко дразнещо, въпреки че засилваше желанието ми да знам повече. Който го беше направил, се различаваше от всички, които бях срещал досега. Трябваше ли да включа този анонимен хищник в списъка си? Или трябваше да се преструвам на примрял от ужас и да седна отвън на прага?

Докато разчоплях този труден избор, сержант Доукс се стрелна край мен, като дори за миг поспря, за да ми хвърли заплашителен поглед. Спомних си, че заради него не успях да си направя списък в момента. Изглеждаше донякъде смуцаващо, но пък наистина улесни малко решението ми. Започнах да си нахлузвам съответното объркано изражение, но стигнах едва до вдигане на вежди. Два парамедика влетяха в стаята — самата съсредоточена важност — и замръзнаха,

като видяха жертвата. Единият моментално избяга. Другата, млада чернокожа, се обърна към мен и каза:

— Какво, по дяволите, се очаква да направим? — И след това също заплака.

Не може да не се съгласи човек, че имаше право. Решението на сержант Доукс изглеждаше по-практично, дори елегантно. Имаше много малко смисъл да местиш това нещо на носилка и после да пробиваш бясно трафика на Маями, за да го закараш в болница. Както младата дама беше се изразила толкова елегантно, какво, дявол го взел, можеха да направят? Но явно някой трябваше да направи нещо. Ако просто го оставехме тук и все така стърчахме наоколо, вероятно някой щеше да се оплаче, че всички ченгета са се измъкнали на двора, което би било много лошо за имиджа на отдела.

Дебора беше тази, която най-после организира нещата. Убеди парамедиците да упоят жертвата и да я изнесат, което позволи на изненадващо гнусливите лабораторни техници да се върнат вътре и да се заловят за работа. Тишината в малката къща, след като опиятите подействаха, беше неправдоподобна. Парамедиците завиха нещото и го сложиха на носилката, без да го изпуснат, а после го избутаха към залеза.

И точно навреме. Когато линейката тръгна от бордюра, запрестигаха колите на журналистите. От една страна, това беше за съжаление. Бих искал да видя реакциите на един-двама репортери, на кръвожадника Гонзалес например. Той беше местният водещ привърженик на „има кръв, има шоу“ и не съм го виждал да изразява подобие на болка или ужас, освен пред камера или ако косата му е разрошена. Но не би. Докато операторът на Рик се приготви да снима, не беше останало нищо за гледане, освен малката къща, оградена с жълта лента, и шепа ченгета със стиснати зъби, които и в по-хубав ден нямаше кой знае с какво да ощастливят Гонзалес, а днес изобщо нямаше да го погледнат.

Аз наистина нямаше вече какво да правя. Бях пристигнал с колата на Дебора и не носех принадлежностите си, а освен това никъде не се виждаше и капчица кръв. Тъй като това беше моята експертна област, ми се струваше, че трябва да намеря нещо и да бъда полезен, но нашият приятел хирург беше действал прекалено старателно. Просто за по-сигурно прегледах останалата част от къщата, която не

беше голяма. Имаше малка спалня, още по-малка баня и килер. Всички бяха празни, ако не се броеше един гол опърпан матрак на пода на спалнята. Сякаш и той беше дошъл от същия вехтошарски магазин като фотьойла във всекидневната и беше сплескан като кубински бифтек. Никаква друга мебел или прибори, нито дори пластмасова лъжица.

Единственото, което показваше нищожна индивидуалност, беше нещо, което Анхел Нямам-нищо-общо намери под масата, докато завършвах бързата си обиколка из къщата.

— Оппа — каза той и вдигна лист от тетрадка от пода с пинсетите си. Изправи се, за да види какво ли пък може да е това. Едва ли си струваше усилията — просто бял лист, леко набръчкан в горния край, откъдето беше откъсната част. Погледнах точно над главата на Анхел и, разбира се, липсващото парче беше на масата, залепено с тиксо.

— Бинго! — казах и Анхел погледна и каза:

— Аха.

Докато внимателно изучаваше тиксото — то прекрасно запазва отпечатъците, — той остави листа на пода и клекнах, за да го разгледам. На него бяха изписани някакви много изящни букви. Наведох се още повече, за да ги прочета. ЛОЯЛНОСТ.

— Лоялност? — попитах.

— Да. Това не е ли важна добродетел?

— Да попитаме него — казах и Анхел потръпна толкова силно, че едва не изпусна пинсетите.

— Me sago en diez с тая каша — каза той и взе найлоново пликче, за да сложи вътре листа. Нямахше нищо друго за гледане, така че тръгнах към вратата.

Несъмнено не съм професионален следовател, но поради мрачното си хоби често имам вътрешни прозрения за другите престъпления, които явно идват от едни и същи околности. Това обаче беше далече извън границите на всичко, което бях виждал или си представял. Нямахше абсолютно никакъв намек, който да насочва към личност или мотивация, и бях заинтригуван почти толкова, колкото и бях ядосан. Кой хищник може да остави толкова месо, което при това все още да шава?

Излязох и заставах до входа на къщата. Доукс се съвещаваше с капитан Матюс, казваше му нещо, което явно го бе разтревожило. Дебора беше клекнала до старата дама и тихо ѝ говореше нещо. Усетих да се надига ветрец, тънкият бриз, който подухва точно преди следобедната гръмотевична буря. Докато погледна нагоре, първите тежки капки дъжд заплюокаха по тротоара. Гонзалес, който стоеше до полицейската лента, размотаваше кабела на микрофона си и се опитваше да привлече вниманието на капитан Матюс, също погледна нагоре към облаците и тъй като се чу тътен на гръмотевица, хвърли микрофона на продуцента си и хукна към новинарския фургон.

Стомахът ми също изкурка гръмотевично и си спомних, че в цялата тази суматоха бях пропуснал обяда си. Това не бива да се допуска. Имах нужда от силите си. Моят естествено силен метаболизъм изисква постоянно внимание: Декстър не е за диети. Но зависех от Дебора за придвижването си, а имах усещането — просто лек намек, — че тя няма да се отнесе положително към каквото и да било споменаване на ядене в този момент. Отново я погледнах. Беше гушнала старицата, госпожа Медина, която видимо се беше отказала от гаденето и се беше концентрирала върху риданията.

Въздъгнах и тръгнах към колата през дъжда. Всъщност нямах намерение да се измокря. По-скоро изглеждаше, че ще трябва доста дълго да почакам, докато изсъхна.

Беше наистина дълго чакане, два и кусур часа. Седях в колата, слушах радио и се мъчех да си представя, хапка по хапка, какво е да ядеш сандвич медианоче: хрускането на коричката на хляба, толкова хрупкава и вкусна, че се плъзга в устата ти, когато я отхапваш. После първият вкус на горчица, последван от омекотяващия кашкавал и солта на месото. Следваща хапка — парченце туршия. Дъвчеш всичко заедно. Нека вкусовете се смесят добре. Гълташ. Отпиваш голяма глътка Желязна бира (всъщност е сода). Въздишка. Чисто блаженство. По-скоро бих ял, отколкото да правя каквото и да било друго, с изключение на играта със Странника. Цяло чудо на генетиката е, че не съм дебел.

Бях на третия си въображаем сандвич, когато Дебора най-после дойде. Пъхна се зад волана, затвори вратата и просто остана да седи, вперила поглед пред себе си през обляното с вода предно стъкло.

Знаех, че това не е най-доброто, което мога да кажа, но не можах да се сдържа.

— Изглеждаш съсипана, Деб. Какво ще кажеш да обядваме?

Тя поклати глава, но не каза нито дума.

— Може би един хубав сандвич. Или плодова салата — да повиши малко кръвната ти захар? Ще се почувстваш много по-добре.

Сега вече ме погледна, но не беше поглед, който да показва каквото и да било обещание за обяд в близко бъдеще.

— Точно заради това исках да стана ченге — каза тя.

— Заради плодовата салата?

— Заради онова... нещо, което беше вътре... — отвърна тя и отново се загледа през предното стъкло. — Искам да пипна това... това, каквото и да е то, което е могло да извърши такова нещо с човешко същество. Искам го толкова силно, че усещам вкуса му.

— Той като на сандвич ли е, Дебора? Защото...

Тя тупна с длани волана, много силно. И още веднъж.

— Проклет да е — каза. — Шибан гаден мръсник!

Въздъгнах. Явно многострадалният Декстър щеше да бъде лишен от своята коричка хляб. И то само защото Дебора беше получила нещо като божествено прозрение от гледката на парче гърчещо се месо. Разбира се, тя беше ужасна и светът би бил много по-добър без някой, който е способен да направи това, но значеше ли то, че трябва да пропуснем обяда си? Нима не трябваше всички ние да си пазим силите, за да пипнем този тип? Все пак като че ли моментът не беше най-подходящият да разяснявам това на Дебора, така че просто седях до нея, гледах как дъждът плющи по стъклото и дъвчех въображаемия си сандвич номер четири.

На другата сутрин — едва се бях настанил в малката си кабинка на работа — телефонът звънна.

— Капитан Матюс иска да види всички, които вчера бяха там — каза Дебора.

— Добро утро, сестричке. Благодаря, добре съм, а ти?

— Веднага — каза тя и затвори.

Полицейският свят се състои от рутина, официална и неофициална. Това е една от причините, поради които харесвам работата си. Винаги знам какво ще стане, затова има по-малко човешки реакции, които трябва да запомням и после да изобразявам в

съответния момент. По-малко възможности да ме пипнат, когато не внимавам и реагирам по начин, който може да постави под въпрос принадлежността ми към човешката раса.

Доколкото знаех, капитан Матюс никога не беше свиквал „всички, които са били там“. Дори когато случаят пораждаше огромен обществен интерес, неговата политика беше да поема пресата и тези над себе си в командната структура и да оставя разследващия офицер да си върши работата. Не виждах абсолютно никаква причина да се нарушава този протокол, дори при толкова необикновен случай. И особено толкова скоро — времето едва бе му стигнало да одобри съобщение за пресата.

Но „веднага“ все пак означаваше веднага, доколкото разбирах, така че се потътрих по коридора към неговия кабинет. Секретарката му Гуен, една от най-способните жени, раждани някога на този свят, седеше зад бюрото си. Тя беше също така една от най-прямите и най-сериозни жени и за мен беше просто невъзможно да не я занасям.

— Гуендолин! Видение на лъчиста прелест! Полети с мен към кръвната лаборатория! — казах още от прага.

Тя кимна към вратата в дъното на стаята и каза абсолютно безизразно:

— В заседателната зала са.

— Това „не“ ли значи?

Тя премести главата си на сантиметър вдясно.

— Влизай. Чакат.

Наистина чакаха. Начело на заседателната маса капитан Матюс седеше с чаша кафе и намръщена гримаса. Около масата бяха подредени Дебора и Доукс, Винс Масуока, Камила Фиг и четирите униформени ченгета, които ограждаха периметъра на малката къща на ужаса, когато пристигнахме с Деб. Матюс кимна към мен, без да ме гледа, и попита:

— Всички ли са вече?

Доукс престана да ме гледа втренчено и отвърна:

— Парамедиците.

Матюс поклати глава.

— Не са наш проблем. Ще говорят с тях по-късно. — Прочисти гърло и погледна надолу, сякаш се консултираше с невидим текст. — Добре — каза и се прокашля отново. — Събитието, въъ... от вчера,

което се състоя на, тъй... Северозападна 4-та улица, беше засекретено, тъй, от най-най-високо ниво. — Вдигна поглед и за миг помислих, че е силно впечатлен. — Най-най-високо — повтори той. — Следователно на всички вас се нарежда да не говорите за това, което сте видели, чули или подозирали във връзка с това събитие или място. Никакви коментари, публични или частни, каквито и да било. — Погледна Доукс, който кимна, и после обиколи с поглед всички около масата. — Следователно, тъй...

Капитан Матюс замълча и се намръщи, когато разбра, че всъщност не разполага с никакво „следователно“ за нас. За щастие на репутацията му на гладко говорещ вратата се отвори и всички се обърнахме към нея.

На вратата бе цъфнал много едър мъж в много хубав костюм. Не носеше връзка и горните три копчета на ризата му бяха разкопчани. Диамантен пръстен блестеше на малкия пръст на лявата му ръка. Косата му беше вълниста и изкусно разрошена. Изглеждаше четиридесетинагодишен. Времето не се беше отнесло добре с носа му. Белег разсичаше дясната му вежда, а друг отстрани — брадичката му, но общото впечатление не беше толкова за обезобразяване, колкото за декорация. Той ни огледа с широка приветлива усмивка и блестящи празни сини очи, драматично застанал на прага, преди да погледне председателското място и да попита:

— Капитан Матюс?

Капитанът беше доста едър човек и мъжествен по много грижлив начин. Изглеждаше обаче дребен и дори женствен в сравнение с мъжа на вратата и ми се стори, че го усеща. Все пак стисна мъжествените си челюсти и каза:

— Да?

Гигантът закрачи към Матюс и протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, капитане. Аз съм Кайл Чътски. Говорихме по телефона. — Докато се ръкуваха, огледа масата и спря очи на Дебора, после ги върна към Матюс. Но само след секунда главата му рязко се обърна и той се спогледа с Доукс само за миг. Никой от двамата нито каза нещо, нито помръдна, трепна или подаде визитка, но бях абсолютно сигурен, че се познават. Без по никакъв начин да покаже това, Доукс погледна надолу към масата, а Чътски върна вниманието си към капитана.

— Имате голям отдел, капитан Матюс. Чувам само хубави неща за вашите хора.

— Благодаря... господин Чътски — каза Матюс вдървено. — Ще седнете ли?

Чътски му отправи широка очарователна усмивка.

— Благодаря, да — каза и седна на празния стол до Дебора. Тя не се обърна да го погледне, но от мястото си през масата видях как от шията ѝ към смръщеното ѝ чело плъзна бледа червенина.

В този момент чух тих глас от дъното на мозъка на Декстър, глас, който си прочистваше гърлото и казваше: „Извинете ме, само за миг, но какво, по дяволите, става тук?“ Може би някой беше сипал ЛСД в кафето ми, защото целият ден беше заприличал на Декстър в Страната на чудесата. Защо всички ние бяхме тук? Кой беше този великан с белезите, та така да изнерви капитан Матюс? Откъде познаваше Доукс? И защо, в името на всичко светло, ярко и ясно, лицето на Дебора придобиваше толкова неподходящ червен оттенък?

Често се оказвам в ситуации, когато сякаш всички около мен са прочели книгата с инструкции, докато горкият Декстър стои на тъмно и не може дори да съчетае надпис А с дия Б. Това обикновено е свързано с някаква нормална човешка емоция, нещо, което е универсално разбираемо. За съжаление Декстър е от друга вселена и нито чувства, нито разбира такива неща. Мога само да събера няколко бързи знаци, които да ми помогнат да реша какво изражение да си нахлузя, докато чакам нещата да се върнат по познатите си места на картата.

Погледнах Винс Масуока. Бях може би по-близък с него, отколкото с всеки друг от лабораторните техници, и то не само защото се редувахме в купуването на понички. Той също ми приличаше на човек, който фалшифицира пътя си през живота, сякаш е гледал серии по видеото, за да се научи как да се усмихва и да разговаря с хората. Не беше толкова талантлив, колкото се смятах аз, и резултатите му никога не бяха съвсем убедителни, но винаги бях чувствал някакво сродство с него.

Точно сега той изглеждаше шашнат и уплашен и сякаш упорито се мъчеше да преглътне, без никакъв видим успех обаче. За случаи като този указания няма.

Камила Фиг седеше внимателно, вторачена в някаква точка на стената пред нея. Лицето ѝ беше бледо, но и на двете ѝ бузи имаше по едно малко и много кръгло червено петно.

Дебора, както споменах, се свиваше на стола си и изглеждаше много сериозно заета с яркото си изчервяване.

Чътски шляпна масата с длан, огледа ни с широка щастлива усмивка и каза:

— Искам да благодаря на всички ви за съдействието по това нещо. Много е важно да пазим тайна, докато моите хора напреднат по случая.

Капитан Матюс прочисти гърлото си.

— Хм. Аз, въъ, смятам, че ще искате ние да продължим рутинното си разследване и, въъ, разпита на свидетелите и така нататък.

Чътски бавно поклати глава.

— Абсолютно не. Искам всичките ви хора незабавно да напуснат пейзажа. Искам цялата работа да се спре, да се прекрати, да изчезне — колкото се отнася до вашия отдел, капитане, бих искал никога да не се беше случвало.

— Вие ли поемате разследването? — строго попита Дебора.

Чътски я погледна и усмивката му стана още по-широка.

— Точно така. — И може би щеше да продължи да ѝ се усмихва безкрайно, ако не беше Корънел, ченгето, което беше седяло на портала с ридаещата и повръщаща стара дама. Той се прокашля и каза:

— Я чакайте малко. — В тона му имаше дори нещо като враждебност. Чътски се обърна да го погледне, усмивката остана на лицето му. Корънел изглеждаше объркан, но устоя на радостния му поглед. — Нима ни забранявате да си вършим работата в собствения ни район?

— Вашата работа е да пазите и служите — отговори Чътски. — В този случай това означава да пазите в тайна тази информация и да служите на мен.

— Какви са тия говна? — избухна Корънел.

— Няма значение какви са — отвърна Чътски. — Ще трябва да ги преглътнете.

— Кой си ти да ми говориш така, по дяволите?

Капитан Матюс барабанеше с пръсти по масата.

— Достатъчно, Корънел. Господин Чътски е от Вашингтон и ми е наредено да му оказваме всякакво съдействие.

Корънел клатеше глава.

— Да не е от проклетото ФБР?

Чътски само се усмихваше. Капитан Матюс пое дълбоко дъх, за да каже нещо, но Доукс обърна главата си на сантиметър към Корънел и каза:

— Затвори си устата. — Корънел го погледна и част от борбеността му се изпари. — Не се забърквай в тази помия — продължи Доукс. — Нека неговите хора се оправят.

— Не е справедливо — каза Корънел.

— Зарежи — каза Доукс.

Корънел отвори уста, Доукс вдигна вежди и след кратко размишление, като гледаше лицето под тези вежди, Корънел реши да зареже.

Капитан Матюс отново се прокашля в опит да си върне контрола над положението.

— Други въпроси? Добре тогава, господин Чътски. Ако с нещо можем да помогнем...

— Всъщност, капитане, ще съм признателен, ако можете да ми заемете един от вашите детективи за свързка. Някой, който може да ми помогне да се ориентирам наоколо, да уточня това-онова.

Всички глави се обърнаха към Доукс в свършен унисон, без тази на Чътски. Той се обърна настрана към Дебора и попита:

— Какво ще кажете, детектив?

9.

Трябва да призная, че изненадата, с която завърши срещата с капитан Матюс, ме свари неподготвен. Но поне вече знаех защо всички се държаха като лабораторни плъхове, хвърлени в клетка за лъвовете. Никой не обича федералните да се набъркват в някакъв случай. Единствената утеха е да ги затрудняваш колкото е възможно повече, когато го правят. Но Чътски очевидно беше от толкова тежка категория, че дори това малко удоволствие ни беше отказано.

Значението на яркочервения цвят на кожата на Дебора беше още по-дълбока тайна, но това не беше моя работа. Моят проблем внезапно беше станал малко по-ясен. Може да си помислите, че Декстър е тъпо момче, загдето не беше сглобил нещата по-рано, но когато най-последна падна, монетката беше придружена от желание да се цапна по главата. Може би всичката тази бира в къщата на Рита беше подкастрила умствените ми способности.

Но едно беше съвсем ясно: това височайше посещение от Вашингтон не беше предизвикано от никой друг освен от личния отмъстител на Декстър — сержант Доукс. Носеха се някакви смътни слухове, че неговата служба в армията била малко нещо нередовна, и започвах да им вярвам. Реакцията му, когато видя нещото на масата, не беше шок, възмущение, отвращение или гняв, а нещо по-интересно: разпознаване. Още на местопрестъплението той беше казал на капитан Матюс какво е това и с кого да се говори за него. Този някой, който беше изпратил Чътски. Следователно, когато си помислих, че Чътски и Доукс се познаха на срещата, съм бил прав — защото всичко, което ставаше и Доукс знаеше за него, го научаваше и Чътски, и беше дошъл да го смаже. А ако Доукс знаеше за нещо като това, трябва да можеше някак незабележимо да се използва обкръжението му против него, така че да се разсекат веригите на бедния Окован Декстър.

Блестяща поредица мисли на чиста, студена логика. Приветствах завръщането на гигантския си мозък и мислено се погалих по главницата. Браво, Декстър. Яко!

Винаги е приятно да видиш мозъчните си клетки да щракат така, че понякога мнението ти за самия себе си да е оправдано. Но точно в този случай съществуваше известна вероятност залогът да е по-голям от самоуважението на Декстър. Ако Доукс имаше какво да крие, бях на стъпка по-близо до връщането си в делото.

Има няколко неща, в които Стремителния Декстър е добър, и някои от тях могат законно да се вършат пред очите на публиката. Едно от тези неща е използването на компютър за набавяне на информация. Това е умение, което съм развил, за да мога да съм абсолютно сигурен за свои нови приятели като Макгрегър и Рийкър. Освен избягването на неприятността да накълцаш някого по погрешка, ми харесва да се противопоставям на колегите си по хоби с доказателства за тяхна предишна недискретност, преди да ги отпратя в царството на сънищата. Компютрите и интернет са чудесно средство за намиране на такива нещица.

Така че ако Доукс имаше какво да крие, можеше и да го намеря, или поне някаква тъничка нишка, за която да успея да го издърпам, докато цялото му тъмно минало не започне да се разкрива. Доколкото го познавах, бях съвсем сигурен, че то ще е нещо доста мрачно и декстърopodobно. И когато откриех това нещо сигурно... Може би бях наивен, като мислех, че мога да използвам тази предполагаема информация, за да го отстраня от моя случай, но ми се струваше, че шансът за това е много голям. Не да се конфронтирам директно с него и да изискам да престане, или да се въздържа, или нещо подобно... не беше особено умно с човек като Доукс. Освен това щеше да е шантажиране, за което са ми казвали, че също не е много хубаво. Но информацията е сила и положително щях да открия някакъв дребен начин да използвам намереното, начин да предоставя на Доукс нещо, върху което да мисли, нещо, което не включва засенчването на Декстър и ограничаването на неговия кръстоносен поход за благоприличие. А човек, който открие, че му пари на задника, е склонен да отделя твърде малко време да се тревожи за чуждите задници.

Доволен крачех по коридора към малката си клетка край съдебната лаборатория. Щом стигнах, веднага се залових за работа.

След няколко часа имах почти всичко, което можеше да се намери. Във файла на сержант Доукс имаше изненадващо малко подробности. Но и от тях ми секна дъхът: Доукс имаше малко име! То

беше Албърт — наричал ли го е някой някога така? Немислимо. Бях приел, че името му е Сержант. И при това бил също така и роден — в Уейкрос, Джорджия. Имат ли край чудесата? Имаше още, дори похубави. Преди да дойде в отдела, сержант Доукс бил... сержант Доукс! В армията, в специалните части на всичко отгоре! Надвишаваше мисловните ми способности да си представя Доукс като някое от онези жизнерадостни зелени кепета, маршируващи до Джон Уейн, без гръмко да запее военен марш.

Бяха изброени няколко похвали и медали, но не открих никакво споменаване на героично действие, което би ги оправдало. И все пак патриотизмът ми нарасна дори от това, че опознах този човек. В останалото от досието му почти липсваха подробности. Единственото, което изпъкваше сред другото, беше осемнадесетмесечен период на нещо, наречено „самостоятелна служба“. Доукс беше служил като военен съветник в Салвадор, върнал се за шестмесечна служба в Пентагона и после ощастливил с присъствието си нашия град. Полицейското отделение на Маями с радост грабнало един награждаван ветеран и му предложило изгодно назначение.

Но Салвадор — не си падам по историята, но май си спомнях, че той беше приличал на шоу на ужасите. Имаше навремето протестни походи по Брикел авеню. Не помнех защо, но знаех как да открива това. Отново включих компютъра и влязох онлайн, и, о, боже, разбрах, че съм открил. Салвадор по времето, когато Доукс е бил там, е бил истински троен кръг на изтезания, изнасилване, убийства и зверства. Защо никой не се е сетил да ме покани?

Намерих страшно много сведения, съобщени от различни групи за защита на човешките права. Бяха съвсем сериозни: всички срещу нещата, които се вършеха там. И все пак, доколкото можех да разбера, тези протести не бяха довели до нищо. В края на краищата в тях ставаше дума само за човешки права. Това е ужасно отчайващо. Дружеството за защита на животните май е много по-ефикасно. Тези нещастни душици бяха направили разследванията си, публикували бяха крайните резултати за подробно описани насилия, електроди и така нататък, допълнени със снимки, диаграми и имената на отвратителните безчовечни чудовища, които се забавляват, като измъчват народните маси наред. А въпросните отвратителни безчовечни чудовища спокойно се оттеглят в Южна Франция, докато

останалият свят бойкотира ресторантите заради малтретиране на пилетата.

Това ми вдъхна голяма надежда. Ако някога ме заловят, може би просто ще трябва да откажа млечните продукти — и ще ме пуснат.

Салвадорските имена и исторически подробности ми казаха твърде малко. Както и организациите, участвали в тях. Явно това се беше развило до една от онези общодостъпни игри, в които фактически няма никакви добри, а само няколко отбора лоши с кампесиноси, заклепени по средата. Съединените щати обаче скришно бяха подпрели едната страна въпреки обстоятелството, че този отбор явно не по-малко от другите изгаряше от нетърпение да направи горките подозрителни лица на пастет. И именно тази страна привлече вниманието ми. Нещо беше обърнало прилива в тяхна полза, някаква ужасна заплаха, неуточнена, нещо, което явно е било толкова ужасно, че е предизвикало у хората носталгия към електрическата палка в ректума.

Каквото и да е било то, явно съвпаднаше с периода на самостоятелната служба на сержант Доукс.

Облегнах се на разнебитения си въртящ се стол. Хм, хм, хм, помислих си. Какво интересно съвпадение. Приблизително по същото време имаме Доукс, отвратителни неназовани мъчения и прикрито американско участие, за всичко това споменавано в неясно жужене. Съвсем естествено нямаше никакви доказателства, че тези три неща са свързани по някакъв начин, абсолютно никаква причина да се подозира каквато и да било връзка. Точно толкова естествено бях пределно сигурен, че те са вероятно три бобчета в една шушулка. Защото след двадесет и няколко години всичките се бяха появили заедно на възпоменателно парти в Маями: Доукс, Чътски и каквото там беше произвело нещото на масата. Започна да ми изглежда, сякаш винт А ще пасне на гайка Б в края на краищата.

Бях открил малката си пишка. И ако можех да измисля и как да я дръпна...

Куку, Албърт!

Разбира се, да имаш информация подръка е едно. Да знаеш какво означава, е съвсем друго. А единственото, което знаех всъщност, беше, че Доукс е бил там, когато са ставали някакви лоши работи. Може би не ги е вършил сам, и във всеки случай е било със санкция на

правителството. Тайно, разбира се, което те кара да се чудиш как някой въобще е научил за това.

От друга страна, несъмнено имаше някой, който все още искаше да запази това в тайна. И в момента този някой се представляваше от Чътски, придружаван от скъпата ми сестра Дебора. Ако можех да получа подкрепата ѝ, може би щях да успея да изстискам някои подробности за Чътски. Какво можех да направя тепърва щеше да се види, но поне можех да започна.

Звучеше прекалено просто, и си беше просто. Веднага се обадох на Дебора и ми отговори телефонният секретар. Опитах клетъчния телефон — същият резултат. До края на деня Деб била извън офиса, моля, оставете съобщение. Когато вечерта опитах на домашния, беше същото. И когато затворих телефона и погледнах през прозореца, сержант Доукс беше паркирал на любимото си място отсреща.

Половин луна се появи иззад раздърпан облак и ми зашепна негодуващо, но само си прахосваше диханието. Колкото и да исках да се измъкна и да започна приключението на име Рийкър, не можех, не и с този ужасен кафяв таурис, паркиран долу като преоценена съвест. Огледах се, търсех какво да ритна. Петък вечер, а не можех да изляза и да забродя в сенките с Мрачния странник. Не можех дори да се свържа със сестра си по телефона. Какво ужасно нещо може да е животът.

Крачих из апартаментата известно време, но не постигнах нищо, освен че си ударих пръста на крака. Обадох се на Дебора още два пъти, и двата не вдигна. Отново погледнах през прозореца. Луната леко беше се преместила, Доукс — не.

Дообре тогава. Да се върнем към план Б.

След половин час седях на дивана на Рита с кутия бира в ръка. Доукс ме беше последвал и трябваше да допусна, че чака отсреща в колата си. Надявах се това да му е толкова приятно, колкото и на мен, тоест въобще ни най-малко. Това ли е то да си човек? Наистина ли хората са толкова жалки и безмозъчни, че да се стремят към това — да прекарват петък вечер, безценното време, свободно от черното робуване на заплатата, като седят пред телевизора с кутия бира? Това беше оглупяващо тъпо, но за свой ужас откривах, че започвам да свиквам с него.

Проклет да си, Доукс. Ще ме направиш нормален.

— Здравсти, господине — каза Рита, като се бухна до мен и подвиг крака под себе си. — Как така си толкова спокоен?

— Мисля, че работя прекалено много — отговорих. — И се наслаждавам малко.

Тя помълча малко, после каза:

— Това е оная работа с типа, дето го изпусна, нали? Типът, който... който убивал деца?

— Само отчасти — казах. — Не обичам недовършените работи.

Рита кимна, сякаш наистина разбираше какво казвам.

— Това е много... Така де, личи си, че те тревожи. Може би трябва... Не знам. Какво правиш обикновено, за да се отпуснеш?

Мисълта да ѝ кажа какво наистина ме релаксира извика в съзнанието ми доста странни картини, но тази идея не беше много добра. Така че казах само:

— Ами... обичам да излизам с лодката. И да ловя риба.

И тъничък, много тих гласец зад мен прошепна:

— И аз.

Само добре тренираните ми нерви предотвратиха сблъсъка на главата ми с вентилаторната перка на тавана. До мен е почти невъзможно да се прокраднеш незабелязано, а все пак изобщо нямах представа, че в стаята има още някой. Но се обърнах и видях Коуди, вперил в мен големи немигащи очи.

— Ти? Обичаш да ловиш риба?

Той кимна. Две думи наведнъж бяха почти целият му дневен лимит.

— Добре тогава — казах аз. — Разбрахме се. Какво ще кажеш за утре сутринта?

— О — каза Рита. — Мисля, че... Така де, той не... Не си длъжен да го правиш, Декстър.

Коуди ме погледна. Естествено не каза нищо, но нямаше и нужда. Всичко беше в очите му.

— Рита — казах, — понякога момчетата имат нужда да се поотдалечат от момичетата. Утре сутринта с Коуди отиваме за риба. Рано-рано — обърнах се към Коуди.

— Защо?

— Не знам защо — отговорих. — Но обикновено се ходи рано, така че ще идем рано. — Коуди кимна, погледна майка си, после се

обърна и тръгна към коридора.

— Наистина, Декстър, не трябва да...

Разбира се, че знаех, че не трябва. Но защо не? Нямах да ми причини физическа болка. Освен това щеше да е хубаво да се поизмъкнем навън за няколко часа. Особено от Доукс. И във всеки случай — не знам защо е така — за кой ли път се уверявах, че хлапетата наистина имат значение за мен. Със сигурност не се разкисвам, когато учат хлапе да кара колело, но като цяло намирам децата за много по-интересни от родителите.

Следващата сутрин, по изгрев-слънце, с Коуди бавно се отдалечавахме по канала с моята петметрова моторница. Коуди носеше синьо-жълта спасителна жилетка и седеше много мирен на хладилника. Беше се привел, така че главата му почти беше изчезнала в жилетката, от което беше заприличал на ярка шарена костенурка.

В хладилника имаше сода и обяд, приготвен от Рита, лека закуска за десет-дванадесет души. Бях донесъл замразени скариди за примамка, понеже това беше първото излизане на Коуди и не знаех как ще реагира, като види как забивам острата метална кука в нещо още живо. На мен, разбира се, това по-скоро ми харесваше — колкото по-живо, толкова по-добре — но човек не може да очаква прекалено изтънчен вкус от едно дете.

Излязохме от канала към залива Бискейн и поехме към нос Флорида и покрай фара. Коуди не каза нищо, докато пред очите ни не се изпречи Стилтсвил, странната сбирка къщи, построени на грамадата посред залива. Тогавя ме дръпна за ръкава. Наведох се, за да го чуя през рева на вятъра.

— Къщи — каза той.

— Да — изревах. — Понякога в тях дори има хора. — Той гледаше как къщите отминават покрай нас, после, когато започнаха да изчезват зад гърба ни, отново се намести на хладилника. Обърна се още веднъж да ги погледне, когато вече почти не се виждаха. След това само си седеше, докато не стигнахме до Фой и не намалихме скоростта. Включих мотора на неутрално, спуснах котвата, изчаках да се закачи здраво, после изключих мотора.

— Добре, Коуди — казах. — Време е да убием някоя риба.

Той се усмихна — изключително рядко събитие — и каза:
— Добре.

Гледаше ме с немигащо внимание, докато му показвах как да наниже скаридата на кукичката. После опита сам, промушваше куката много бавно и внимателно, докато връхчето ѝ не се показа. Погледна я, после мен. Кимнах и той отново погледна скаридата, после пипна връхчето на кукичката.

— Добре е — казах. — Сега я пусни във водата. — Той ме погледна. — Рибите са там — казах. Коуди кимна и заметна през борда. И аз метнах моята въдица и зачакахме. Лодката леко се поклащаше.

Коуди бе абсолютно, напрегнато съсредоточен. Може би поради комбинацията от открита вода и малко момче не можех да не мисля за Рийкър. Въпреки че не можех да го разследвам открито, смятах, че е виновен. Кога щеше да разбере, че Макгрегър е изчезнал, и какво щеше да направи след това? Много вероятно беше да изпадне в паника и да се опита да изчезне и все пак колкото повече мислех, толкова повече се чудех. Има си нормално човешко нежелание да зарежеш целия си живот и да започнеш отначало на друго място. Може би просто щеше да е предпазлив известно време. Ако станеше така, можех да си запълня времето с допълнително изучаване на моя доста изключителен списък лица около онзи, който беше създал Виещия зеленчук на Северозападна четвърта улица. Фактът, че това приличаше много на заглавие от серията за Шерлок Холмс, не го правеше по-малко спешно. Трябваше някак да неутрализирам Доукс. Някак, по някакъв начин, някога трябваше да...

— Ти ще ми станеш ли татко? — внезапно попита Коуди.

Чист късмет си беше, че в устата ми нямаше нищо, което би могло да ме задави, но в момента усещах, че нещо е заседнало в гърлото ми, приблизително с размера на коледна пуйка. Когато отново бях в състояние да дишам, успях да изпелтеча:

— 3-защо питаш?

Той все така гледаше връхчето на въдицата си.

— Мама казва, че може би.

— Така ли? — попитах и той кимна, без да ме погледне.

Главата ми се завъртя. Какво си мислеше Рита? Бях толкова потънал в тежката работа да набия в гърлото на Доукс собствения си

фалшив образ, че всъщност съвсем не бях помислил какво става в главата на Рита. А явно трябваше. Можеше ли тя наистина да си мисли, че... че... Това беше немислимо. Но предполагам, че по странен начин това би могло да има смисъл, ако си човешко същество. За щастие аз не съм и тази мисъл ми изглеждаше напълно ексцентрична. „Мама казва, че може би“? Може би ще стана баща на Коуди? Което означаваше, хм...

— Е — казах, което беше много добро начало, като се имаше предвид, че нямах абсолютно никаква представа какво мога да кажа след това. За мой късмет точно когато осъзнах, че от устата ми няма да излезе нищо подобно на разбираем отговор, връхчето на въдицата на Коуди рязко се дръпна. — Кълве! — извиках и в следващите няколко минути бях зает изцяло с рибата, тъй като кордата на неговата въдица забръмча на макаратата. Рибата правеше яростни зигзаги наляво, надясно, под лодката, после направо към хоризонта. Но бавно, въпреки няколкото й дълги отдалечавания, Коуди я приближаваше все повече. Показвах му как да държи върха на въдицата нагоре, да намотава кордата, да кара рибата да се приближава, докато не се наведох и не я измъкнах. Коуди я загледа как се мята по палубата, опашката й удряше бясно.

— Браво — казах. — Много е хубава. — Наведох се да я откача, но тя се мяташе и не можах да я хвана. Тънка струйка кръв потече от устата й върху чистата ми бяла палуба — малко дразнещо.

— Уф! — възкликнах. — Май е глътнала кукичката. Ще трябва да я отрежем. — Извадих рибарския си нож от пластмасовия калъф и го оставих на палубата. — Ще има много кръв — предупредих Коуди. Не обичам кръв и не я исках на лодката ми, дори ако е от риба. Направих две крачки, за да отворя чекмеджето и да взема парцал...

— Ха! — чух зад себе си тихо възклицание. Обърнах се.

Коуди беше взел ножа и го беше забил в рибата, гледаше как тя се бори да се измъкне от острието. После го извади и го заби пак, този път дълбоко в хрилете й. По палубата потече кръв.

— Коуди! — казах.

Той ме погледна и, чудо на чудесата, усмихна се.

— Харесва ми да ловя риба, Декстър.

10.

До понеделник сутринта още не се бях свързал с Дебора. Обаждах се непрекъснато и въпреки че вече можех спокойно да изтананикам интонацията на телефонния секретар, Дебора не отговаряше. Това ставаше все по-отчайващо. Бях стигнал до възможен път за измъкване от задушаващата прегръдка на Доукс, а не можех да помръдна по-нататък от телефона. Ужасно е да ти се налага да зависиш от някого.

Но покрай множеството си други скаутски добродетели аз съм настойчив и търпелив. Оставях десетки съобщения, всичките весели и хитри, и положителното мислене трябва да си беше свършило работата, защото накрая получих отговор.

Тъкмо се бях наместил на стола пред бюрото си, за да напиша доклад за едно двойно убийство, нищо особено. Единствено оръжие, вероятно мачете, и няколко мига на дива страст. Първоначалните рани на двете жертви бяха нанесени в леглото, където те очевидно бяха заловени на местопрестъплението. Мъжът беше успял да вдигне ръка, но малко прекалено късно, за да предпази шията си. Жената бе успяла да стигне до вратата, преди ударът в горната част на гръбнака да предизвика фонтан от кръв по стената до вратата. Обикновена работа, от вида, който съставлява по-голямата част от задълженията ми, и изключително неприятна. Просто в две човешки същества има наистина много кръв и когато някой реши да я пусне цялата навън, тя причинява ужасна и отблъскваща мръсотия, която лично аз намирам дълбоко оскърбителна. Организирането и анализирането ѝ обаче значително подобрява самочувствието ми и работата ми понякога е изключително удовлетворяваща.

Но точно тази не беше. Бях открил кръв върху таванския вентилатор, най-вероятно от острието на мачетето, когато убиецът го е вдигал между ударите. И понеже вентилаторът е работел, перката бе разхвърляла пръски из цялата стая.

Този ден беше доста натоварен за Декстър. Тъкмо се опитвах да формулирам правилно един пасаж в доклада си, за да посоча, че имаме работа с инцидент от така наречените „престъпления от страст“, когато звънна телефонът.

— Здравсти, Декс — каза гласът, толкова отпуснат, дори сънен, че не разбрах веднага, че е Дебора.

— Е — казах, — слуховете за смъртта ти са преувеличени.

Тя се засмя и звукът отново беше невероятно сладък, съвсем различен от обикновеното ѝ бодливо изкискване.

— Даа — каза тя. — Жива съм. Но Кайл ми отвори много работа.

— Напомни ми за трудовото законодателство, сестричке. Дори сержантите имат нужда от почивка.

— Хмм, не знам за това. И да ти кажа, чувствам се доста добре.

— И се засмя гърлено, толкова нетипично за нея, сякаш ме мамеше да ѝ покажа най-добрия начин да среже кост на жив човек.

Помъчих се да си спомня кога съм чувал Дебора да казва, че се чувства доста добре, и при това да изглежда искрена. И изтърсих направо:

— Не приличаш на себе си, Дебора. Какво е станало с теб, за бога?

Този път смехът ѝ беше малко по-дълъг, но все така щастлив.

— Обикновеното — отговори. И отново се засмя. — Добре де, какво има?

— О, нищо — казах аз с тона на самата невинност. — Единствената ми сестра изчезва за дни и ноци, без да каже и дума, и после се обажда и гука като гугутка. Така че просто горя от естествено любопитство да разбера какво става, това е.

— Виж ти — каза тя. — Трогната съм. Май като че ли си имам почти истински брат-човек.

— Да се надяваме, че няма да отиде по-далече от „почти“.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно? — попита тя.

— Вече съм гладен. В „Релампаго“?

— Ммм, не. Ами „Азул“?

Мисля, че изборът ѝ на ресторант имаше толкова смисъл, колкото и всичко около нея тази сутрин, защото нямаше изобщо. Дебора се хранеше по закусвалните, а в „Азул“ обядваха саудитските

крале, когато бяха в града. Очевидно преобразяването ѝ в нещо чуждо вече беше завършено.

— Точно така, Деб, „Азул“. Тъкмо ще си продам колата, за да платя, като се срещнем там.

— В един — каза тя. — И нямай грижа за парите. Кайл ще плати сметката. — И затвори. А аз не успях да кажа АХА! Но проблесна малка светлинка.

Кайл ще плати значи! Добре, добре. При това в „Азул“.

Ако евтиният блясък на Южния плаж е част от Маями, предназначена за несигурни въображаеми знаменитости, „Азул“ е за хора, които се присмиват на блясъка. Малките кафенета, с каквито е претъпкан Южният плаж, се борят за внимание с пронизителната шумотевица на крещяща и евтина показност. От тях до „Азул“ е колкото от земята до небето.

Оставих колата си на задължителния служител по паркирането на малкия павиран кръг отпред. Обичам си я, но ще призная, че сравнението с подредените наоколо ферарита и ролс-ройсове не беше в нейна полза. Въпреки това служителят не ми отказа да я паркира, макар че вероятно се беше досетил, че от това няма да последва бакшиш, особено от ония, с които явно беше свикнал. Предполагам, че спортната ми риза и кафеникавият панталон бяха непогрешим белег, че няма как да му оставя дори стотачка.

Самият ресторант беше тъмен, прохладен и толкова тих, че се чуваше как пада черна карта на Американ Експрес. Отсрещната стена беше от тъмно стъкло с врата, която водеше към тераса. И там беше Дебора, седнала на малка масичка в ъгъла навън, и гледаше към водата. Срещу нея с лице към вратата на ресторанта седеше Кайл Чътски, който щеше да поеме сметката. Беше с много скъпи слънчеви очила, така че май наистина щеше да я плати. Приближих към масата и един келнер изникна от нищото и издърпа стол, който категорично беше прекалено тежък за всеки, който можеше да си позволи да се храни тук. Келнерът фактически не се поклони, но можех да отгатна, че сдържаността му струваше известно усилие.

— Здравсти, приятел — каза Кайл, когато седнах, и протегна ръка над масата. Тъй като смяташе, че съм новият му най-добър приятел, се наведох напред и се ръкувах с него. — Как върви работата с пръските?

— Винаги е много натоварено — казах. — А как е мистериозният посетител от Вашингтонското учреждение?

Дебора му се усмихна.

— Декстър се тревожи за мен.

— Е, те братята са за това — каза Чътски.

Тя ми хвърли бърз поглед и каза:

— Понякога и аз мисля така.

— Е, Дебора, знаеш, че просто ти пазя гърба — казах.

Чътски хихикна.

— Добра сделка. Аз поемам предната част. — И двамата се разсмяха. Тя хвана ръката му.

— От всякакви хормони и щастливости ме хваща скомина — казах. — Кажете ми опитва ли се някой всъщност да хване онова отвратително чудовище, или само си седим тука и се бъзикаме?

Кайл бързо завъртя глава към мен и вдигна вежда.

— Теб пък какво те интересува това, приятел?

— Декстър е много привързан към нечовешките чудовища — каза Дебора. — Нещо като хоби.

— Хоби — повтори Кайл, без да сваля слънчевите си очила от мен. Мисля, че това беше предназначено да ме сплаши, но имах чувството, че очите му може и да са затворени. Някак си успях да не се разтреперя.

— Той е нещо като любител по психологически профили — каза Дебора.

Кайл не помръдна и за момент се запитах дали не е заспал зад тъмните очила.

— Хм — каза той най-после и се облегна назад. — Е, какво мислиш за този тип, Декстър?

— О, само основното засега — отговорих. — Някой с голям опит по медицина и тайна дейност, който е откачил и трябва да отправи послание, свързано някак с Централна Америка. Вероятно ще го направи отново след време, разчетено по-скоро за максимално въздействие, отколкото поради усещането, че трябва да го направи. Така че той всъщност не е стандартният сериен тип на — какво? — попитах. Кайл беше забравил за добродушната си усмивка и седеше съвсем изправен, със стиснати юмруци.

— Какво искаш да кажеш с тая Централна Америка?

Бях съвсем сигурен, че и двамата знаем точно какво имам предвид за Централна Америка, но си помислих, че споменаването на Салвадор ще е прекалено. Не си струваше да променям безгрижния си акредитив на „това-е-само-хоби“. Основната цел на идването ми все пак беше да открия нещо за Доукс, и ето че се видя пролука — е, признавам, че беше прекалено очевидна, но беше сработила.

— О — казах, — не е ли вярно? — Всичките години на обучаване в имитирането на човешки изражения се изплатиха сега, когато намъкнах най-хубавото: за невинно любопитство.

Кайл явно не можеше да реши дали е вярно. Работеше здравата с челюстните си мускули, но пък отпусна юмруци.

— Трябваше да те предупредя — каза Дебора. — Много го бива. Чътски изпухтя и поклати глава.

— Виждам — каза. И с видимо усилие отново се облегна назад и намъкна усмивката си. — Доста добре, приятелче. Как стигна до всичко това?

— О, не знам — казах скромно. — Просто изглежда очевидно. Трудното е да разбереш как е замесен сержант Доукс.

— Леле боже — каза той и отново стисна юмруци. Дебора ме погледна и се засмя, не съвсем със смеха, отправен към Кайл, но все пак се чувствах добре, като знаех, че може от време на време да си спомня, че сме в един и същи екип.

— Казах ти, че е добър — обърна се към Кайл.

— Леле боже — повтори Чътски. Несъзнателно свиваше и опъваше показалеца си, сякаш дърпаше невидим спусък, после обърна слънчевите си очила към Дебора. — Права си — каза и отново се обърна към мен. Гледа ме твърдо известно време, вероятно да провери дали няма да хукна към вратата, или да заговоря на арабски, после кимна. — Какво е това за сержант Доукс?

— Не се опитваш само да натопиш Доукс в помята, нали? — попита ме Дебора.

— В заседателната зала на капитан Матюс — казах, — когато Кайл видя Доукс, за един миг си помислих, че се познаха.

— Не съм забелязала — каза Дебора и смръщи вежди.

— Беше заета с изчервяване — казах. Тя пламна отново, което, както ми се стори, беше малко излишно. — Освен това Доукс беше човекът, който знаеше кого да повика.

— Доукс поназнайва нещо — призна Чътски. — От военната си служба.

— Какво по-точно? — попитах. Чътски ме изгледа продължително, или поне това направиха очилата му. Потупваше по масата с тъпия си пръстен на кутрето и слънцето проблясваше в големия диамант в центъра. Когато най-после заговори, температурата на масата все едно спадна поне с десет градуса.

— Приятелче — каза той, — не искам да ти навличам неприятности, но трябва да зарежеш това. Оттегли се. Намери си друго хоби. Или иначе си до гуша в света на помията и ще се удавиш в лайна.

Келнерът изникна отново до рамото му, преди да измисля нещо прекрасно за отговор. Чътски не свали очила от мен доста дълго. После протегна менюто на келнера и каза:

— Тук наистина правят много хубава рибена чорба.

Дебора изчезна до края на седмицата, което твърде малко допринесе за самоуважението ми, защото колкото и да е ужасно да го призная, без нейна помощ бях приклепен. Не можех да измисля никакъв алтернативен план да се отърва от Доукс. Той си беше все там, паркиран под дървото срещу апартамента ми, следваше ме до къщата на Рита — и не намирах никакви отговори. Някога гордият ми мозък сега си гонеше опашката и ловеше само въздух.

Усещах как Мрачният странник се търкаля и скимти, и се бори да изскочи и да поеме кормилото, но се появяваше Доукс, приведен към предното стъкло, и ме караше да се укротя и да посегна към поредната кутия бира. Бях работил прекалено упорито и прекалено дълго, за да постигна съвършенство в нищожния си живот, и нямах намерение да го разрушавам сега. Със Странника можехме да почакаме още малко. Хари ме беше научил на дисциплина и тя трябваше да ме изведе до по-щастливи дни.

— Търпение — каза Хари, после се изкашля в една салфетка. — Търпението е по-важно от смъдежа, Декс. А теб вече те смъди.

— Благодаря — казах. — И го мислех любезно, наистина, защото съвсем не се чувствах удобно, като седях в болничната стая на Хари. От миризмата на лекарства, дезинфектанти и урина, смесени във въздуха със съдържано страдание и клинична смърт, ми се искаше да

съм навсякъде другаде, но не и там. Разбира се, като неопитно младо чудовище, никога не се питах дали Хари не изпитва нещо подобно.

— Точно ти трябва да си много търпелив, защото ще си мислиш, че си достатъчно умен да се справиш — каза той. — А не си. Никой не е. — Замълча и се изкашля отново, този път по-дълго и по-издълбоко. Да виждаш Хари такъв — неразрушимия, суперченгето, втория баща Хари изнемощял, почервенял, с почти разплакани от напрежение очи, беше направо непоносимо. Трябваше да отклоня поглед. Когато след малко пак го погледнах, Хари пак ме наблюдаваше.

— Познавам те, Декстър. По-добре, отколкото се познаваш сам. — И почти му повярвах, докато той не добави: — В сърцето си ти си добро момче.

— Не съм — казах аз, мислех си за чудесните неща, които още не ми беше позволено да правя. Дори очакването им на практика изключваше каквато и да било връзка с добротата. Съществуваше още и обстоятелството, че повечето от другите пъпчиви, врящи от хормони мои връстници, които се смятаха за добри момчета, приличаха на мен, колкото орангутан прилича на човек. Но Хари не пожела и да чуе това.

— Разбира се, че си — каза. — И трябва да вярваш в това. Сърцето ти си е почти на мястото, Декс — каза и изпадна в наистина ужасен пристъп на кашлица, който трая няколко минути. После се облегна на възглавниците. Затвори очи за момент, но когато отново ги отвори, те бяха стоманено твърдите сини очи на Хари, по-ярки от всякога на фона на бледата зеленина на умиращото му лице. — Търпение — повтори. И го каза високо и силно въпреки ужасната болка и слабост, които вероятно изпитваше. — Предстои ти все още дълъг път, а аз нямам толкова време, Декстър.

— Да, знам — казах.

Той затвори очи.

— Точно това имам предвид — каза тихо. — Предполага се, че трябва да кажеш: „Не, не се тревожи, имаш много време“.

— Но нямаш — казах аз. Не бях сигурен накъде бие.

— Така е, нямам. Но хората се преструват. За да ме накарат да се почувствам по-добре.

— Би ли се почувствал по-добре?

— Не — отговори той и отново отвори очи. — Но не можеш да използваш логика при човешкото поведение. Трябва да си търпелив, да

гледаш и да се учиш. Иначе ще оплескаш всичко. Ще те пипнат и... Това е половината ми завещание. — Отново затвори очи и усетих напрежението в гласа му. — Сестра ти ще е добро ченге. Ти — той леко се усмихна, малко тъжно, — ти ще си нещо друго. Истинска справедливост. Но само ако си търпелив. Още нямаш шанс, Декстър. Изчакай да се появи.

Всичко това бе наистина поразително за едно осемнадесетгодишно чудовище чирак. Исках единствено да направя Нещото, много просто наистина, и само да танцувам на лунна светлина с размахано блеснало острие — нещо толкова лесно, толкова естествено и приятно — за да разсичам цялата безсмисленост до сърцевината на нещата. Но не можех. Хари ги усложняваше.

— Не знам какво ще правя, когато умреш — казах.

— Ще се справиш чудесно.

— Трябва да запомня толкова много неща...

Той протегна ръка и натисна копчето, което висеше на шнур зад леглото му.

— Ще ги запомниш. — Пусна шнура и той сякаш издърпа последната сила от него, когато увисна до леглото. — Ще ги запомниш. — Затвори очи и за момент помислих, че съм сам в стаята. А после сестрата влетя със спринцовка и Хари отвори едното си око. — Невинаги можем да правим това, което смятаме за необходимо. Така че когато няма какво повече да направиш, чакаш — каза и протегна ръка за инжекцията. — Независимо... какво... напрежение... изпитваш.

Гледах го как лежеше, не трепваше от убождането на иглата и как съзнаваше, че дори облекчението, което тя носи, е временно, че краят му идва и не може да го спре. И знаеше също, че не го е страх и че ще го посрещне както трябва, както беше правил всичко друго в живота си. И аз също знаех нещо: Хари ме разбираше. Никой друг в целия свят, никога, не беше успял, нито някога щеше да успее да ме разбере. Само Хари.

Единствената причина, поради която някога съм си мислил дали да не стана човек, е желанието повече да приличам на него.

11.

И така, бях търпелив. Не беше лесно, но беше нещо от Хари. Нека бляскавата стоманена пружина вътре си стои навита и спокойно да чака, да наблюдава, да сдържа горещото сладко освобождаване здраво заключено в студената си клетка, докато Хари избере момента тя да бъде пусната в нощта. Рано или късно някаква малка пролука ще се отвори и ние ще можем да се промъкнем през нея. Рано или късно ще намеря начин да накарам Доукс да затвори очи за миг.

Чаках.

Някои от нас, разбира се, намират това за по-трудно от други и няколко дни по-късно, една неделна сутрин, телефонът звънна.

— Проклятие — каза Дебора. Беше почти облекчение да чуя, че е отново станала познатото ми раздражително същество.

— Благодаря, добре съм, а ти?

— Кайл ме прави на луда — каза тя. — Разправя, че нищо не може да се направи, освен да чакаме, но не ми казва какво чакаме. Изчезва за по цял ден и не ми казва къде е бил. А после само чакаме още. Толкова ми писна да чакам, че ме заболяха зъбите.

— Търпението е добродетел — казах.

— И да съм добродетелна ми писна — беше отговорът. — И ми втръсна до смърт снизходителната усмивка на Кайл, когато го питам какво можем да направим, за да пипнем онзи тип.

— Е, Дебс, не знам какво мога да направя, освен да ти съчувствам. Съжалявам.

— Мисля, че можеш да направиш адски повече от това, братле.

Въздъгнах тежко, повече заради нея. Въздишките се чуват толкова добре по телефона.

— Това е неприятното в репутацията на гангстера, Деб. Всеки мисли, че мога да застрелям всеки в окото от тридесет крачки по всяко време.

— Аз все още го мисля.

— Твоето доверие стопля сърцето ми, но не разбирам нищичко от този тип авантюри, Дебора. Оставам напълно безучастен.

— Трябва да намеря този тип, Декстър. И да натрия носа на Кайл с него — заяви тя.

— Мислех, че го харесваш.

Тя изсумтя.

— Боже, Декстър. Май нищо не разбираш от жени. Разбира се, че го харесвам. Точно затова искам да му натрия носа.

— О, добре, вече почвам да разбирам.

Тя замълча, после много небрежно каза:

— Кайл спомена някои интересни неща за Доукс.

Усетих как моят приятел с дългите зъби вътре в мен се изпъна съвсем мъничко и абсолютно мъркащ.

— Ти просто внезапно стана много мека, Дебора — казах. — А трябваше само да ме попиташ.

— Ами попитах те, но ти ми изсипа целия онзи боклук за това как не можеш да ми помогнеш — отвърна тя, като пак стана добрата стара пряма Дебс. — Да се върнем на въпроса. Какво има при теб?

— В момента нищо — отговорих.

— Дрън-дрън — каза Дебора.

— Но може би мога да открия това-онова.

— Кога?

Признавам, че бях раздразнен от отношението на Кайл към мен. Какво беше казал? Аха — за помията и лайната. Сериозно — кой написа този монолог? И внезапният пристъп на податливост у Дебора, която винаги е била моя мишена, ни най-малко не беше ме успокоил. Така че не трябваше да го казвам, но го казах.

— Какво ще кажеш за обяд? Да речем, че бих хапнал нещо в един. В „Байлийн“, след като Кайл плаща.

— Това ще го проверя — каза тя и добави: — Работите около Доукс... са доста добри. — И затвори.

Е, добре — казах си. Внезапно нямах нищо против да поработя в неделя. В края на краищата единствената алтернатива беше да вися при Рита и да гледам как сержант Доукс обраства с мъх. Но ако намерех нещо за Дебс, може би най-после щях да получа малката пролука, на която се надявах. Просто трябваше да съм умното момче, каквото всички смятахме, че съм.

Но откъде да почна? Имаше безкрайно малко за продължаване, след като Кайл беше изтеглил отдела от местопрестъплението, преди да направим каквото и да било освен поръсването на прах за отпечатъци. Много пъти в миналото бях печелил някакви скромни кафеникави точки пред моите полицейски колеги, като им бях помагал да проследят болните извратени демони, които живееха само за да убиват. Но това беше, защото ги разбирах, защото и аз самият съм болен и извратен демон. Този път не можех да разчитам на някакви намеци от страна на Мрачния странник, който беше приспан в неспокоен сън, горкичкият. Трябваше да разчитам на собствената си гола вродена съобразителност, която също тревожно си мълчеше.

Може би ако можех малко да подхраня мозъка си, той щеше да превключи на висока скорост. Отидох в кухнята и си намерих банан. Беше много хубав, но кой знае защо, не изстреля никаква умствена ракета.

Хвърлих кората в коша и погледнах часовника. Е, скъпо момче, минали са цели пет минути. Прекрасно. И ти вече успя да измислиш, че не можеш нищо да измислиш. Браво, Декстър.

Наистина имаше прекалено малко отправни точки. Фактически имах само жертвата и къщата. И понеже бях относително сигурен, че жертвата не е имала много за казване, дори ако ѝ бяхме върнали езика, оставаше къщата. Разбира се, беше възможно тя да е принадлежала на жертвата. Но декорът изглеждаше толкова временен, че това сигурно не беше така.

Странно е да си отидеш от такава къща просто ей така. Но той беше направил това, и то без някой да му диша във врата и да го кара да напусне набързо и в паника. Което пък значеше, че го е направил нарочно, като част от плана си. А това означаваше, че е имало къде другаде да отиде. Може би все още беше в района на Маями, тъй като Кайл го търсеше тук. Това беше изходна точка — и си я измислих съвсем сам. Добре дошъл, господин Мозък.

Недвижимите имоти оставят доста следи дори когато се опитваш да ги скриеш. След петнадесет минути, прекарани пред компютъра, открих нещо — не съвсем следа, но поне стъпчица.

Къщата на Северозападна 4-та улица беше регистрирана на Рамон Пунтия — елементарно и очевидно измислено име. Но за къщата беше платено и не се дължаха никакви данъци —

здравомислещо действие за човек, който цени уединението толкова, колкото явно го ценеше нашият приятел. Къщата беше купена с единствено плащане кеш, телеграфен превод от банка в Гватемала. Това изглеждаше малко странно. След като следата ни тръгва от Салвадор и минава през мрачните дълбини на тайнствена правителствена агенция във Вашингтон, защо ще прави ляв завои към Гватемала? Но бързо проучване онлайн на съвременното пране на пари показва, че всичко съвпада много добре. Явно Швейцария и Каймановите острови вече не бяха на мода и ако някой искаше дискретно банково обслужване в испаноезичния свят, Гватемала беше на върха.

Това повдигаше интересния въпрос колко пари е имал господин Осакатяващ и откъде идват. Но този въпрос в момента не водеше наникъде. Трябваше да приема, че е имал достатъчно и за още една къща, когато е свършил с тази, и вероятно на същата приблизителна цена.

Добре тогава. Върнах се към базата данни за недвижими имоти в район Дейд и потърсих други имоти, купени по подобен начин от същата банка. Имаше седем. Четири от тях бяха продадени за над един милион долара, което ми се стори малко много за собственост за еднократно ползване. Те може би бяха купени от нещо не по-зловещо от най-обикновени наркобарони и 500 главни изпълнителни директори според оценката на „Форчън“.

Оставаха три имота, които изглеждаха възможни. Единият беше в Либърти Сити, предимно населен с чернокожи вътрешен район на Маями. Но при по-подробно проучване се оказа блок с апартаменти.

От останалите два имота единият беше в Хоумстед, в ползването на гигантско бунище от градски боклук, известно като планина Боклучище. Другият беше също в южния край на града, съвсем до Куайл Руст Драйв.

Две къщи. Бях готов да се обзаложа, че някой току-що се е преместил в едната и прави неща, които могат да стреснат дамите, занимаващи се с благотворителност. Нямах гаранция, разбира се, но наистина изглеждаше възможно, а и в края на краищата беше време за обяд.

„Байлийн“ е много скъпо заведение, в което не бих се пробвал със собствените си скромни средства. Облицована с дъб елегантност,

която те кара да почувстваш нужда от вратовръзка и гети. Предлага също и една от най-прекрасните гледки към залива Бискейн и ако човек има късмет, има няколко маси, които предоставят това преимущество.

Или Кайл беше късметлия, или неговият мохо се беше поклонил на главния келнер, защото двамата с Дебора чакаха отвън на една от най-хубавите маси, като се трудеха над бутилка минерална вода и блюдо с нещо, което приличаше на пай с раци. Грабнах един и отхапах, докато сядах на стола срещу Кайл.

— Прелест! — казах. — Това трябва да е мястото, където отиват много добрите раци, когато умрат.

— Деби каза, че имаш нещо за нас — каза Кайл. Погледнах сестра си, която винаги е била Дебора, Деб или Дебс, но категорично не Деби. Тя не каза нищо обаче и пропусна тази нечувана волност покрай ушите си. И така, насочих вниманието си към Кайл. Той отново носеше дизайнерските очила и тъпият пръстен на малкия му пръст проблясваше, когато небрежно отмахваше косата от челото си.

— Надявам се, че имам — казах. — Но трябва да внимавам да не затъна в лайната.

Кайл ме изгледа продължително, после поклати глава и насилена усмивка помръдна устните му може би с милиметър нагоре.

— Добре — каза. — Дадено. Но ще се изненадаш, като разбереш колко наистина често става.

— Сигурен съм, че ще съм направо сащисан — казах и му подадох разпечатка от компютъра си. — Докато си поемам дъх, може да погледнеш това.

Кайл се намръщи и разгъна разпечатката.

— Какво е това?

Дебора се наведе напред и заприлича на нетърпеливата млада полицейска хрътка, каквато си беше.

— Намерил си нещо! Знаех си, че ще намериш.

— Това са само два адреса — каза Кайл.

— Един от тях може като нищо да е скривалището на един необикновен практикуващ медицина с минало от Централна Америка — споделих и му разказах как съм открил адресите. Трябва да призная, че изглеждаше впечатлен дори зад очилата.

— Трябваше да се сетя — каза. — Браво. — Кимна и перна хартията с пръст. — Върви след парите. Това винаги върши работа.

— Разбира се, не мога да съм сигурен — казах.

— Естествено — каза той. — Мисля все пак, че си открил доктор Данко.

Погледнах Дебора. Тя поклати глава, така че се върнах към слънчевите очила на Кайл.

— Интересно име. Поляк ли е?

Чътски се прокашля и погледна към залива.

— Не точно. Имаше една реклама навремето. За ренде за зеленчуци. Данко сече, Данко реже. — Извъртя тъмните очила към мен. — Така му викахме. Доктор Данко. Правеше накълцани зеленчуци. Там.

— Но сега ги виждаме тук — казах. — Защо?

— Дълга история — каза Кайл.

— Това означава, че не иска да ти каже — обади се Дебора.

— В такъв случай ще изям още едно раче — казах, наведох се и взех последния рак от чинията. Наистина много ги биваше.

— Хайде, Чътски — каза Дебора. — Това е добър шанс да разберем къде е този тип. Сега какво ще направиш по въпроса?

Той сложи ръка върху нейната и се усмихна.

— Ще обядвам. — И взе менюто с другата си ръка.

Дебора цяла минута разглежда профила му. После издърпа ръката си и изтърси:

— Педераст!

Храната наистина беше прекрасна и Чътски се опитваше много упорито да бъде общителен и приятен, сякаш беше решил, че когато не можеш да кажеш истината, трябва да си очарователен. Честно казано, не можеш да се оплача, тъй като и аз се измъквам със същия трик, но Дебора не изглеждаше особено доволна. Цупеше се и ровеше в чинията си, докато Кайл разказваше вицове и ме питаше дали ми харесва шансът на „Делфините“ да стигнат до финала тази година. Всъщност пет пари не давах дори ако „Делфините“ спечелят Нобелова награда за литература, но като добре дегизирано човешко същество имах няколко автентично звучащи бележки по въпроса и те сякаш задоволиха Чътски, докато бърбеше възможно най-дружелюбно.

Ядохме дори десерт, което, както ми се стори, май беше прекалено дори за маневрата „разсей-ги-с-храна“, особено като се има предвид, че нито Дебора, нито аз бяхме разсеяни. Но храната беше чудесна и би било варварско от моя страна да се оплаквам.

Разбира се, Дебора се беше трудила упорито цял живот, за да бъде варварка, така че когато келнерът сложи едно огромно шоколадово нещо пред Чътски, който се обърна към Дебс с две вилици и каза: „Ами...“, тя се възползва от случая да перне една лъжица към центъра на масата.

— Не — каза. — Не искам поредното шибано кафе и не искам шибани шоколадови изгъзици. Искам шибан отговор. Кога ще пипнем този тип?

Той я погледна с кротка изненада и дори известна привързаност, сякаш хората от неговия работен кръг намират хвърлящите лъжици жени за съвсем полезни и чаровни, но че тя е избрала времето леко неподходящо. После попита:

— Мога ли първо да си хапна десерта?

12.

Дебора ни караше на юг по Дикси. Да, казах „ни“. За моя изненада, бях станал ценен член на Правната лига и бях уведомен, че съм удостоен с възможността да вмъкна своята незаменима личност в опасността. Въпреки че съвсем не бях очарован, един малък инцидент почти направи да си струва труда.

Докато стояхме пред ресторанта и чакахме служителя да докара колата на Дебора, Чътски промърмори тихо:

— Абе за чий... — И бавно закрачи по алеята, излезе през портата и махна на един кафяв таурус, който небрежно беше паркиран до една палма. Дебс ме зяпаше, сякаш това е по моя вина. После и двамата гледахме как Чътски помахна на прозореца на шофьора, който се смъкна, за да покаже, разбира се, вечно бдителния Доукс. Чътски се опря на вратата и каза нещо на Доукс, който хвърли поглед през алеята към мен, поклати глава, после затвори прозореца и се разкара заедно с колата си.

Чътски се върна при нас. Не каза нищо, но наистина ме погледна някак по-различно, преди да заеме мястото си на предната седалка.

Шофирането до разклона, където Куайл Руст Драйв тръгва на изток и запад и пресича магистрала „Дикси“ точно до един мол, отне двадесет минути. Само два блока навътре серия малки странични улички води в тих работнически квартал, състоящ се от малки, почти спретнати къщички, обикновено с две коли на късата автомобилна алея и няколко велосипеда, струпани на полянката.

Една от тези улички завиваше наляво и точно там, в дъното ѝ, намерихме къщата — бледожълто измазано с хоросан жилище с буренясал двор. На автомобилната алея имаше раздрънкан сив фургон с тъмночервен надпис: HERMANOS CRUZ LIMPIADORES — „Химическо чистене на братя Круз“.

Дебора продължи до някаква къща с шест коли, паркирани пред нея и на поляната, и силна рап музика, която се чуваше отвътре, обърна колата да е с лице към нашата цел и спря под едно дърво.

— Какво смяташ? — попита.

Чътски само сви рамене.

— Хм-хм. Би могло. Нека почакаме малко. — И това беше цялата продължителност на нашия искрящ разговор за над половин час. Едва ли достатъчно, за да поддържа мисълта ти жива, и аз се оказах мислено понесен към тясната черупка на своя апартамент, където малка кутия от палисандрово дърво съхранява известен брой предметни стъкла от тези, които се слагат под микроскопа. Всяко от тях съдържаше единствена капка кръв — много добре изсушена, разбира се. Иначе нямаше да държа тази гадост в къщата си. Четиридесет мънички прозорчета към моето сенчесто друго аз. Една капка от всяко от моите малки приключения. Там беше Първата медицинска сестра, която беше убивала пациентите си с внимателно премерена свръхдоза под претекст за смекчаване на болката. И веднага, в следващото жлебче на кутията, учителят от професионалната гимназия, който беше удушавал медицински сестри. Чудесен контраст, а аз обичам иронията.

Толкова много спомени! И докато галех всеки от тях, ставах все по-нетърпелив да прибавя нов, четиридесет и първи, макар че номер четиридесет, Макгрегър, едва ли бе изсъхнал достатъчно. Но понеже беше свързан със следващия ми проект и поради това ми се струваше някак недовършен, изгарях от нетърпение да го приключа. Щом само се уверях за Рийкър и намерех някакъв начин...

Стреснах се. Може би богатият десерт беше запушил артериите в черепа ми, но бях забравил подкупа на Дебора.

— Дебора? — казах.

Тя ме погледна през рамо, с малка съсредоточена бръчка на челото.

— Какво?

— Почвай.

— Стига глупости!

— Няма никакви глупости. Всъщност се наблюдава пълна липса на глупости, както и на елементарна благодарност към моя могъщ умствен труд. Нямаше ли някакво споменаване на дребни нещица, които се канеше да ми кажеш?

Тя погледна Чътски. Той беше вторачен право напред, все още със слънчевите очила — а слънчевите очила не мигат.

— Ами... добре. В армията Доукс е бил в Специалните части.

— Знам. Има го в личния му файл.

— Но не знаеш, приятелче — каза Кайл, без да помръдне, — че Специалните части си имат и тъмна страна. Доукс е бил от нея. — Много тънка усмивчица леко нагъна лицето му само за секунда, толкова лека и внезапна, че може и да съм си я въобразил. — Преминеш ли към тъмната страна, оставаш там завинаги. Не можеш да се върнеш.

Погледах още малко как Чътски седи съвсем неподвижен, после погледнах Дебс. Тя сви рамене.

— Доукс е бил стрелец. Армията е позволила на ония в Салвадор да го наемат и той е убивал хора за тях.

— Командировка за убийства — каза Чътски.

— Това обяснява личността му — казах. Мислех си, че обяснява също и много повече от това, например ехото, което чух, когато моят Мрачен странник извика.

— Трябва да разбереш какво беше — каза Чътски. Беше малко зловещо да чуваш гласа му, излизащ от напълно неподвижно и безчувствено лице, сякаш наистина идваше от магнетофон, който някой е сложил в тялото му. — Ние си мислехме, че спасяваме света. Че жертваме живота си и всяка надежда за нещо нормално и почтено, заради каузата. Оказа се, че просто продаваме душите си. Аз, Доукс...

— И доктор Данко — добавих аз.

— И доктор Данко. — Чътски въздъхна и най-после помръдна, като за малко обърна глава към Дебора, после отново се загледа напред. Поклати глава: движението изглеждаше толкова голямо и театрално след сковаността му, че ми се прииска да заръкопляскам. — Доктор Данко започна като идеалист, както и ние, останалите. Той открил в медицинското училище, че нещо вътре в него липсва и че може да върши разни работи с хората и да не изпитва никакво съчувствие. Въобще никакво. Това е много по-рядко срещано, отколкото си мислиш.

— О, сигурен съм, че е така — казах и Дебора ме погледна.

— Данко обичаше родината си — продължи Чътски. — Така че и той премина към тъмната страна. Съзнателно, за да използва таланта си. А в Салвадор... в Салвадор разцъфтя. Вземаше онези, които му

водехме, и просто... — Млъкна и пое дъх, после бавно го изпусна. — Гадост. Видяхте какво прави.

— Много оригинално — казах. — Творческо.

Чътски изпръхтя в нещо като смях, в който нямаше никакъв хумор.

— Творческо. Даа. Може да се каже. — Поклати глава наляво, надясно, наляво. — Казах, че не му беше неприятно да върши такива неща — а в Салвадор започна да ги харесва. Седеше в стаята за разпити и задаваше лични въпроси. После, когато започваше да... Обръщаше се към човека по име, сякаш беше зъболекар или нещо подобно, и казваше: „Да опитаме номер пет“, или номер седем, или някакъв там. Сякаш всичките бяха модели.

— Какви модели? — попитах. Изглеждаше като съвършено естествен въпрос, проява на учтив интерес и опит за поддържане на разговора. Но Чътски се завъртя на седалката си и ме погледна така, като че ли му искам цяла бутилка детергент за под.

— Смешно ти е — каза.

— Не още — отвърнах.

Той се вторачи в мен, както ми се стори, ужасно продължително. После само поклати глава и отново се обърна напред.

— Не знам какви модели, приятел. Никога не съм питал. Съжалявам. Може би са свързани с това, което отрязва най-напред. Само нещо, което да поддържа веселото му настроение. И им говореше, наричаше ги по име, показваше им какво прави. — Чътски потрепери. — Понякога това влошаваше нещата. Не си го видял, така че не можеш да ме разбереш.

— А какво ще кажеш за това, което причиняваше на теб? — попита Дебора.

Челюстта му увисна почти до гърдите, после той се изправи отново.

— Да — каза. — Така или иначе, у нас накрая нещо се промени, политиката там, в Пентагона. Нов режим и така нататък, и те не искаха да имат нищо общо с онова, което правехме. Така че много тихо тръгна слух, че доктор Данко може да ни купи малко политическо помиряване с другата страна, ако го освободим.

— Предали сте свой собствен човек да го убият? — възкликнах. Не изглеждаше много честно — искам да кажа, че може и да не ме

смущава моралът, но поне играя по правилата.

Кайл замълча за доста дълго.

— Казах ти, че си продадохме душите, приятел — каза най-после. Отново се усмихна, малко по-продължително този път. — Да, ние го закрепихме, а те го смъкнаха.

— Но той не е мъртъв — каза Дебора, практична както винаги.

— Изпързалия ни — каза Чътски. — Взеха го кубинците.

— Какви кубинци? — попита Дебора. — Нали каза Салвадор.

— По всяко време, когато в Америките имаше безредици, в тях имаше и кубинци. Те подкрепяха едната страна, точно както ние другата. И искаха нашия доктор. Казах ти, че беше особен. Така че го взеха, опитаха се да го обърнат. Да го приберат на Острова на пиниите.

— Това курорт ли е? — попитах.

Чътски отново изпръхтя със своя кратък смях.

— Последният може би. Островът на пиниите е един от най-ужасните затвори на света. Доктор Данко е прекарал някакво наистина много качествено време там. Уведомили са го, че собствената му страна го е предала, и са го подложили на наистина щателна проверка. А след няколко години едно от нашите момчета е заловено от тях и се превръща в нещо такова... Без ръце и крака, и всичко останало. Данко работи за тях. А сега... — Той сви рамене. — Или са го освободили, или е избягал. Не е важно какво точно е станало. Знае кой го е подредил... и има списък.

— Твоето име в списъка ли е? — попита Дебора.

— Може би — отговори Чътски.

— А на Доукс? — попитах. В края на краищата и аз мога да съм практичен.

— Може би — повтори той, което не изглеждаше много полезно. Цялата история около Данко беше интересна, разбира се, но аз си имах причина да бъда тук. — Във всеки случай разбрахте срещу какво сме изправени — допълни Чътски.

Към това май никой нищо не можеше да добави, дори аз. Въртях чутото насам и натам, като търсех някакъв начин да си помогна срещу нахлуването на Доукс. Признавам, че не виждах нищо, което беше унизително. Но наистина постигнах малко по-добро разбиране на скъпия доктор Данко. Значи и той е празен отвътре, така ли? Вълк в овча кожа. И той също е намерил начин да използва таланта си за по-

голямото добро — също като милия Декстър. Но сега е излязъл от релсите и е заприличал малко повече на един друг хищник, независимо от смуцаващото направление, в което го е понесла неговата техника.

И, колкото и да е странно, с това прозрение друга мисъл си проби път във врящия котел на тъмното подсъзнание на Декстър. Беше ми приличала на временно хрумване, но сега вече изглеждаше като много добра идея. Защо да не намеря доктор Данко и да потанцувам малко черен танц с него? Беше хищник, станал лош, точно както и всички други в моя списък. Никой, нито дори Доукс, не би се противопоставил на това прехвърляне. Ако по-рано си бях помислял случайно да хвана доктора, сега започнах да изпитвам натиск, който отстрани разочарованието ми, че изпускам Рийкър. Значи той е като мен, така ли? Добре, ще го разберем това. Тласък на нещо студено пропълзя нагоре по гърба ми и цял настръхнах. Разбрах, че горя от нетърпение да срещна доктора и задълбочено да обсъдя работата му.

В далечината се чу тътен на гръмотевица, приближаваше следобедната буря.

— По дяволите — каза Чътски. — Пак ли ще вали?

— Както всеки ден по това време — казах.

— Лошо — каза той. — Трябва да направим нещо, преди да е заваляло. Твой ред е, Декстър.

— Мой? — попитах, стреснат в своите размишления върху излязлата от пътя медицинска злоупотреба. Бях се съгласил да ги придружавам, но да правя нещо не влизаше в сметките ми. Виж ти! Имаме двама твърди бойци, които си седят мързеливо, докато изпращаме Деликатния Декстър с трапчинките срещу опасността? Къде е тук смисълът?

— Твой — каза Чътски. — Аз трябва да стоя на заден план и да гледам какво ще стане. Ако това е той, мога да се оправя. А Деби... — Той й се усмихна, макар че тя сякаш му се мръщеше. — Деби е прекалено много ченге. Тя върви като ченге, вира се като ченге и може дори да се опита да му напише квитанция за глоба. Той ще я познае от цяла миля. Така че си ти, Декс.

— Аз да направя това? — попитах; признавам, че все още изпитвах справедливо възмущение.

— Просто мини покрай къщата и се върни. Отваряй си очите и ушите, но не бъди прекалено очебиен.

— Не знам как да бъда очебиен — казах.

— Страхотно. Значи за теб ще е просто като фасул.

Беше ясно, че нито логиката, нито напълно справедливият гняв могат да помогнат, така че отворих вратата на колата и слязох, но не можах да се откажа от изстрел на раздяла. Наведох се над прозореца на Дебора и казах:

— Надявам се да доживея, за да съжалявам за това. — И съвсем услужливо наблизо тресна гръм.

Бавно се помъкнах по тротоара към къщата. Под краката ми имаше листа, две-три смачкани картонени кутии от плодов сок и нечий празен детски пакет от закуска. Котка се стрелна по тревата, докато минавах покрай нея, после внезапно седна, за да си оближе лапите и да ме гледа вторачено от безопасно разстояние.

В къщата с многото коли пред нея музиката се смени, някой зарева: „Хуууу!“ Приятно беше да знам, че някой си прекарва добре, докато аз крачех към смъртна опасност.

Завих наляво и тръгнах по извивката към глухия край на улицата. Хвърлих поглед към къщата с фургона пред нея, чувствах се много горд от напълно неочебийния начин, по който се справях. Полянката беше обрасла, а на автомобилната алея имаше няколко мокри вестника. Не се мяркаха никакви видими купчини отстранени човешки части и никой не изскочи и не се опита да ме убие. Но пък чух телевизор да гърми някакво игрово шоу на испански. Мъжки глас се надигна над този на истеричния говорител и се счупи чиния. И тъй като порив на вятъра донесе първите едри и тежки капки дъжд, довя и мирис на амоняк откъм къщата.

Продължих покрай къщата и се върнах към колата. Още дъждовни капки пльокаха по тротоара, отново изтрещя гръмотевица, но пороят се позабавяше. Скочих в колата.

— Нищо особено злоещо — докладвах. — Полянката се нуждае от косене, мирише на амоняк. Гласове в къщата. Или си говори сам, или има и друг с него.

— Амоняк — каза Кайл.

— Да, така мисля. Може би просто почистващи средства.

Кайл поклати глава.

— Службите по чистота не използват амоняк, миризмата му е твърде силна. Но знам кой си служи с него.

— Кой? — попита Дебора.

Той ѝ се ухили.

— Ей сега ще се върна — каза и се измъкна от колата.

— Кайл! — извика Дебора, но той само помахаше с ръка и тръгна право към главната врата.

— Гадост — измърмори Дебора, когато той почука; гледаше тъмните облаци на приближаващата буря.

Вратата отвори нисък набит мъж с тъмен тен и черна коса, падаща по челото му. Чътски му каза нещо и за момент никой от двамата не помръдна. Ниският огледа улицата, после погледна Кайл. Кайл извади ръка от джоба си и му показва нещо — пари? Човекът погледна нещото, отново погледна Чътски, после широко отвори вратата. Чътски влезе. Вратата се затръшна.

— Гадост — повтори Дебора. Гризеше си един нокът — нещо, което не я бях виждал да прави от дете. Явно беше вкусен, защото когато го довърши, се залови с друг. Беше на третия, когато вратата на къщата се отвори и Чътски излезе, усмихваше се и махаше с ръка. Вратата се затвори и той изчезна зад стена от вода — облациите най-после бяха решили да се излеят. Чътски дойде, като тежко тропаше по улицата, и се плъзна на предната седалка, мокър до кости.

— Проклятие! — каза. — Вир-вода съм!

— За какъв дявол беше цялата тая работа? — попита Дебора.

Чътски вдигна вежда към мен и отметна косата си от челото.

— Нали се изразява много елегантно?

— Кайл, да те вземат дяволите!

— Миризма на амоняк — каза той. — Няма приложение в хирургията и никаква фирма по почистването не би го използвала.

— Вече го чухме — тросна се Дебора.

Той се усмихна.

— Но амонякът СЕ използва за производство на амфетамин — продължи той. — Както се оказа, че правят тези момчета.

— И ти ей така влезе право в метамфетаминова кухня? — попита Дебора. — Какво прави вътре, по дяволите?

Той се усмихна и извади от джоба си малко пликче.

— Ами купих си трийсетина грама мет.

13.

Дебора не проговори цели десет минути — само караше колата, вперила поглед пред себе си и стиснала челюсти до предела. Виждах как мускулите ѝ са се стегнали на врата ѝ чак до раменете. Познавах я добре и бях съвсем сигурен, че скоро ще избухне буря. Но тъй като нямах представа за възможното поведение на една влюбена Дебора, не можех да предскажа кога. Обектът на нейното размекване, Чътски, седеше до нея на предната седалка също така мълчаливо, но явно съвсем доволен от кротостта си и красивия пейзаж.

Когато приближихме втория адрес в сянката на планина Боклучище, Дебора най-после изригна.

— Дявол да го вземе, това е незаконно! — викна и удари волана с длан за по-изразително.

Чътски я погледна с кротка привързаност и каза:

— Да, знам.

— А аз съм офицер, който се е закълел в името на закона, мамка му! — сопна се Дебора. — Дала съм клетва да спирам тази калтащина, а ти...! — Препъна се по средата на изречението.

— Трябваше да се уверя — каза той спокойно. — Това ми изглежда най-добрият начин.

— Трябва да ти сложа белезници! — каза тя.

— Май ще е забавно — каза той.

— Кучи син!

— Поне.

— Няма да премина на твоята шибана тъмна страна!

— Да, няма — отвърна той. — Няма да ти позволя, Дебора.

Дъхът ѝ изсвистя навън и тя се обърна да го погледне. Той също я погледна. Никога не бях виждал мълчалив разговор, а този си го биваше. Очите ѝ — обезумели — шареха по лицето му. Той просто отвърщаше на погледа ѝ, спокоен и немигащ. Беше елегантно, очарователно и почти интересно, само дето Дебора явно беше забравила, че кара кола.

— Не обичам да прекъсвам — намесих се, — но това пред нас май е камион с бира?

Тя трескаво обърна глава и натисна спирачки точно навреме, за да избегне превръщането ни в реклама на товара с „Милър сфетла“.

— Съобщавам този адрес на отдел „Борба с порока“. Още утре — заяви тя.

— Добре — отвърна Чътски.

— И хвърляш това пликче.

Той изглеждаше малко изненадано.

— То ми струва два бона!

— Изхвърляш го — повтори тя.

— Добре. — Погледнаха се отново, като предоставиха на мен да внимавам за смъртоносни бирени камиони. И все пак беше приятно да виждаш, че всичко се урежда и хармонията във вселената се възстановява. Можехме да продължим с търсенето на отвратителното безчовечно чудовище на седмицата, вече напълно убедени, че любовта винаги побеждава. Така че беше голямо удоволствие да пътуваш по магистралата, когато бурята спира, и когато слънцето проби през облаците, завихме по път, който ни отведе до преплетени улички, всичките с ужасна гледка към гигантския куп отпадъци, известен като планина Боклучище.

Къщата, която търсехме, беше в средата на нещо като последния ред къщи. След него цивилизацията свършваше и боклукът властваше неограничено. Тя беше на завоя на кръгова улица и два пъти минахме покрай нея, преди да я открием. Беше скромно жилище тип „три спални, две ипотеки“, боядисано в бледожълто с бяла гарнитура, а полянката пред него беше много грижливо окосена. Не се виждаше кола на автомобилната алея или под навеса за коли, а надписът ПРОДАВА СЕ на предната полянка беше покрит с втори с яркочервени букви: ПРОДАДЕНА.

— Може би още не се е преместил тук — каза Дебора.

— Все трябва да е някъде — каза Чътски. Трудно беше да се оспори логиката му. — Спирай. Имаш ли голяма папка с щипки?

Дебора спря и смръщи вежди.

— Под седалката. Използвам я за документацията си.

— Няма да ти я изцапам — успокои я той, бръкна под седалката и измъкна обикновена папка с метална закопчалка и пачка официални

формуляри, пъхнати в нея.

— Отлично — каза. — Дай ми писалка.

— Какво ще правиш? — попита тя, докато му подаваше евтина бяла химикалка със синя капачка.

— Никой никога не спира човек с папка — каза Чътски и се ухили. И преди някой да каже нещо, вече беше излязъл от колата и вървеше към късата автомобилна алея с твърдата уверена крачка на печен бюрократ. Спря, отвори папката, прелисти две-три страници и прочете нещо, след това погледна към къщата и поклати глава.

— Изглежда много добър в такива работи — казах на Дебора.

— Само да има късмет да не е — отговори тя и загриза поредния си нокът. Разтревожих се, че скоро ще ѝ се свършат.

Чътски продължи по алеята, поглеждаше в книжата, като явно не подозираше, че причинява криза за нокти в колата зад себе си. Изглеждаше естествен и непритеснен и очевидно имаше голям опит или в баламосването, или в мошеничеството — зависи каква дума повече ще ви хареса за описване на официално санкционирана измама. Което пък караше Дебс да си изяжда ноктите и едва да не се забива в камиони с бира. Може би той не ѝ влияеше добре в края на краищата, макар че ѝ беше приятно да има поредна мишена за мръщение и ужасните си ръгания. Винаги охотно оставям някой друг да понася контузиите известно време.

Чътски спря пред входната врата и записа нещо. А после, макар че не видях как го направи, я отключи и влезе. Вратата се затвори зад него.

— Гадост — каза Дебора. — Влизане с взлом в чужда собственост. Следващия път ще ме накара да отвлека самолет.

— Винаги съм мечтал да видя Хавана — казах с готовност.

— Две минути — каза тя решително. — След това искам подкрепа и влизам след него.

Ако се съдеше по ръката ѝ, трепетно насочена към радиостанцията, измина минута и петдесет и девет секунди... и тогава вратата се отвори и Чътски излезе. Спря на алеята, написа нещо на хартията и се върна при нас.

— Добре — каза и се пъкна на предната седалка. — Да се прибираме.

— Къщата е празна? — попита Дебора.

- Ометена. Няма даже тоалетна хартия.
- И сега какво? — попита тя, докато потегляше.
- Той поклати глава.
- Връщаме се към план А.
- И що за идиотщина е този план А? — попита Дебора.
- Търпение — отговори той.

И така, въпреки чудесния обяд и наистина оригиналното кръгче за пазаруване след това, се върнахме към чакането. Седмица мина в досада — ставаше вече типична. Нямаше изгледи Доукс да се откаже, преди окончателно да се превърна в шарка на диван с бирен корем. Не ми оставаше друго, освен да играя на криеница и бесене с Коуди и Астор и да изпълнявам възмутително театрални прощални целувки с Рита заради моята опашка.

И тогава дойде телефонното обаждане посред нощ. Беше срещу понеделник, трябваше да отида на работа рано на другия ден. С Винс Масуока имахме уговорка и беше мой ред да занеса понички. И ето ти телефон, който нагло звъни, сякаш си нямам никакви други грижи на тоя свят и поничките ще пристигнат сами. Погледнах часовника на нощната масичка: 2 ч. 38 м. Признавам, че бях малко раздражен. Вдигнах слушалката и се троснах:

— Остави ме на мира!

— Декстър, Кайл изчезна — каза Дебора. Стори ми се много преуморена, страшно напрегната и още не решила дали иска да застреля някого, или да заплаче.

Трябваше ми само минута, за да задвижа могъщия си интелект.

— Хмм, добре, Деб — казах. — Всъщност май е по-добре да се отървеш от тип като този...

— Изчезна, Декстър. Сигурно е отвлечен. Онзи, типът, който направи онова с онзи — каза тя и макар че се почувствах като внезапно напъхан в епизод на „Семейство Сопрано“, разбрах какво означава това. Онзи, който беше превърнал нещото на масата във виещ картоф, беше отвлякъл Кайл вероятно за да направи с него нещо подобно.

— Доктор Данко — казах.

— Да.

— Как разбра?

— Той ме предупреди, че може да стане така. Кайл е единственият, който знае как изглежда този тип. Каза, че щом Данко научи, че е тук, ще опита. Имахме... имахме установен сигнал и... По дяволите, Декстър, просто ела. Трябва да го намерим. — И затвори.

И винаги аз, а? Всъщност не съм много приятна личност, но по някаква причина винаги при мен идват с проблемите си. О, Декстър, диво безчовечно чудовище е отвлякло приятеля ми! Дявол да го вземе, и аз съм диво безчовечно чудовище — това не ми ли дава право на поне малко почивка?

Въздъгнах. Явно не.

Надявах се Винс да прояви разбиране за поничките.

14.

До жилището на Дебора от моето в Гроув се стигаше с кола за петнадесет минути. Веднъж да се случи сержант Доукс да не ме следва, но може би използваше шапка-невидимка. Във всеки случай трафикът беше много слаб и дори хванах зеления светофар към междущатската магистрала 1. Дебора живееше в малка къща на Медина в Корал Гейбълс, обрасла със занемарени овощни дръвчета и с изронена стена от коралов камък. Наврях се зад нейната кола на късата алея и докато направя само две крачки, Дебора отвори и викна:

— Къде се мотаеш?

— Бях на урок по йога, после ходих в мола да си купя обувки — отговорих. Фактически бях бързал много, пристигнах само двадесет минути след обаждането ѝ и бях малко засегнат от тона ѝ.

— Влизай — каза тя. Взираше се в мрака и държеше здраво вратата, сякаш можеше да отлети.

— Да, господарке — казах и влязох.

Малката къща на Дебора беше разточително украсена в стил „не живеея модерно“. Жизненото ѝ пространство приличаше на евтина хотелска стая, заета от рок банда и ограбена от всичко, с изключение на телевизор и видео. Имаше стол и малка маса до двойната френска врата, която водеше към вътрешно дворче, почти изчезнало в гъстия храсталак. Тя обаче все пак намери отнякъде втори стол, разнебитен, сгъваем, и го сложи до масата да седна. Бях толкова трогнат от гостоприемния ѝ жест, че рискувах живота и крайниците си и седнах.

— Е — попитах, — откога е изчезнал?

— Гадост. От около три часа и половина, струва ми се. — Тя поклати глава и се стовари на другия стол. — Трябваше да се срещнем тук и той... не се появи. Ходих в хотела му, не беше и там.

— Не е ли възможно просто да е отишъл някъде? — попитах. Не се гордея с това, но трябва да призная, че във въпроса ми звучеше лека надежда.

Дебора поклати глава.

— Портмонето и ключовете му бяха на шкафчето. Онзи тип го е пипнал, Декс. Трябва да го намерим, преди... — Тя прехапа устни и отклони поглед встрани.

Съвсем не знаех, какво трябва да направя, за да се намери Кайл. Както вече казах, за такъв тип работи обикновено нямам вътрешно прозрение, а и вече си бях изстрелял патроните при откриването на къщите. Но понеже Дебора вече казваше „ние“, явно нямах голям избор. Семейни връзки и прочее. Все пак се опитах да си оставя малко местенце за измъкване.

— Съжалявам, ако звучи глупаво, Дебс, но докладва ли за това?

Тя ме погледна и почти изръмжа:

— Да, докладвах. Обадох се на капитан Матюс. Той сякаш изпита облекчение. Каза ми да не ставам истеричка, като че ли съм бабичка с мании. — Поклати глава. — Поисках да пусне съобщение по всички полицейски пунктове, но той попита: „За какво?“ — Тя изсъска: — За какво... По дяволите, Декстър, искаше ми се да го удуша, но... — Тя сви рамене.

— Но той беше прав — казах аз.

— Да де. Кайл е единственият, който знае как изглежда онзи тип. Не знаем каква кола кара, нито какво е истинското му име, нито... Гадно е, Декстър. Знаем само, че се е добрал до Кайл. — Тя шумно пое дъх. — Все пак Матюс уведоми хората на Кайл във Вашингтон. Каза, че не може да направи нищо повече. — Поклати глава; изглеждаше направо смазана. — Ще изпратят човек във вторник сутринта.

— Е, значи добре — казах утешително. — Знаем, че този тип работи много бавно.

— Вторник сутринта — каза тя. — Почти два дни. От коя част мислиш, че започва, Декс? Дали не отрязва първо крак? Или ръка? Или и двете едновременно?

— Не — отговорих. — Едно по едно. — Тя ме погледна остро. — Добре де, това просто изглежда логично, нали?

— Не и за мен — отвърна тя. — Нищо във връзка с това не е логично.

— Дебора, рязането на крака и ръце не е това, което иска да направи този тип. Важното е само как го прави.

— По дяволите, Декстър, говори човешки.

— Това, което иска той, е да унищожи жертвите си. Да ги ореже отвътре и отвън непоправимо. Да ги превърне в пищащи торби, които никога няма да изпитат нещо друго, освен безкраен, безумен ужас. Рязането на крайници и устни е само начинът му да... Какво има?

— За бога, Декстър! — промълви Дебора. Лицето ѝ се изкриви в гримаса, каквато не бях виждал, откакто умря майка ни. Тя се обърна настрана и раменете ѝ се разтресоха. Това мъничко ме смути. Така де, не изпитвам чувства, а знам, че Дебора ги изпитва доста често. Но не е от хората, които ги показват, освен ако раздразнението не е чувство. А сега издаваше мокри гъгниви звуци и знаех, че вероятно трябва да я потупам по рамото и да кажа: „Хайде, хайде“, или нещо също толкова дълбокомислено и човешко, но нещо ми пречеше да го направя. Това беше Деб, сестра ми. Щеше да разбере, че се преструвам, и...

И какво? Да ми отреже краката и ръцете ли? В най-лошия случай щеше да ми каже да престана и да се превърне отново в сержант Мърморко. Дори това би било много по-хубаво обаче от сегашната ѝ роля на повехнала циклама. Така или иначе пред мен очевидно беше един от случаите, когато се изисква някаква човешка реакция, и понеже от продължително проучване знаех какво ще направи един човек, го направих. Станах и пристъпих до нея. Сложих ръка на рамото ѝ, погладих го и казах:

— Стига, Деб. Хайде, хайде. — Звучеше дори по-глупаво, отколкото се бях страхувал, но тя се притисна до мен и подсмръкна, така че вероятно в края на краищата бях направил каквото трябва.

— Можеш ли да се влюбиш в някого само за една седмица? — попита ме тя.

— Не мисля, че мога да се влюбя въобще.

— Не мога да понеса това, Декстър — каза тя. — Ако убият Кайл или го превърнат в... О, боже, не знам какво ще направя. — И отново се сгуши в мен и се заплака.

— Хайде, хайде — казах аз.

Тя заплака дълго, отчаяно, после се изсекна в една книжна кърпичка, взе я от масата зад нея.

— Стига си повтарял това „хайде — хайде“.

— Извинявай. Не знам какво друго да ти кажа.

— Кажи ми какво е намислил този тип. Кажи ми как да го намерим.

Седнах отново на нестабилния стол.

— Едва ли мога, Деб. Фактически нямам усещане за това, което прави той.

— Глупости — отвърна тя.

— Сериозно. Тоест, фактически той не е убил никого, нали разбираш.

— Декстър — каза тя, — ти вече разбираш този тип повече, отколкото Кайл, а той знаеше кой е той. Трябва да го намерим. *Трябва!* — Прехапа долната си устна и се изплаших, че ще се разхленчи отново, което ще ме направи напълно безпомощен — нали вече беше ми казала да спра с това „хайде — хайде“. Но тя се стегна като всяка жилава сестра сержант и само отново издуха носа си.

— Ще опитам, Деб. Да смятам ли, че вие с Кайл сте свършили цялата основна работа? Говорили сте със свидетели и така нататък?

Тя поклати глава.

— Нямаше нужда. Кайл знаеше... — Замълча при това минало време на глагола, после продължи много решително: — Кайл *знае* кой го е направил и *знае* кой ще е следващият.

— Моля? Знае, кой ще е следващият?

Дебора се намръщи.

— Кайл каза, че в Маями има четирима, които са в списъка. Един от тях липсва, Кайл реши, че вече са го отвлекли, но не ни остана време да организираме следене на останалите трима.

— Кой са тези четирима души, Дебора? И откъде ги познава Кайл?

Тя въздъхна.

— Не ми каза имената им. Но те всички са били част от някакъв отряд. В Салвадор. Заедно с оня тип... доктор Данко. Така че... — Разпери ръце, изглеждаше безпомощна — нещо ново за нея. И макар че то ѝ придаваше някакъв чар на малко момиченце, единственото му въздействие върху мен беше да се впрегна още повече. Целият свят весело се завърта, навира се в най-ужасната бъркотия, а после всичко това се лепва на Смелия Декстър, та той да го оправи и разчисти. Не е справедливо, но какво мога да направя?

И по-конкретно: какво можех да направя сега? Не виждах никакъв начин да открия Кайл, преди да е станало твърде късно. И

макар да съм почти сигурен, че не казах това на глас, Дебора реагира, сякаш го бях казал. Удари с ръка по масата и викна:

— Трябва да го намерим, преди да започне с Кайл. Преди да започне ВЪОБЩЕ, Декстър. Защото трябва ли да се надявам, че Кайл ще загуби само една ръка, преди да го открием? Или един крак? Във всички случаи Кайл е... — Тя се обърна, без да довърши, и се загледа в мрака навън през прозореца.

Беше права, разбира се. Изглежда, не можехме да направим почти нищо, за да върнем Кайл неповреден. Защото с всичкия късмет на света дори моят ослепителен интелект не би могъл да ни отведе до него, преди работата да е започнала. И после — колко дълго можеше да издържи Кайл? Предполагаше се, че има известен опит при работа с подобни неща и знае какво го очаква, така че...

Но почакайте, почакайте. Затворих очи и се опитах да мисля. Доктор Данко би трябвало да знае, че Кайл е професионалист. И както вече бях казал на Дебора, цялата цел е да се раздробят жертвата на виещи непоправими части. Следователно...

Отворих очи.

— Деб! — казах аз. Тя ме погледна. — Аз съм в рядката позиция да предложа някаква надежда.

— Сподели я — отвърна тя също така изискано.

— Това е само предположение. Но смятам, че доктор Побъркан вероятно ще позадържи Кайл край себе си, без да работи върху него.

Тя смръщи вежди.

— Защо?

— За да удължи, а и за да смекчи нещата. Кайл знае какво ще стане. Подготвен е за него. Но я си го представи оставен да лежи в тъмното вързан, така че въображението му да заработи. И така, мисля, че може би има и друга жертва преди него — съобщих внезапно хрумналата ми мисъл. — Липсващият тип. И Кайл чува всичко това — трионите и скалпелите, ревовете и шепота. Дори усеща мириса им, знае, че ще настъпят, но не знае кога. Ще е наполовина луд, преди да изгуби дори нокът.

— Господи! — каза тя — Това ли ти е представата за надежда?

— Абсолютно. Тя ни дава малко допълнително време, за да го открием.

— Господи! — повтори тя.

— Може и да греша — казах.

Тя отново погледна през прозореца.

— Недей да грешаш, Декс. Не този път.

Поклатих глава. Това заприличваше на чиста робска работа, без никакво удоволствие въобще. Измислих само две неща, които можех да опитам, и нито едното не беше възможно, преди да настъпи сутринта. Потърсих наоколо часовник. Според видеото беше 12:00. 12:00. 12:00.

— Имаш ли часовник? — попитах.

Дебора се намръщи.

— За какво ти е часовник?

— За да видя колко е часът — отговорих. — Обикновено това е целта, не мислиш ли?

— Какво значение има колко е часът, по дяволите? — сопна се тя.

— Дебора, тук не можем да направим почти нищо. Ще трябва да се върнем към цялата рутинна работа, от която Чътски отстрани отдела. За щастие, можем да използваме твоята значка, за да се помотаем наоколо и да задаваме въпроси. Но ще трябва да почакаме до сутринта.

— Гадост — каза тя. — Мразя да чакам.

— Хайде, хайде — казах. Дебора ме погледна кисело, но си замълча.

И аз не обичам да чакам, но напоследък ми се беше налагало да чакам толкова много, че на мен може би ми беше по-лесно. Така или иначе, чакахме и дремахме на столовете, докато не изгря слънцето. И после, понеже напоследък се бях одомашнил, направих кафе — първо една чашка, после друга, защото кафеварката на Дебора беше от онези за по една чашка, предназначени за хора, които не възнамеряват да имат много гости и фактически не водят живот въобще. В хладилника нямаше нищо, което дори отдалечено да заслужава да бъде изядено, освен ако не си подивяло куче. Твърде разочароващо: Декстър е здраво момче със силен метаболизъм и мисълта да се изправи на празен стомах пред един ден, който явно обещава да е много труден, не го изпълваше с щастие. Знам, че семейството е на първо място, но не важи ли това за след закуска?

Е, добре. Неустрашимият Декстър щеше да се пожертва за пореден път. Чисто благородство на духа, и то без да очаквам никаква благодарност, но човек прави това, което трябва.

15.

Доктор Марк Спийлман беше едър мъж и приличаше повече на пенсиониран защитник от футболен тим, отколкото на лекар в спешно отделение. Тъкмо той бил дежурен, когато линейката докарала Нещото в болницата „Джексън Мемориал“, и никак не беше щастлив от това.

— Ако отново трябва да видя нещо подобно — каза ни, — ще се пенсионирам и ще насъскам кучетата. — Поклати глава. — Знаете какво значи спешно отделение в „Джексън“. Едно от най-натоварените. Всичко откачено от един от най-побърканите градове на света идва тук. Но това е... нещо съвсем друго. — Спийлман чукна два пъти по масата в оцветената в меко зелено стая за персонала, където седяхме.

— Каква е прогнозата? — попита Дебора и той я изгледа остро.

— Това шега ли е? — попита. — Няма прогноза и няма да има. Физически не е останало достатъчно, за да се живее без изкуствено поддържане, ако искате да го наречете така. Умствено? — Той вдигна длани нагоре, после отпусна ръце върху масата. — Не съм психиатър, но нищо не е останало и там, и няма начин да настъпи и единствен миг на просветление. Единствената надежда за него е да го държим толкова упоен, че да не знае кой е, докато не умре. Кое то за негово добро всички се надяваме да стане скоро. — Погледна си часовника, много хубав ролекс.

— Още дълго ли ще ви трябвавам? Дежурен съм все пак.

— Имаше ли следи от наркотици в кръвта? — попита Дебора.

— Ха, следи! Кръвта му беше като сос с всичко. Никога не съм виждал подобна смес. Всичко, предназначено да го държи буден, но да заглуши физическата болка така, че шокът от множествените ампутации да не го убие.

— Имаше ли нещо необикновено около срезовете? — попитах аз.

— Правени са от много опитни ръце. Всички са резултат на много добра хирургическа техника. Но всяка медицинска школа по света би могла да го научи на това. Някои... някои вече заздравяват.

— И за какъв срок може да стане това? — попита Дебора.

Спийлман сви рамене.

— Месец до месец и половина от началото до края. Отнело е близо месец да се разчлени физически този човек, всяка част една по една. Не мога да си представя нещо по-ужасяващо.

— Той го е правил пред огледало — казах, услужлив както винаги. — Така че жертвата е трябвало да гледа.

Спийлман изглеждаше потресен.

— Боже мой! — Поседя неподвижно близо минута, после добави: — О, боже мой! — След това поклати глава и отново си погледна ролекса. — Вижте, бих искал да ви помогна, но това е... — Разпери ръце и отново ги отпусна на масата. — Не мисля, че мога да ви кажа нещо, което да ви е наистина от полза. Така че нека ви спестя малко време. Този господин, въъ, Чесни?

— Чътски — поправи го Дебора.

— Да, точно така. Той значи ми се обади и каза, че мога да го идентифицирам чрез сканиране на ретината, въъ, в някаква база данни във Вирджиния. — Вдигна вежда и се нацупи. — Във всеки случай вчера получих факс с положителна идентификация на жертвата. Ще ви я дам. — Той стана и изчезна в коридора. След малко се върна с един лист. — Мануел Боргес. Роден в Салвадор, занимавал се е с внос. — Остави листа пред Дебора. — Знам, че не е много, но повярвайте, това е всичко. Състоянието, в което е... — Той сви рамене. — Не вярвах, че ще разберем и толкова.

Малък говорител от вътрешен телефон на тавана измърмори нещо, което можеше да идва и от телевизионно шоу. Спийлман наклони глава, сви вежди и каза:

— Трябва да тръгвам. Надявам се да го хванете. — И се изниза през вратата толкова бързо, че листът, който беше оставил на масата, подхвъркна.

Погледнах Дебора. Не изглеждаше особено окуражена от откриването на името на жертвата.

— Е — казах, — не е много, но...

Тя поклати глава.

— „Не много“ би било значителен напредък. Това е просто нищо. — Тя погледна факса, прочете го още веднъж. — Салвадор. Свързано с нещо, наречено ФЛАНДЖ.

— Това беше нашата страна — казах. Тя ме погледна. — Страната, която подкрепяха Съединените щати. Видях го в интернет.

— Браво. Значи току-що открихме нещо, което вече сме знаели. — Тя стана и тръгна към вратата, не чак толкова бързо, колкото Спийлман, но достатъчно, за да ми се наложи да хукна и да я настигна чак до вратата към паркинга.

Дебора шофираше бързо и мълчаливо, със стиснати зъби, по целия път до малката къща на Северозападна 4-та улица, откъдето започна всичко. Жълтата лента вече я нямаше, разбира се, но Дебора и без това паркира как да е, като ченге, и слезе от колата. Последвах я по краткото разстояние до съседната къща. Дебора позвъни, все още без да пророни дума, и след малко вратата се отвори. Мъж на средна възраст с очила в златни рамки и кафеникава кубинска широка риза се появи и ни погледна въпросително.

— Трябва да говорим с Ариел Медина — каза Дебора и си показва значката.

— Майка ми си почива — каза той.

— Спешно е — каза Дебора.

Човекът я погледна, после погледна мен.

— Момент. — И затвори вратата. Дебора гледаше право в нея. Аз пък две минути гледах как играят мускулите на челюстта ѝ. Мъжът пак отвори вратата и каза:

— Влезте.

Последвахме го в малка тъмна стая, претрупана с десетки масички, всичките украсени с гирлянди, религиозни предмети и снимки в рамки. Ариел, старата дама, която беше открила нещото в съседната къща и бе плакала на рамото на Дебора, седеше на един много издут диван с кукли на страничните и задната облегалки. Щом видя Дебора, каза: „Аааххх“ и стана да я прегърне. Дебора, която наистина би трябвало да очаква една abrazo (прегръдка) от една стара кубинска дама, остана вдървена за момент, после непохватно отвърна на прегръдката с леко потупване по гърба на жената. След което се отдръпна с цялата скорост, позволена от елементарното приличие. Ариел седна на дивана и потупа възглавничката до себе си. Дебора седна до нея.

Старата дама незабавно се хвърли в много бърз поток испански думи. Аз знам малко испански, понякога мога да разбера дори кубински, но схващам само една от десет в тирадата. Дебора ме погледна безпомощно. По някаква донкихотовска причина беше предпочела в гимназията да учи френски, и колкото до нея, жената със същия успех можеше да говори и етруски.

— Por favor, Senora — казах. — Mi hermana no habla español.^[1]

— А? — Ариел погледна Дебора с леко спаднал ентузиазъм и поклати глава. — Лазаро! — Синът ѝ пристъпи напред и тъй като тя отново подхвана монолога си почти без пауза, започна да превежда.

— Пристигнах от Сантяго де Куба през шейсет и втора — каза Лазаро вместо майка си. — При Батиста ставаха ужасни неща. Хора изчезваха. После дойде Кастро и известно време имах надежда. — Тя поклати глава и разпери ръце. — Вярвайте, не вярвайте — така мислехме по онова време. Че нещата ще се променят. Но скоро всичко стана същото. По-лошо даже. Така че дойдох тук. В Съединените щати. Защото тук хората не изчезват. Не ги застрелват на улицата, не ги изтезават. Така си мислех. А сега това... — Тя махна с ръка към съседната къща.

— Трябва да ви задам няколко въпроса — каза Дебора и Лазаро преведе.

Ариел кимна, но продължи със завладяващия си разказ:

— Дори при Кастро никога не биха направили нещо подобно. Да, убиват хора. Или те пращат на Острова на пиниите. Но никога нищо подобно. Не и в Куба. Само в Америка — каза тя.

— Виждали ли сте някога съседа си? — прекъсна я Дебора. — Човекът, който е направил това? — Ариел я оглежда изучаващо известно време. — Трябва да знам — продължи Деб. — Ще стане отново, ако не го намерим.

— Защо точно ти ме питаш? — осведоми се Ариел чрез сина си. — Това не е работа за теб. Хубава жена като теб трябва да си има съпруг. Семейство.

— El víctima proximo es el novio de mi hermana — казах аз. — Следващата жертва е приятелят на сестра ми. — Дебора ме погледна, но Ариел каза:

— Аааххх! — Цъкна с език и кимна. — Ами не знам какво да ти кажа. Виждах го, може би два пъти. — Сви рамене и Дебора

нетърпеливо се наведе напред. — Винаги нощем, никога отблизо. Мога да кажа, че е дребен, много нисък. И мършав при това. С големи очила. Повече от това не знам. Никога не излизаше, беше много тих. Понякога слушаше музика. — Тя леко се усмихна и добави: — Тито Пуенте. — Лазаро ненужно повтори като ехо: — Тито Пуенте.

— А — казах и всички ме погледнаха. — Тя е заглушавала шума — продължих, леко смутен от всеобщото внимание.

— Имаше ли кола? — попита Дебора и Ариел смръщи вежди. После каза:

— Фургон. Стар бял фургон без прозорци. Беше много чист, но имаше много ръждиви петна и хлътнатини. Рядко съм го виждала, но той го държеше в гаража си.

— Не вярвам да си виждала табелката с номера му — казах и тя ме погледна.

— Ама съм я виждала — отговори чрез сина си и протегна ръка с дланта нагоре. — Не за да запомня цифрите, това става само в старите филми. Но знам, че беше от Флорида. Жълта, с карикатура на дете. — Замълча и ме погледна, защото се кисках. Това съвсем не беше прилично и в интерес на истината не го правех редовно, но сега се кисках и не можех да се спра.

Дебора също ме погледна и попита сърдито:

— Какво ти е толкова смешно?

— Табелката — отговорих. — Съжалявам, Деб, но за бога, не знаеш ли какво значи жълта табелка от Флорида? А този тип да има такава табелка и да прави това, което прави... Преглътнах, за да не се разсмея отново, но за целта трябваше да впрегна целия си самоконтрол.

— Добре, дявол да го вземе, какво толкова смешно има в жълта табелка с номер?

— Тя е специална, Деб. Означава: „ИЗБЕРИ ЖИВОТА“.

И тогава, като си представих как доктор Данко разкарва своите гърчещи се жертви, натъпкани с химикали и изрязани толкова невероятно съвършено, че да останат живи, се изкисках отново.

— Избери живота — повторих.

Наистина исках да се запозная с този тип.

Вървахме към колата мълчаливо. Дебора седна зад волана и съобщи на капитан Матюс описанието на фургона и се разбраха той да го разпространи по всички полицейски бюлетини. Докато тя говореше с капитана, се огледах. Спретнато подредени дворове с шарени плочници. Няколко детски велосипеда, заключени за входните порти. Приятно местенце да живееш, да работиш и да отглеждаш семейство — или да изрязваш ръцете и краката на жертвата си.

— Качвай се — изръмжа Дебора и прекъсна идиличните ми мечти. Качих се и потеглихме. На първия червен светофар Дебора ми хвърли поглед и каза:

— Избра странен момент да се разсмееш.

— Не точно, Деб — казах аз. — Това е първият намек за индивидуалност, който получихме за този тип. Вече знаем, че има чувство за хумор. Смятам, че това е голяма крачка напред.

— Да бе. Може би ще го пипнем в някой комедиен клуб.

— Ще го пипнем, Деб — уверих я, макар че никой от двамата ни не ми повярва. Тя само изпъшка. Светна зелено и Дебора скочи на газта, сякаш смазваше отровна змия.

Провирахме се в трафика към дома на Дебора. Сутрешният пиков час беше към края си. На ъгъла на Флаглър и 34-та улица кола беше налетяла на тротоара и се беше ударила в стълба пред една черква. Едно ченге стоеше до колата между двама мъже, които си крещяха. Малко момиченце седеше на бордюра и плачеше. Влизахме в очарователния ритъм на поредния вълшебен ден в рая.

Малко по-късно завихме по Медина и Дебора паркира до моята кола. Изключи двигателя и за миг чувахме само потракването на изстиващия мотор.

— Гадост — каза тя.

— Съгласен.

— Какво ще правим сега?

— Ще спим. Прекалено съм уморен, за да мисля.

Тя тупна волана с две ръце.

— Как мога да спя, Декстър? Като знам, че Кайл е... — Отново удари волана. — Гадост.

— Фургонът ще ни кацне, Деб. Знаеш го. Базата данни ще засече всеки бял фургон с надпис „Избери живота“. С помощта на полицейския бюлетин това е само въпрос на време.

— Кайл няма време.

— Човеците имат нужда от сън, Деб — напомних. — Дори аз.

Куриерски фургон изскърца иззад ъгъла и закова пред къщата на Дебора. Шофьорът изскочи с малък пакет и приближи към входната ѝ врата. Тя каза: „Гадост“ за пореден път и слезе от колата, за да вземе пакета.

Затворих очи и поседях само миг по-дълго, отнесен. Така правя, вместо да мисля, когато съм много уморен. Това наистина приличаше на изхабени усилия. Нищо не ми идваше наум, освен да се чудя къде съм си оставил маратонките. С новото ми чувство за хумор, което явно бездействаше, това ми се видя странно, и за своя голяма изненада чух много слабо ехо от Мрачния странник. „Защо това е смешно? — попитах. — Дали защото оставих маратонките при Рита?“ Разбира се, ехото не отговори. Горкото, вероятно все още се цупеше. Но все пак хихикна. „Още нещо смешно ли се появи?“ — попитах. Но отговор отново нямаше, само слабо чувство на очакване и глад.

Куриерът издрънча и замина с рев. Тъкмо когато се канех да се прозина, протегна и да призная, че фино настроената ми мозъчна мощ е в дупка, чух нещо като бълване. Отворих очи, погледнах и видях Дебора да залита към стъпалото, после да се тръшва на него. Изскочих от колата и забързах към нея.

— Деб! — извиках. — Какво има?

Тя пусна пакета и закри лице с ръце, издаваше някакви невероятни звуци. Клекнах до нея и вдигнах пратката. Беше малка кутийка, с размер като на тези, в които слагат ръчни часовници. Отворих я. Вътре имаше пластмасово пликче, което се затваряше с притискане. И в него имаше човешки пръст.

Кутре с голям блещукащ пръстен.

---

[1] Моля ви, сеньора. Сестра ми не знае испански. — Б.пр. ↑

16.

Този път трябваше страхотно много повече от потупване по рамото и повтаряне „хайде, хайде“, за да успокоя Дебора. Фактически трябваше да я наляя насила с голяма чаша ментова ракия. Знаех, че ѝ трябва някаква химическа помощ, за да се отпусне и дори да поспи, ако е възможно, но Дебс нямаше в аптечката нищо по-силно от тилебол, а не пиеше алкохол. Накрая намерих шишето под кухненската мивка и след като се уверих, че не е препарат за чистене на канали, я накарах да излочи с даване една чаша. Ако се съдеше по вкуса, тая напитка като нищо можеше да е каналин. Дебора се тресеше и се дърпаше, но я изпи — беше прекалено изтощена и вцепенена, за да се бори.

После се тръшна на един стол, а аз нахвърлях няколко смени нейни дрехи в една пазарска чанта и я оставих до входната врата. Тя се взираше ту в чантата, ту в мен.

— Какво правиш? — Гласът ѝ беше неясен; говореше така, сякаш отговорът не я интересува.

— Ще се преместиш при мен за няколко дни — отговорих.

— Не искам.

— Трябва.

Тя погледна към чантата до вратата.

— Защо?

Клекнах до стола ѝ.

— Дебора! Той знае коя си и къде си. Нека превърнем това в мъничко предизвикателство за него, става ли?

Тя отново потрепери, но не каза нищо повече, докато я изправях и я водех към вратата. След още половин час и още две-три чапки мента беше в леглото ми и леко похъркваше. Оставих ѝ бележка да ми се обади, когато се събуди, взех малкия ѝ сувенир и отидох на работа.

Не очаквах да получа някакви важни следи от лабораторното изследване на пръста, но тъй като си изкарвам хляба с проучване на доказателствен материал, все пак трябваше да го проверя

професионално. И понеже се отнасям към задълженията си много сериозно, по пътя спрях и купих понички. Точно преди да вляза в моята малка картотека, Винс Масуока се появи в коридора срещу мен. Поклоних се смирено и му подадох плика с поничките.

— Поздрав, сенсей. Нося ти подарък.

— Поздрав и на теб. Има нещо, което се нарича време. Трябва да изследваш тайните му. — Вдигна ръка и си погледна часовника. — Отивам на обяд, а ти ми носиш закуска?

— По-добре късно, отколкото никога — казах, но той поклати глава.

— Тц. Устата ми вече смени предавката. Отивам да хапна малко гора vieja и platanos.

— Щом пренебрегваш моя дар, ще ти дам един пръст.

Той вдигна вежда, а аз му подадох пратката за Деб.

— Мога ли да ти отнема половин час, преди да обядваш?

Той погледна малката кутийка.

— Не ми се ще да отварям това на празен стомах. Трябва ли?

— Какво ще кажеш за една поничка?

Отне повече от половин час, но когато Винс тръгна да обядва, научихме, че нищо не можем да научим от пръста на Кайл. Разрезът беше изключително чист и професионален, направен с много остър инструмент, който не беше оставил никакви следи. По нокътя нямаше нищо, освен малко мръсотия, която би могла да дойде откъде ли не. Махнах пръстена, но не намерихме никакви нишки, нито косми, нито издайнически власинки от тъкан. Кайл пък някак си беше пропуснал да гравира адрес или телефонен номер отвътре на пръстена. Кръвта му беше АВ положителна.

Сложих пръста на студено и пуснах пръстена в джоба си. Това не беше съвсем стандартна процедура, но бях доста сигурен, че Дебора ще го поиска, ако не успеем да си върнем Кайл. Както изглежда, май щяхме да си го получим чрез посредник, част по част. Разбира се, не съм сантиментален, но тази перспектива едва ли щеше да стопли сърцето й.

Вече бях наистина много изморен и тъй като Дебс още не се беше обадила, реших, че имам пълно право да се прибера вкъщи и да подремна.

Следобедният дъжд започна в момента, в който се качих в колата. Полетях направо по Леджун в сравнително ненатоварения трафик и стигнах вкъщи със само един крясък подире ми, което беше нов рекорд. Влетях вътре и открих, че Дебора е изчезнала. Беше надраскала бележка на реклама „изпрати го по пощата“, че ще се обади по-късно. Изпитах облекчение, тъй като не горях от желание да спя на маломерния си диван. Сгуших се право в собственото си легло и спях непробудно до шест часа вечерта.

Естествено дори могъща машина като собственото ми тяло има нужда от известна поддръжка и когато седнах в леглото, изпитах остра нужда да сменя маслото. Дългата нощ с толкова малко сън, пропуснатата закуска, напрежението и усилията да измисля нещо по-свястно от „хайде, хайде“, което да кажа на Дебора — всичко това си беше взело таксата. Чувствах се, сякаш някой се е вмъкнал в стаята и е натъпкал главата ми с плажен пясък заедно с капачките и фасовете.

Има само едно разрешение при подобно рядко състояние, и то е гимнастиката. Но когато реших, че всъщност най-много ми трябва едно приятно четири-пет километрово бягане, отново си спомних, че маратонките ми не са си на мястото. Не стояха в обикновеното си ъгълче до вратата, не бяха и в колата ми. Това беше Маями, така че беше възможно някой да е нахлул в апартамента ми и да ги е откраднал. А те в края на краищата бяха много хубави — „Ню Баланс“. Но си помислих, че е по-вероятно да съм ги оставил в къщата на Рита.

Дъждът отдавна беше спрял — той рядко трае дори час — и улиците вече бяха сухи и претъпкани с обичайната весело самоубийствена тълпа. Моите хора. Кафявият таурус се мярна зад мен на Сънсет и остана с мен по целия път. Беше приятно да видя, че Доукс се е върнал на работа. Вече бях започнал да се чувствам леко пренебрегнат. Той отново паркира отсреща, докато чуках на вратата. Тъкмо беше загасил мотора, когато Рита отвори.

— Я — каза тя, — каква изненада! — И вдигна лице за целувка.

Дадох ѝ я, като добавих към нея малко допълнително английски, за да позабавлявам сержант Доукс.

— Не ми е лесно да го кажа, но дойдох за маратонките си.

Рита се усмихна.

— Тъкмо обух моите. Погрижил си се да се поизпотим заедно, а?
— И отвори вратата по-широко.

— Това е най-хубавата покана, която получавам днес — казах.

Намерих си маратонките в гаража до пералнята заедно с шорти и тениска без ръкави, изпрани и готови за ползване. Влязох в банята и се преоблякох, като оставих работните си дрехи акуратно сгънати на седалката на тоалетната. Само след минути с Рита вече тичахме. Махнах на сержант Доукс, когато минахме край него. Пробягахме улицата надолу, завихме надясно и продължихме покрай близкия парк. Вече бяхме бягали по този маршрут, дори го бяхме измерили като почти пет километра и се бяхме нагодили към общ ритъм на тичане. И така, след около половин час, потни и възвърнали желанието си да се изправим пред предизвикателствата на поредната вечер на планетата Земя, спряхме пред къщата на Рита.

— Ако не възразяваш, аз първа ще взема душ — каза тя. — За да успея да приготвя вечеря, докато се оправяш.

— Задължително — съгласих се аз. — А аз ще поседя тук и ще се отцеждам.

Рита се усмихна.

— Ще ти донеса бира. — След малко се появи, подаде ми една, влезе вътре и затвори вратата. Седнах на стъпалото и отворих бирата. Последните няколко дни се бяха превърнали в замазано петно и бях толкова изцяло изтръгнат от нормалния си живот, че всъщност се наслаждавах на спокойното съзерцание, като кротко си седях и пиех бира, докато някъде в града Чътски се разделяше с излишните си части. Животът кипеше край мен със своите разнообразни удари, удушавания, подкастрияния на крайници, но във Владенията на Декстър беше времето на Милър^[1]. Вдигнах бирата за на здравица към сержант Доукс.

Някъде в къщата чух суматоха. Имаше крясъци и нещо като писък, сякаш Рита току-що беше открила Бийтълсите в банята си. А после входната врата се отвори с трясък и Рита ме сграбчи през шията в задушаваща хватка. Изпуснах бирата и трескаво се замъчих да си поема въздух.

— Какво? Какво съм направил? — попитах. Видях Астор и Коуди, гледаха отвътре, до самата врата. — Ужасно съжалявам, никога вече няма да правя така — добавих, но Рита продължаваше да ме стиска.

— О, Декстър — каза тя, вече плачеше. Астор ми се усмихна и събра длани под брадичката си. Коуди само гледаше и леко кимаше. — О, Декстър — повтори Рита.

— Моля те — казах, докато отчаяно се борех за поне глътка въздух. — Уверявам те, има някаква грешка. Какво съм направил?

Рита най-после омекна и разхлаби смъртоносната си хватка.

— О, Декстър — каза за пореден път, хвана лицето ми с ръце и ме погледна с ослепителна усмивка, обляна в сълзи. — Ах, ТИ! — възкликна, макар че, честно казано, не приличах много на себе си в момента. — Съжалявам, беше случайно — каза с пресипнал глас. — Надявам се, че не си го планирал като специална изненада.

— Рита, моля те! Какво става?

Усмивката ѝ ставаше все по-широка и по-широка.

— О, Декстър! Аз наистина... стана случайно... Астор отиде до тоалетната и като вдигнала дрехите ти, той просто паднал на пода... О, Декстър, това е толкова хубаво! — Вече беше казала: „О, Декстър“ толкова пъти, че започвах да го приемам като О'Декстър и да се чувствам ирландец, но все още нямах представа какво става.

Докато Рита не вдигна ръка. Лявата. С огромен диамант, блестящ на безимения ѝ пръст.

Пръстенът на Чътски.

— О, Декстър — отново каза тя и после зарови лице в рамото ми. — Да, да, да! О, направи ме толкова щастлива!

— Добре — каза Коуди тихо.

И след всичко това какво можеш да очакваш, освен поздравления? Останалата част от вечерта мина в мътилка от невярване и „Милър сфетла“. Знаех много добре, че някъде в пространството се рее перфектна логична серия думи, които можех да съединя и да кажа на Рита достатъчно ясно, за да я накарам да разбере, че всъщност не съм ѝ направил предложение, и всички щяхме хубавичко да се посмеем и да си пожелаем лека нощ. Но колкото по-упорито търсех това вълшебно неуловимо изречение, толкова по-бързо то бягаше от мен. И открих, че размишлявам как може би още една бира ще отключи вратата на прозрението, и след още няколко кутии Рита отиде до магазина на ъгъла и се върна с бутилка шампанско. Изпихме го и всички изглеждахме ужасно щастливи, и едното водеше към другото, и накрая се озовах в леглото на Рита за пореден път,

свидетел на и участник в някакви извънредно невероятни и недостойни събития.

И отново се изправих пред все същия въпрос, докато се унасях във вцепеняващ и невярващ сън: „Как така тези ужасни неща се случват винаги на мен?“

Събуждането след такава нощ никога не е приятно. Да се събудиш посред нощ и да си мислиш: „О, боже, Дебора!“ е дори още по-лошо. Може да си помислите, че съм се чувствал виновен или притеснен от пренебрегването на човек, който зависи от мен, в който случай ще сте на много погрешен път. Както вече съм казвал, фактически не изпитвам чувства. Мога обаче да усещам страх и представата за потенциалния гняв на Дебора дръпна спусъка. Бързо намъкнах дрехите си и успях да се пъхна в колата си, без да събудя никого. Сержант Доукс вече го нямаше на мястото му отсреща. Беше приятно да знаеш, че дори Доукс има нужда понякога да поспи. Или може би си беше помислил, че човек, който току-що се е стодил, има нужда от известно усамотяване. Доколкото го познавах обаче, това не изглеждаше правдоподобно. Много по-вероятно беше да са го избрали за папа и да е излетял към Ватикана.

Аз пък бързо излетях към къщи и проверих телефонния си секретар. Имаше автоматично съобщение, което ми напомняше спешно да си купя нови гуми, преди да е станало късно, което изглеждаше достатъчно злокобно, но никаква новина от Деб. Направих си кафе и зачаках тупването на сутрешния вестник по вратата. В утринта плуваше чувство за нереалност, което не беше причинено изцяло от последствието на шампанското. Сгоден, така ли? Ама ха! Искаше ми се да се нахокам и да се попитам знам ли какво правя. Но истината беше, за съжаление, че не бях направил нищо лошо. Целият бях обвинен в добродетелност и усърдие. И не бях извършил нищо кой знае колко глупаво — далече съм от това. Бях се отнесъл към живота по благороден и дори примерен начин, като гледах собствената си работа и се опитвах да помогна на сестра си да открие любимия си, правех физически упражнения, ядях много зелени зеленчуци и дори не накълцвах други чудовища. А по някакъв начин цялото това чисто и достойно поведение се беше промъкнало зад мен и ме беше ухапало по задника. Доброто никога не остава ненаказано, както често казваше Хари.

И какво можем да направя сега? Със сигурност Рита щеше да дойде на себе си. Фактически имам предвид. АЗ? Кой въобще би пожелал да се омъжва за МЕН? Би трябвало да има алтернативи, като да станеш монахиня или да се присъединиш към Корпуса на мира. Говорим не за друг, а за Декстър. В град с размера на Маями няма тя не би могла да си намери някой, който поне да е човек? И какво толкова ѝ е притрябвало да се омъжва отново? Първия път не беше станало кой знае колко добре, но тя явно искаше отново да се гмурне в това. Нима жените наистина отчаяно искат да се омъжват?

Разбира се, тя трябваше да мисли и за децата. Конвенционалната мъдрост би казала, че те имат нужда от баща, и в това имаше нещичко, защото какво би станало с мен без Хари? А Астор и Коуди изглеждаха толкова щастливи. Дори ако успееш да накарам Рита да види каква комична грешка е станала, дали децата някога щяха да разберат?

Пиех втората си чаша кафе, когато дойде вестникът. Прегледах главните раздели и с облекчение открих, че ужасни неща продължават да стават почти навсякъде. Поне останалият свят все още не се беше побъркал.

Към седем часа си помислих, че вече е безопасно да се обадя на Дебора по клетъчния ѝ телефон. Отговор нямаше. Оставих съобщение и след петнадесет минути тя ми се обади.

— Добро утро, сестричке — казах и се възхитих, че успях да го кажа жизнерадостно. — Успя ли да поспиш?

— Малко — измърмори тя. — Събудих се вчера около четири. Проследих пратката до едно място в Хаялия. Карах из района почти цяла нощ, търсех бял фургон.

— Ако е оставил пратката по пътя към Хаялия, вероятно е карал от Кий Уест.

— Знам, по дяволите — сопна се тя. — Но какво трябваше да направя?

— Не знам — признах. — Но не пристига ли днес човекът от Вашингтон?

— Не знаем нищо за него — каза тя. — Само това, че Кайл е добър, не означава, че и другият ще е такъв.

Явно беше забравила, че Кайл не се беше показал особено добър, поне пред хората. Не беше направил абсолютно нищо всъщност, освен дето се остави да го хванат и да му отрежат пръста. Но не изглеждаше

много дипломатично да коментирам колко е бил добър или лош, така че просто отвърнах:

— Е, ще трябва да приемем, че новият тип знае нещо, което ние не знаем.

— Няма да е много трудно — изсумтя Дебора. — Ще те повикам, когато пристигне. После затвори, а аз се заприготвих да отида на работа.

---

[1] Американски проповедник, предсказващ Второто пришествие в близкото бъдеще. Но и марка бира. — Б.пр. ↑

17.

В дванайсет и трийсет Деб устремено връхлетя в моето скромно убежище до съдебната лаборатория и хвърли на бюрото ми касета със запис. Погледнах я. Не изглеждаше радостна, но това не беше нещо ново.

— От телефонния ми секретар вкъщи — каза тя. — Прослушай я.

Вдигнах капака на служебния касетофон и пъхнах касетата. Натиснах копчето. Лентата изписука високо, после непознат глас каза: „Сержант, ммм, Морган. Нали така? Тук е Дан Бърдет, от страна на... ъ-ъ-ъ... Кайл Чътски каза, че трябва да ви се обадя. Аз съм в района на летището и ще ви се обадя как да се срещнем, когато пристигна в хотела си, който е...“. Появи се скърцащ звук и той очевидно отдалечи микрофона от устата си, тъй като гласът му стана по-слаб. „Какво? О, браво, това е хубаво. Добре, благодаря.“ Гласът отново стана силен. „Току-що говорих с шофьора си. Добре, ще ви се обадя от хотела.“

Дебора протегна ръка над бюрото ми и изключи касетофона.

— Не съм изпращала никого на проклетото летище! И абсолютно сигурно и капитан Матюс също. А ти изпрати ли някого на шибаното летище, Декстър?

— Беше ми свършило горивото.

— Ах, по дяволите всичко! — извика тя. Трябваше да се съглася с анализа ѝ.

— Е, поне открихме колко добър е заместникът на Кайл — утеших я.

Дебора се тръшна на сгъваемия стол до бюрото ми.

— Гаден шибан тип! — изръмжа. — А Кайл е... — Прехапа устна и не довърши.

— Каза ли вече за това на капитан Матюс? — попитах. Тя кимна. — Добре, той ще им се обади. И ще изпратят друг.

— Да бе, страхотно. Ще изпратят някой, който може би този път ще успее да стигне до залата за получаване на багажа. Гадно, Декстър.

— Трябва да им кажем, Дебс. Между другото, кои са те? Казвал ли ти е някога Кайл за кого точно работи?

Тя въздъхна.

— Не. Шегуваше се, че работи за Орегонската гимнастическа академия, но така и не каза какво му е толкова смешното.

— Е, които и да са, трябва да знаят — казах, извадих касетата и я оставих на бюрото пред нея. — Все трябва да могат да направят нещо.

— Защо ли имам чувството, че вече са го направили, и че това е Бърдет? — каза тя. След това прибра касетата и тежко излезе от офиса.

Докато посрббвах кафе и смилах обяда си с помощта на шоколадови сладки, пристигна съобщение за убийство на крайбрежието на Маями. С Анхел Нямам-нищо-общо отидохме с кола до мястото, където беше намерено тяло под прикритието на малка къща на канал, разрушена и сега вдигана отново. Преустройството било временно спряно, понеже собственикът и концесионерът са се съдели. Двама юноши избягали от училище, промъкнали се в къщата и намерили тялото. То беше оставено на дебела пластмасова постелка върху купчина шперплатови плоскости, сложени върху две магарета за рязане на дърва. Някой беше взел мощен трион и чистичко беше кръцнал главата, краката и ръцете. Цялото нещо беше оставено така, с корпуса по средата и частите просто отдалечени по на няколко сантиметра.

И макар че Мрачният странник се кискаше и шепнеше разни незначителни щуротии в ухото ми, си го обясних с чиста завист и почнах работата си. Безспорно имаше предостатъчно кръв, която да изследвам, все още много прясна, и може би бих прекарал един радостно ползотворен ден, като откривам и анализирам, ако случайно не бях дочул униформения офицер, който беше пристигнал пръв на местопрестъплението и говореше с един детектив.

— Кесията беше тук, съвсем близо до тялото — тъкмо казваше офицер Снайдър. — Имал е шофьорска книжка от Вирджиния на името на Даниел Честър Бърдет.

О, така значи, казах на щастливо дърдорещия глас от задната седалка на мозъка ми. Това несъмнено щеше да обясни много неща, нали? Отново погледнах тялото. Въпреки че отстраняването на главата и крайниците беше извършено набързо и яростно, в подреждането имаше спретнатост, която вече ми беше леко позната, и Мрачният

странник се изкиска в доволно съгласие. Между корпуса и всяка част разстоянието беше толкова точно, сякаш беше измервано, и цялата картина беше подредена почти като за урок по анатомия. Бедрената кост отделена от костта под коляното.

— Двете момчета, които са го намерили, са в колата — каза Снайдър на детектива. Погледнах ги, чудех се как да им кажа своите новини. Разбира се, беше възможно да греша, но...

— Кучи син — чух да мърмори някой. Обърнах се и видях Анхел Нямам-нищо-общо клекнал до другия край на тялото. Държеше с пинсетата си малко късче хартия. Пристъпих зад него и погледнах през рамото му.

С твърд и усукан почерк някой беше написал *педал* и го беше задраскал с една-единствена черта.

— К'во е т'ва *педал*? — попита Анхел. — Името му?

— Това е някой, който седи зад бюро и командва истинските военни части — обясних му. — Щабен плъх.

— Ти откъде ги знаеш тия гадории?

— Гледам много филми — отговорих.

Анхел отново погледна листчето.

— Мисля, че почеркът е същият.

— Като другия — добавих.

— Като онзи, дето никога не го е имало — каза Анхел. — Знам, бях там.

Изправих се и си поех дъх, мислех си колко е приятно да си прав.

— И този никога няма да го има — казах и отидох до Снайдър, който разговаряше с детектива.

Въпросният детектив беше крушовиден, казваше се Коултър. Отпиваше от голяма пластмасова бутилка „Утринна роса“ и поглеждаше навън към канала, който минаваше край задния двор.

— Колко мислиш, че може да струва място като това? — попита той Снайдър. — На канал като този. На километър и половина от плажа. Опитай да си представиш. Половин милион? Повече?

— Извинете, детектив — казах аз. — Мисля, че тук имаме... хм, ситуация. — Винаги ми се беше искало да кажа точно това, но то явно изобщо не направи впечатление на Коултър.

— Ситуация? Да не би да гледаш Си Ес Ай или нещо подобно?

— Бърдет е федерален агент — казах. — Трябва веднага да се обадите на капитан Матюс и да го уведомите.

— Трябва — каза Коултър.

— Това е свързано с нещо, което не би трябвало да пипаме — продължих. — От Вашингтон наредиха на капитана да се оттегли.

Коултър пак отпи от бутилката си.

— И капитанът оттегли ли се?

— Като заек на заден ход.

Коултър погледна тялото на Бърдет и промърмори:

— Федерален. — Отпи още една глътка, разглеждаше отрязаните крайници и главата. После поклати своята. — Тези момчета винаги се разглобяват при натиск. — Погледна през прозореца и извади клетъчния си телефон.

Дебора цъфна на сцената точно когато Анхел Нямам-нищо-общо прибираще инструментариума си във фургона, което стана три минути преди пристигането на капитан Матюс. Нямах намерение да изглеждам критичен към капитана. За да съм свършено честен, Дебора не се беше напръскала с „Арамис“, а той явно го бе направил, пък и за да си вържеш връзката също изисква известно време. Миг след Матюс пристигна кола, която познавах както своята — кафяв форд таурус, пилотиран от сержант Доукс.

— Привет, привет, цялата банда е тук — казах бодро. Снайдър ме погледна така, сякаш бях предложил да танцуваме голи, но Коултър само запуши с пръст гърлото на бутилката си със сода, разклати я и тръгна да посрещне капитана.

Дебора оглеждаше сцената отвън и нареди на партньора на Снайдър да дръпне лентата малко назад. Когато най-после дойде да говори с мен, стигнах до стряскащо заключение. То беше започнало като упражнение по иронични приумици, но се разрасна до нещо, с което не можех да споря, колкото и да се стараех. Пристъпих към безценния прозорец на Коултър и се вторачих навън, упорито разглеждах идеята. По някаква причина Мрачният странник намери картината за невероятно забавна и започна да шепне плашещи възражения. И накрая — чувствах се, сякаш продавам ядрени тайни на талибаните, — разбрах, че това е всичко, което можем да направим.

— Дебора — казах, — този път няма да дойде никаква шибана помощ.

— Без мръсотии, Шерлок — каза тя.

— Налице сме само ние, а ние не стигаме.

Тя отмахна една къдрица от лицето си и въздъхна:

— Нали ти казах същото.

— Но не направи следващата стъпка, сестричке. Тъй като ние не стигаме, ни трябва помощ, някой, който знае нещо по въпроса...

— За бога, Декстър! Откъде ще намерим такъв човек?

— Имам предвид, че единственият останал кандидат в момента е сержант Доукс.

Може би няма да е честно да кажа, че ченето ѝ увисна. Но тя наистина се вторачи в мен с отворена уста, преди да се обърне и да погледне Доукс, който стоеше до тялото на Бърдет и говореше с капитан Матюс.

— Сержант Доукс — повторих. — Официално сержант Доукс. От Специалните сили. На свободна служба в Салвадор.

Тя гледаше ту мен, ту Доукс.

— Дебора — казах, — ако искаме да намерим Кайл, трябва да научим повече по въпроса. Трябва да знаем имената от списъка на Кайл и ни трябва също да разберем що за екип са били и защо става всичко това. А Доукс е единственият, за когото се сещам, който знае нещо около това.

— Доукс те иска мъртъв — каза тя.

— Нито една работна ситуация не е идеална — казах с най-хубавата си усмивка и бодра настойчивост. — И мисля, че неговото желание всичко това да се разкара е толкова силно, колкото и на Кайл.

— Може би не толкова силно, колкото на Кайл. Нито пък по-силно, отколкото го искам аз — каза Дебора.

— Е, ясно де — казах. — Може и да си права.

Дебора по някаква причина все още не изглеждаше убедена.

— Капитан Матюс няма да пусне Доукс. Ще трябва да изясним това с него.

Посочих въпросния капитан, който в момента преговаряше с Доукс, и казах:

— Задръж.

Дебора прехапа устна за миг, после каза:

— Гадост. Може и да проработи.

— Не се сещам за нищо друго, което би свършило работа.

Тя отново пое дъх, после, сякаш някой беше щракнал ключ, закричи към Матюс и Доукс със стиснати зъби. Опитах с всички сили да се слея с голата стена, така че Доукс да не може да скочи и да изтръгне сърцето ми.

— Капитане — каза Дебора, — трябва да действаме проактивно^[1].

Макар че „проактивно“ беше една от любимите му думи, Матюс я гледаше, сякаш е хлебарка в салатата му.

— Необходимо е — почна той — тези... хора... във Вашингтон да изпратят компетентно лице да се справи с тази ситуация.

Дебора посочи Бърдет.

— Изпратиха него.

Матюс погледна надолу към Бърдет и замислено нацупи устни.

— Какво предлагаш?

— Имаме една-две идеи — каза тя и кимна към мен. Много ми се искаше да не го беше правила, тъй като Матюс извъртя глава към мен и, което бе много по-лошо, същото направи и Доукс. В изражението му на гладно куче се съдържаше абсолютна индикация, че явно не е смекчил чувствата си към мен.

— Ти как си замесен в това? — попита ме Матюс.

— Той доставя съдебни доказателства — каза Дебора. Аз скромно кимнах.

— Дрън-дрън — каза Доукс.

— Много важен е факторът време — продължи Дебора. — Трябва да открием този тип, преди... преди да станат още такива неща. Не можем вечно да крием случая от обществеността.

— Смятам, че „подхранващо медиите безумие“ е уместен израз в случая — казах, услужлив както винаги. Матюс ме прониза с поглед.

— Знам общите очертания на това, което Кайл — Чътски — се опитваше да направи — продължи Дебора. — Но не мога да продължа, защото не знам никакви подробности. — Вирна острата си брадичка към Доукс. — Сержант Доукс обаче ги знае.

Доукс се направи на изненадан, изражение, което явно не беше упражнявал достатъчно. Но преди да успее да отвори уста, Дебора продължи напористо:

— Мисля, че тримата можем да пипнем този тип, преди поредният федерален да ни цъфне и тепърва да почне да проучва какво

е станало.

— Дрън-дрън — повтори Доукс. — Искаш да работя с него? — Нямахте нужда да сочи на когото и да било, че има предвид мен, но той все пак го направи, като почти тикна възлестия си показалец в лицето ми.

— Да, искам — потвърди Дебора.

Матю дъвчеше долната си устна и изглеждаше нерешителен. Доукс пък потрети:

— Дрън-дрън. — Наистина се надявах, че разговорните му умения ще се подобрят, ако заработим заедно.

— Каза, че знаеш нещо за това — каза Матюс на Доукс и сержантът неохотно обърна зора си от мен към капитана и отвърна:

— Ъ-хъ.

— От твоята ъ-ъ-ъ... от армията — каза Матюс. Изражението на сприхав бяс на лицето на Доукс май не го изплаши ужасно, но това може би просто се дължеше на навика да командваш.

— Ъ-хъ — повтори Доукс.

Капитан Матюс смръщи вежди, за да наподоби колкото е възможно повече мъж на действието, който взема важно решение.

— Морган — каза най-после Матюс. Погледна Дебс и замълча. Фургон с надпис „Актуални новини“ паркира пред малката къща и от него заизлизаха хора.

— Проклятие — каза Матюс, погледна тялото, после Доукс. — Можеш ли да го направиш, сержант?

— Във Вашингтон няма да им хареса — каза Доукс. — А и аз не го харесвам. Тук.

— Нещо започва да не ме интересува какво харесват във Вашингтон — каза Матюс. — Имаме си собствени проблеми. Можеш ли да се справиш?

Доукс ме погледна. Опитваше се да изглежда сериозен и всезнаещ, но само поклати глава.

— Да — отговори. — Мога.

Матюс го потупа по рамото.

— Браво — каза и забърза към новинарския екип.

Доукс все още ме гледаше. Срегнах очите му.

— Поне ще ти е по-лесно да не ме изпускаш от поглед — казах.

— Докато това не свърши — отвърна той. — Само ти и аз.

— Но не и преди да свърши — казах и след миг той кимна, само веднъж. И каза:
— Да.

---

[1] В съответствие с първоначалната информация. — Б.пр. ↑

18.

Доукс ни заведе в едно кафене на Кале Очо, срещу някакъв магазин за коли.

Седнахме на малка маса в задния ъгъл — той с лице към вратата.

— Тук можем да говорим. — Това толкова силно напомняше шпионски филм, че ми се дощя да си бях взел черните очила. Тихо, че може части на Чътски да пристигнат с пощата. И дано не бъдат с прикачен към тях нос.

Преди да успеем да заговорим, от задната стая излезе човек, ръкува се с Доукс и каза:

— Алберто, como este? И Доукс му отговори на много добър испански, по-добър от моя, честно казано, макар че ми е приятно да си мисля, че моят акцент е по-добър.

— Здравсти, Луис — каза му. — Mas o menos. (Горе-долу.) — Бъбриха около минута, после Луис ни донесе мънички чашки ужасно сладко кубинско кафе и чиния дребни сладки. Кимна още веднъж на Доукс и изчезна в задната стая.

Дебора гледаше цялото това представление с нарастващо нетърпение и когато Луис най-после се разкара, се отприщи.

— Трябват ни имената на всички от Салвадор — отсече.

Доукс само я погледна и отпи от кафето си.

— Дълъг ще е списъкът.

Дебора се намръщи.

— Знаеш какво имам предвид. По дяволите, Доукс, Кайл е в ръцете му.

Доукс се поозъби.

— Е, Кайл остарява. Никога не би го пипнал на млади години.

— Какво точно правехте там? — попитах. Знаех, че това е малко страничен въпрос, но любопитството ми как ще отговори надделя.

Все още усмихнат — ако това озъбване можеше да се нарече усмивка — Доукс ме погледна и каза:

— А ти какво мислиш? — И точно под прага на чуваемостта се появи тихо ромолене на дива радост, на което мигновено се отговори от дълбините на моята тъмна задна седалка, един хищник, зовящ във всяка лунна нощ. И наистина, какво ли друго всъщност би могъл да прави? Точно както ме познаваше Доукс, и аз познавах Доукс такъв, какъвто е: хладнокръвен убиец. Дори без това, което бе казал Чътски, беше съвсем ясно какво е правил Доукс в убийствен карнавал като Салвадор. Очевидно беше един от тези, които са дърпали конците.

— Давай направо — каза Дебора. — Трябват ми имена.

Доукс си взе една сладка и се облегна назад.

— Абе защо всъщност не ме осведомите докъде сте стигнали? — Отхапа от сладката, а Дебора забарабани с пръсти по масата, докато не реши, че това е все пак разумно.

— Добре — каза накрая. — Получихме грубо описание на типа, който върши това, и на фургона му. Бял фургон.

Доукс поклати глава.

— Не важи. Ние знаем кой го върши.

— Идентифицирахме и първата жертва — казах аз. — Мануел Боргес.

— Виж ти, виж ти — каза Доукс. — Манчо значи? Наистина трябваше да ме оставите да го застрелям.

— Твой приятел? — попитах, но Доукс не ми обърна внимание, а попита:

— Какво друго имате?

— Кайл има списък с имена — каза Дебора. — Други хора от същото звено. Каза, че някой от тях ще е следващата жертва. Но не ми ги съобщи.

— Да, не би го направил.

— Така че трябва да ни ги кажеш ти — отсече тя.

Доукс се направи, че го обмисля. После каза:

— Ако бях голяма клечка като Кайл, щях да пипна някой от тези типове и да го закова. — Дебора нацупи устни и кимна. — Проблемът е, че не съм голяма клечка като Кайл, а обикновено провинциално ченге.

— Банджо ли ти трябва? — попитах, но кой знае защо, той не се засмя.

— Знам само за един от стария екип, който е тук, в Маями — каза Доукс след бърз свиреп поглед към мен. — Оскар Акоста. Видяхме се в „Пъбликс“ преди две години. Можем да го хванем. — Погледна Дебора. — Сещам се за още две имена. Вие ги потърсете, проверете дали са тук. — Разпери ръце. — Май това е всичко, с което разполагам. Може би ще опитам да се обадя на някои стари апапи от Вирджиния, но кой знае каква мътилка ще се надигне. — Изсумтя. — Така или иначе, ще им трябват два дни, за да се намуват какво всъщност искам и какво следва да е тяхното участие.

— Тогава какво правим? — попита Дебора. — Пипваме този тип? С когото си се видял? Или говорим с него?

Доукс поклати глава.

— Мога да говоря с него. Ако се опитате да го следите, той ще разбере и вероятно ще изчезне. — Погледна си часовника. — Три и четвърт. Оскар ще се прибере след около два часа. Значи чакате да ви се обадя. — И ми отправи 150-ватовата си усмивка „следя те, следя те“, и каза:

— Защо не отидеш да чакаш при хубавичката си годеница? — После стана и излезе, като ни остави да платим сметката.

Дебора ме изгледа втренчено.

— Годеница?

— Всъщност не е решено окончателно — отговорих.

— Ти си сгоден!?

— Канех се да ти кажа.

— Кога? На стотния си рожден ден ли?

— Когато разбере как точно стана. Все още не го вярвам наистина.

— Аз също — изсумтя тя и стана. — Хайде. Ще те закарам на работа. После можеш да отидеш да чакаш при годеницата си.

Оставих пари на масата и покорно я последвах.

Когато излязохме от асансьора, почти се сблъскахме с Винс Масуока.

— Шалом, пич — каза той. — Как е хавата?

— Той е сгоден — изтърси Дебора, преди да се обадя. Винс я изгледа, сякаш беше съобщила, че е бременна.

— Той... какво?!

— Сгоден. Ще се жени.

— Да се жени? Декстър? — Лицето му явно се бореше да намери правилното изражение, което не беше лесна работа, тъй като той сякаш винаги играеше роля. Това пък беше и една от причините да се разбирам с него. Два изкуствени човека, като две пластмасови бобчета в истинска шушулка. Накрая Винс се спря на нещо като приятна изненада — не много убедителен, но все пак разумен избор. — *Mazel tov!* — каза и непохватно ме прегърна.

— Благодаря — отвърнах. Все още бях напълно ошашавен от цялата тази история и се чудех дали наистина трябва да продължа ролята си в нея.

— Леле-леле — каза той и потърка ръце. — Това не може да мине безнаказано. Утре вечер у нас?

— За какво? — попитах.

Той ми отправи най-хубавата си фалшива усмивка.

— Древен японски ритуал, датиращ от времето на шогуната на Токугава. Размазваме се и гледаме мръсни филми. — И погледна похотливо Дебора. — Можем да накараме сестра ти да изскочи от торта.

— Какво ще кажеш вместо това да подскочи задникът ти? — отвърна Дебс.

— Много мило, Винс, но не мисля, че... — Почнах, като се мъчех да избегна всичко, което би могло да направи годежа ми по-официален, а също и да ги спра от словесна престрелка, преди да ме е заболяла главата. Но Винс не ме остави да довърша.

— Не, не, това е задължително. Въпрос на чест, измъкване няма. Утре вечер, в осем. — После се обърна към Дебора и добави: — И имаш само двадесет и четири часа, за да се упражняваш в навиване на масури.

— Иди да си навиваш твоите масури — каза тя.

— Ха! Ха! — разнесе се ужасният му фалшив смях и той изчезна в коридора.

— Перко — измърмори Дебора и тръгна в обратна посока. — След работа отиваш при годеницата си. Ще ти се обадя, когато се чуя с Доукс.

Не беше останало много от работния ден. Запълних няколко сведения, поръчах кутия луминол от домакина, потвърдих получаването на няколко съобщения, получени по имейла. И с чувство

за достойно изпълнен дълг слязох при колата си и подкарах през южната касапница в този пиков час. Отбих се в апартамента си, за да се преоблека. Дебс не се виждаше никъде, но леглото не беше оправено, така че разбрах, че е идвала. Натъпках нещата си в една пътна чанта и се отправих към Рита.

Когато стигнах до къщата ѝ, беше съвсем тъмно. Всъщност не исках да ходя там, но и не знаех какво друго да направя — нали Дебора искаше да съм там, ако ѝ дотрябвам. Така че спрях, слязох и чисто рефлекторно хвърлих поглед към отсрещното място, където паркираше Доукс. Беше празно, разбира се. Доукс беше зает в разговор с Оскар, стария си боен другар. И внезапно в мен набъбна усещането, че съм свободен, далече от неприятелските очи на хрътка, които толкова дълго ми пречеха да съм самия себе си. Бавен, все по-гръмогласен химн на чиста, тъмна радост се надигна в мен, акомпанимент зазвуча от внезапно надникналото иззад плътен слой облаци светило — огнена, струяща три четвърти луна, все още ниска и огромна на тъмното небе. И музиката гръмна от тонколониите и проехтя до най-високите зони на Тъмната арена на Декстър, където лукавият шепот се разрастваше до гръмовно ликуване, за да е в хармония с лунната музика, една разтърсваща кантата на тема „направи го, направи го, направи го!“. И тялото ми потрепери отвътре навън, когато стигнах до въпроса „Защо не?“.

Защо не, наистина? Можех да се изплъзна за няколко щастливи часа — щях да си нося клетъчния телефон, разбира се. Никога не съм безотговорен в делата си.

Но защо да не се възползвам от бездоуксовата лунна нощ и да се измъкна в тъмния вятър? Мисълта за онези червени ботуши нахлу в мен като пролетен прилив. Рийкър живееше само на няколко километра оттук. Можех да стигна до него за по-малко от десет минути. Можех да се промъкна вътре и да намеря доказателствата, които ми трябваха, и после, предполагам, щеше да се наложи да импровизирам, но едва доловимият глас в мен беше пълен с идеи тази вечер и несъмнено щяхме да стигнем до нещо, което да ни доведе до сладкото освобождаване, от което и двамата толкова се нуждаехме. О, направи го, Декстър, ревяха гласовете, и когато спрях, за да ги послушам и да помисля отново „Защо не“ и да измисля разумен отговор...

... вратата се отвори широко и Астор излетя от нея.

— Той е! — извика към къщата. — Той е тук!

И наистина бях. Аз, не друг. Тук, вместо там. Изтегнат на дивана, вместо да танцувам надалече в мрака. Нахлузил износената маска на Декстър Диванния вместо яркия сребърен блясък на Мрачния отмъстител.

— Хайде, влизай! — каза Рита и изпълни вратата с такова топло, хубаво настроение, че усетих как зъбите ми заскърцаха и чак тълпата вътре в мен изръмжа от отчаяние, но бавно опразни стадиона, защото в края на краищата какво можехме да направим? Нищо, разбира се, което и направихме, като се помъкнахме покорно навътре след щастливия парад на Рита, Астор и вечно спокойния Коуди. Съумях да не се разцивря, но наистина: не напъваше ли всичко това обвивката малко повече? Не се ли възползвахме всички ние мъничко прекалено от веселата, добродушна природа на Декстър?

Вечерята беше досадно приятна, сякаш за да ми докаже, че затъвам за цял живот в щастие и свински пържоли, и аз играех подходящо, въпреки че сърцето ми не беше с мен. Режах месото на малки късчета, като исках да режа нещо друго, и си мислех за канибалите от Южния Тихи океан, които говорят за хората като за „дълго свинско“. Беше подходящо, наистина, защото именно онова друго свинско копнеех да нарежа, а не това топличко, покрито с гъбен сос нещо в чинията си. Но се усмихвах, бодвах зелените бобчета и се справях някак си с всичко това чак до кафето. Изпитание със свинска пържола — но оцелях.

След вечерята с Рита седнахме да прием кафе, децата ядяха замразен йогурт. Макар че се смята за стимулатор, кафето изобщо не ми помогна да измисля начин да се измъкна от това положение, дори не и начин да се измъкна за няколко часа, да не говорим за избягване на това доживотно блаженство, което се беше промъкнало зад мен и ме беше стиснало за гушата. Струваше ми се, че бавно избледнявам по краищата и се разтопявам в своята маскировка, и че накрая... щастливата гумена маска ще придобие истинските ми черти и наистина ще стана нещото, на което се преструвам, че ще водя децата на футбол, ще купувам цветя, ще съм изпил прекалено много бири, ще сравнявам перилни препарати и ще намалявам разходите, вместо да отдирам кожата на лошите от тяхната ненужна плът. Беше си много

потискаща насока на мислите и може би щях да ставам все по-нещастен, ако на вратата не се позвъни точно навреме.

— Трябва да е Дебора — каза. Почти сигурен съм, че успях да постигна в тона ми да не проникне изцяло чувството за спасение. Станах и отидох до вратата, отворих я широко и видях приятна на вид възпълна жена с дълга руса коса.

— О — каза тя. — Вие трябва да сте... ъмм... Рита тук ли е?

Добре, предполагам, че бях „ъмм“, макар досега да не го бях подозирал. Повиках Рита и тя дойде — усмихната.

— Кати! — каза. — Заповядай. Как са момчетата? Кати ни е съседка — обясни ми.

— Аха — отвърнах. Познавах повечето деца от махалата, но не и родителите им. Тази вероятно беше майката на леко занемареното единадесетгодишно момче от съседната къща и неговия почти винаги отсъстващ по-голям брат. Тъй като това означаваше, че вероятно не носи бомба или шишенце с антракс, се усмихнах и се върнах на масата с Коуди и Астор.

— Джейсън е на къмпинг с приятели — каза Кати. — Ник се мотае из къщата и се опитва да стигне до пубертета, за да си пусне мустаци.

— О, боже — каза Рита.

— Ник е мръсник — пошепна Астор. — Искаше да си сваля гащите, за да погледнел.

Коуди бъркаше замразения си йогурт и го правеше на ледена мътеница.

— Виж какво, Рита, съжалявам, че те притеснявам на вечеря, обаче...

— Току-що свършихме. Искаш ли кафе?

— О, не, пия само по едно на ден — отговори тя. — Докторът ми каза така. Става дума за кучето — исках да те попитам дали не си виждала Раскал? Няма го от дни и Ник е много разтревожен.

— Не съм. Чакай да попитам децата — каза Рита. Но когато се обърна, за да попита, Коуди ме погледна, мълчаливо стана и излезе от стаята. Астор също стана и каза:

— Не сме го виждали. Откакто се рови в боклука миналата седмица. — И излезе от стаята след Коуди. Оставиха десерта си полуизяден на масата.

Рита ги гледаше с отворена уста, докато се изнизваха, после се обърна към съседката си.

— Съжалявам, Кати. Не са го виждали. Сигурна съм, че ще се върне. Кажи на Ник да не се тревожи. — После побъбри още малко с Кати, а аз гледах замразения йогурт и се питах какво съм видял току-що.

Вратата се затвори и Рита се върна при изстиналото си кафе.

— Кати е много мила жена — каза. — Но с момчетата ѝ може да ти побелее косата. Разведена е, бившият ѝ мъж купил място в Исламорада, той е адвокат. Но си живее там, така че Кати трябва да отглежда момчетата сама. Мисля, че понякога не е достатъчно твърда. Тя е медицинска сестра, работи с една педикюристка до университета.

— А кой номер обувки носи? — попитах.

— Глупости ли дрънкам? — попита Рита и прехапа устна. — Извинявай. Просто се разтревожих... Сигурна съм, че... — Поклати глава и ме погледна. — Декстър... Ти да не си...

Така и не разбрах дали не съм, защото звънна клетъчният ми телефон.

— Извинявай — казах и отидох до масата до входната врата, където го бях оставил.

— Току-що се обади Доукс — каза Дебора, без дори да каже „ало“. — Типът, с когото отиде да говори, бяга. Доукс ще го проследи, за да види къде отива, но му трябваме за подкрепление.

— Бързо, Уотсън, трябва да действате — казах, но Дебора не беше в литературно настроение и отсече:

— Ще те взема след пет минути.

19.

Оставих Рита с някакво забързано обяснение и излязох да чакам. Дебора държеше на думата си и след пет и половина минути вече хвърчахме на север по Дикси.

— Те са някъде по плажа на Маями — каза тя. — Доукс се свързал с онзи тип, Оскар, и му съобщил каква е работата. Оскар отговорил, че трябва да си помисли. Доукс казал: „Окей, ще ти се обадя“. Но следял къщата и след десет минути онзи излязъл и се метнал в колата си. Носел голям сак.

— Защо пък ще бяга?

— Ти няма ли да бягаш, ако знаеш, че Данко е по петите ти?

— Няма — казах, като си мислех радостно какво всъщност бих направил, ако се изправя лице в лице с доктора. — Ще му поставя някакъв капан и ще изчакам да влезе в него. — „И после...“ — помислих си, но не го казах на глас на Дебора.

— Е, ти не си Оскар — отвърна тя.

— Както и повечето от нас — казах. — Накъде се е отправил?

Тя сви вежди и поклати глава.

— Точно сега обикаля наоколо, а Доукс го следи.

— Къде според нас ще ни отведе?

Дебора пак поклати глава и засече някакъв стар открит кадилак, натъпкан с цвилеци юноши.

— Няма значение. — И натисна газта до дупка. — Оскар все още е най-добрият ни шанс. Ако се опита да се измъкне, ще го хванем, но дотогава трябва да не го изпускаме от очи.

— Наистина страхотна идея. Но какво точно предполагаме, че може да стане?

— Не знам, Декстър! — сопна ми се тя. — Но знаем, че този човек ще е мишена рано или късно, нали? А сега и той го знае. Така че може би просто иска да разбере дали го следят, преди да избяга. Гадост — добави и рязко изпревари един стар камион, натоварен с кафези с пилета: караше най-много с петдесет километра, без задни светлини,

трима мъже седяха върху кафезите и придържаха с една ръка опърпаните си шапки, а с другата — пилетата. Дебора им изпищя със сирената, докато ги изпреварваше, но ефектът беше нулев: мъжете дори не мигнаха.

— Така или иначе — каза тя, когато отново полетяхме напред, — Доукс ни иска откъм Маями за подкрепление. Оскар не може да хитрува много. Ще караме успоредно на Бискейн.

В това имаше смисъл. От Маями Бийч Оскар можеше да избяга във всяка посока. Ако се опиташе да се отпрати на север, оттатък Холоувър Парк, и пресечеше, щяхме да сме там и да го заловим. Освен ако не го чакаше скрит хеликоптер, щяхме да го спипаме. Дебора вече шофираше по-спокойно. Поне засега не беше прегазила никого.

При летището свихме на изток по шосе 836. Трафикът се сгъсти и Дебора криволичеше насам-натам, яростно съсредоточена. Пазех мислите си за себе си, докато тя проявяваше годините си тренинг в трафика на Маями, като постигаше непрекъсната висока скорост в състезанието. Благополучно взехме разклона с път 1–95 и се спуснахме по булевард „Бискейн“. Поех дълбоко дъх, когато намали до нормална скорост.

Радиото изпраща и долетя гласът на Доукс:

— Морган, къде ти е дващетицата?

Дебора взе микрофона и каза:

— Бискейн при страничен път Макартър.

Последва кратка пауза, после Доукс каза:

— Спря пред подвижния мост на Венецианския път. Покрийте го откъм вашата страна.

— Разбрано — отговори Дебора. — Край на връзката.

Не можах да се стърпя и казах:

— Чувствам се толкова служебен, когато говориш така.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо всъщност.

Тя ме погледна със сериозния поглед на ченге, но с лице все още младо, и само за миг ми се стори, че отново сме хлапета, седим в патрулната кола на Хари и си играем на стражари и апаши, само че този път аз трябваше да съм добрият — много изнервящо усещане.

— Това не е игра, Декстър — каза тя, защото, разбира се, и тя си беше спомнила същото. — Заложен е животът на Кайл. — И чертите й

се вмъкнаха отново в сериозното изражение на едра риба, когато продължи: — Знам, че вероятно това няма смисъл за теб, но аз държа на този човек. Той ме кара да се чувствам толкова... О, господи! Ти ще се жениш, а все още никога не си го изпитвал. — Вече почти бяхме стигнали до Венецианския път и тя зави надясно.

— Не ме бива много в чувствата, Дебс — казах. — И наистина не знам нищичко за женитбите. Но не искам да си нещастна.

Тя спря срещу някакъв малък яхтклуб до старата сграда на „Хералд“, помълча и после въздъхна:

— Извинявай.

Това ме свари малко неподготвен, защото, признавам, канех се да кажа нещо много подобно, просто за да поддържам смазани социалните колелета. Почти сигурно бих го оформил малко по-находчиво, но със същия смисъл.

— За какво?

— Нямах намерение да... Знам, че си различен, Декс. Наистина се опитвам да свикна с това и... Но ти все пак си ми брат.

— Осиновен — уточних.

— Това са дивотии и ти го знаеш. Ти си ми *брат*. И си тук само заради мен.

— Всъщност се надявах да ми се наложи да кажа по радиото „край на връзката“ по-късно.

— Идиот! Но все пак благодаря.

— Няма защо.

Тя взе радиото.

— Доукс, какво прави той?

След кратка пауза Доукс отговори:

— Май говори по клетъчния си телефон.

Свих рамене и казах:

— Може би урежда заминаването си от страната. Или...

Замълчах. Беше прекалено глупаво и затова просто не се бях сетил, но някак си се появи изведнъж, изскочи от сивото вещество и размаха червено флагче.

— Какво? — попита Дебора.

Поклатих глава.

— Не е възможно. Тъпо е. Просто идиотска мисъл, която не иска да се махне.

— Колко идиотска?

— Ами ако... Казах ти, че е тъпо.

— Много по-тъпо е да шикалкавиш — сопна се тя. — Казвай!

— Ами ако Оскар се е обадил на чичко доктор и се опитва да се спазари за бягство? — Бях прав. Наистина звучеше тъпо.

— Да се пазари с какво?

— Ами... — казах. — Доукс каза, че носи сак. Така че може да има пари, облигации, платими на приносителя, скъпи пощенски марки. Откъде да знам? Но вероятно има нещо, което може да е дори по-ценно за нашия приятел хирурга.

— Като например?

— Може би знае къде се крие всеки член на стария екип.

— Да бе — избухна тя. — Да предаде всички останали заради собствения си живот? — Задъвка устна, докато го обмисляше. След миг-два поклати глава.

— Доста невероятно.

— „Невероятно“ е доста далече от „тъпо“.

— Оскар би трябвало да знае как да се свърже с доктора.

— Един призрак винаги намира начин да се свърже с друг. Има си списъци, база данни, контакти — знаеш го. Не си ли гледала „Гранична идентичност“?

— Гледала съм я. Но откъде да знаем дали Оскар я е гледал?

— Казвам само, че е възможно.

— Хм — отговори Дебора. Гледаше през прозореца замислено. После поклати глава. — Кайл каза нещо — че след време забравяш от кой отбор си, сякаш си свободна бейзболна агенция. Така че се сприятеляваш с момчетата от другата страна и... Глупости, тъпо е.

— Така че на която страна и да е Данко, Оскар може да намери начин да стигне до него.

— И какво от това? Ние не можем.

И двамата замълчахме за няколко минути. Предполагам, че Дебс мислеше за Кайл и се питаше дали ще го намерим навреме. Опитвах се да си представя, че също толкова много държа на Рита, и изобщо не успях. Както толкова пронизателно беше подчертала Дебора, аз бях сгоден, но все още не бях хлътнал. Нито пък някога ще хлътна, което винаги съм смятал за дар божи. Винаги съм чувствал, че е за предпочитане да мисля с мозъка си, отколкото с разни други сбръчкани

органи, разположени малко по на юг. Така де, съвсем сериозно, хората никога ли не се поглеждат, когато пъхтят разлигавени и потни, отмалели и с насълзени очи? Превърнали се в пълни идиоти заради нещо, което дори животните имат достатъчно акъл да свършат набързо, за да се заемат с нещо по-разумно, като например да си намерят прясно месо?

Е, както вече споменах, аз не бях хлътнал. Така че само гледах над водата към трепкащите светлини на къщите отгатак пътя. Там имаше няколко блока с апартаменти, близо до кабините за събиране на таксата, и зад тях къщи, големи почти колкото тях. Може би ако спечелех от лотарията, щях да си намеря агент за недвижими имоти, който да ми покаже нещо с малък килер, достатъчно голям за фотограф на убийства, който да може да се пъхне в него незабелязано. И докато си мислех това, тих шепот достигна до мен от личната ми задна седалка, но, разбира се, не можех да направя нищо по въпроса, освен може би да благодаря на луната, която висеше над водата. И над същата тази оцветена от луната вода плуваше камбанен звън, известяващ, че подвижният мост се вдига.

Радиото изпраща.

— Размърда се — каза Доукс. — Кани се да профучи по моста. Проследете го — бяла Тойота четворка, спортна.

— Виждам го — каза Дебора по радиото. — След него сме.

Бялата тойота пресече пътя и влезе в 15-а улица само миг преди да се вдигне мостът. След кратка пауза, за да я остави да мине пред нас, Дебора я последва. На Бискейн нашият човек зави надясно и след миг и ние след него.

— Насочва се на север по Бискейн — каза Дебора по радиото.

— След него — каза Доукс. — Аз ще го последвам отгук.

Четворката се движеше с нормална скорост през умерения трафик, само с някакви десетина километра над нормално разрешените в Маями, което се смята за туристическа скорост, достатъчно ниска, за да заслужава нервните клаксони на колите, които я задминаваха. Но на Оскар, изглежда, не му пукаше: спазваше всички пътни знаци и стоеше в дясната лента, караше, сякаш няма къде точно да отиде и просто е поизлязъл за релаксиращо шофиране след вечеря.

Когато стигнахме 79-а улица, Дебора взе радиото и каза:

— Минаваме седемдесет и девета. Не бърза, продължава на север.

— Край на връзката — каза Доукс и Дебора ме погледна.

— Нищо не съм казал — отбелязах.

— Но си го помисли — каза тя.

Пътувахме на север, като два пъти спирахме поради пътни знаци. Дебора внимаваше да стои няколко коли зад него, което си е подвиг в трафика на Маями, където повечето коли се опитват да заобиколят, да прескочат или да преминат през другите. Кола на пожарната мина с вой в обратна посока, надуваше сирените на кръстовищата. Ако се съдеше по въздействието върху останалите коли, това си беше блеене на агънце. Те не обръщаха внимание на сирената и се бяха вкопчили в трудно завоюваните си места в претъпкания трафик. Човекът зад волана на пожарната, и той естествено шофьор от Маями, просто изпълняваше със сирената и клаксона Дует за трафик.

Стигнахме до 123-та улица, последното място за пресичане обратно към Маями Бийч, преди 826-а да завие към Северен Маями Бийч. Оскар продължи да кара на север. Дебора го каза на Доукс по радиото.

— Къде отива, дявол да го вземе? — измърмори, след като остави радиото.

— Може би просто се разхожда — казах. — Вечерта е много хубава.

— Аха. Искаш ли да напишеш сонет?

При нормални обстоятелства щях да имам чудесен отговор на това, но може би поради вълнуващия характер на нашето преследване не ми хрумна нищо. И все пак Дебс вероятно щеше да се възползва от тази победа, колкото и малка да беше. След няколко пресечки Оскар внезапно ускори, вмъкна се в лявата лента и прекоси наляво през насрещното движение, като предизвика мощно кресчендо от сърдити клаксони.

— Тръгва на запад по сто трийсет и пета улица — каза Дебора на Доукс.

— Пресичам зад вас — отговори Доукс. — На Брод.

— Какво има на сто трийсет и пета? — зачуди се Дебора.

— Летище „Опа-Лока“ — казах. — На два-три километра пред нас.

— По дяволите — каза тя и взе радиото. — Доукс, летище „Опа-Лока“, точно пред нас.

— Пред мен — отговори той и чух сирената му, преди радиото да щракне.

Летище „Опа-Лока“ отдавна беше популярно сред хората на наркотрафика, както и сред тези по тайните операции. Това беше удобната им последователност, като се има предвид, че разделителната линия между двете дейности често е съвсем размазана. Оскар като нищо можеше да има самолет, който да го чака там, готов бързо да го изнесе от страната до почти всяко място в Карибския басейн или Централна или Южна Америка. Имаше и връзка с целия останал свят, разбира се, макар да се съмнявах, че би се насочил към Судан или дори Бейрут. Някъде в Карибите беше по-вероятно, но във всеки случай да офейкаш от страната явно беше разумна постъпка при дадените обстоятелства. А Опа-Лока изглеждаше логично място за тръгване.

Оскар пътуваше вече малко по-бързо, макар че 135-а улица не беше толкова широка, колкото булевард „Бискейн“. Стигнахме до един малък мост и щом мина по него, Оскар внезапно ускори.

— По дяволите, нещо го е изплашило — каза Дебора. — Сигурно ни е забелязал. — Натисна газта, за да го настигне. Все още бяхме на две-три коли зад него, макар вече да нямаше смисъл да се преструваме, че не го преследваме.

Нещо наистина го беше изплашило, защото Оскар караше диво, опасно близо до катастрофа. Дебс естествено нямаше намерение да загуби в пикливо състезание като това. Караше плътно зад него, провираше се между колите, които все още се опитваха да се съвземат от срещите си с Оскар. Точно пред нас той сви към лявата лента, като накара един стар буик да се завърти, удари решетката му и се хвърли през някаква верижна ограда в предния двор на една светлосиня къща.

Нима нашата малка незабележима кола беше достатъчна да накара Оскар да се държи така? Беше приятно да си го помислиш и това ме караше да се чувствам много важен, но не го вярвах, пък и досега той беше действал хладнокръвно и контролирано. Ако искаше да се отърве от нас, по-вероятно би направил някаква внезапна и хитра маневра, като например да се хвърли към подвижния мост, когато той вече беше започнал да се вдига. Защо внезапно беше изпаднал в паника? Просто за да направя нещо, се наведох напред и погледнах в

страничното огледало. Печатните букви в него ми подсказаха, че нещата са по-близо, отколкото изглеждат. При настоящите обстоятелства това беше много безрадостна мисъл, защото в огледалото в момента имаше само едно нещо.

Раздрънкан бял фургон.

Който следваше и нас, и Оскар. Със същата скорост, като буквално копираше завоите ни.

— Е — казах, — не е глупаво в края на краищата. — И повиших глас, за да надвикам воя на гумите и клаксоните на другите шофьори.

— Дебора — казах. — Не бих искал да отвличам вниманието ти от шофирането, но ако имаш миг време, би ли погледнала в огледалото за задно виждане?

— Какви ги дрънкаш, дяволите да те вземат? — изръмжа тя, но хвърли поглед към огледалото. Беше голям късмет, че бяхме на прав участък, защото за секунда тя почти забрави за волана и изпъшка:

— Мамка му!

— Да, точно това си помислих — казах.

Кръстовището с 1–95 беше на пътя право пред нас и тъкмо преди да го отменим, Оскар сви рязко надясно през трите ленти коли и влезе в страничната уличка, успоредна на главното шосе. Дебора изруга и завъртя волана, за да го последва.

— Кажи на Доукс! — викна и аз послушно взех радиото.

— Сержант Доукс — казах. — Не сме сами.

Радиото изсъска веднъж.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — каза Доукс, сякаш беше чул отговора на Дебора и толкова му се беше възхитил, че се чувстваше задължен да го повтори.

— Току-що завихме по Шесто авеню, следи ни бял фургон. — Отговор нямаше, така че повторих: — Повтарям: фургонът е бял.

Този път имах голямото удоволствие да чуя Доукс да реве:

— Маmicата му!

— Точно това си помислихме и ние — казах.

— Не, по дяволите — измърмори Дебора през зъби, после изтърси нещо наистина много мръсно. Изкушавах се да добавя нещо подобно, защото щом Доукс изключи радиото, Оскар се насочи нагоре към рампата за 1–95 с нас след себе си и в последната възможна секунда зави надолу по павирания наклон към 6-о авеню. Тойотата

подскочи, когато докосна платното, и се люшна като пияна надясно за миг, после ускори. Дебора натисна спирачки и се завъртяхме. Белият фургон се плъзна напред покрай нас, заподскача надолу по наклона и почти настигна тойотата. След половин секунда Дебора ги последва.

Пътят беше тесен, с редица къщи отдясно, висока дига от жълт цимент отляво и шосе 1–95 отгоре. Набирахме скорост. Двойка дребнички старци, държаха се за ръце, спряха на тротоара, за да видят стремителния ни парад. Може и да си въобразявам, но като че ли подхвъркнаха от вятъра, причинен от колата на Оскар и фургона.

Скъсихме малко разстоянието, но белият фургон също се приближи повече до тойотата. Оскар обаче набра скорост, не спря на един стоп и ни накара почти да се блъснем в някакъв пикап, който се завъртя в кръг в опит да избегне тойотата и фургона и се натресе в пожарен кран. Дебс обаче само стисна зъби, промуши се покрай пикапа, без да обръща внимание на клаксоните и фонтана вода от разбития кран, и успя да навакса пропуснатото до следващата пресечка.

Видях напред червените светлини на голямо кръстовище. Плюс непрекъснат поток коли, пресичащи пътя ни. Разбира се, никой не живее вечно, но това наистина не беше начинът, по който бих си избрал да умра. Гледането на телевизия с Рита внезапно придоби изключителна привлекателност. Понечих да измисля учтив, но убедителен начин да накарам Дебора да спре и поне за миг да се полюбува на пейзажа, но точно когато ми трябваше най-много, моят могъщ мозък беше изключил и докато го задействам отново, Оскар вече беше приближил светофарите.

Вероятно беше ходил на черква тази седмица, защото светна зелено точно когато той прелетя през кръстовището. Белият фургон го следваше плътно, но рязко спря, за да избегне една малка синя кола, която се опитваше да мине на жълто, и дойде нашият ред — светна зелено. Кривнахме край фургона и почти бяхме успели, но това е Маями в края на краищата, и един бетоновоз мина на червено след синята кола, право пред нас. Успях все пак да преглътна, докато Дебора качваше левите колела на тротоара. Само след миг отново бяхме на платното.

— Много приятно — казах, когато Дебора отново натисна газта. И много вероятно бе тя да е намерила време да ми благодари за

комплимента, ако белият фургон не реши в същия момент да се възползва от забавянето ни, за да изостане отново зад нашата кола и да ни връхлети. Колата ни отхвъркна наляво, но Дебора успя да я изправи.

Фургонът ни чукна отново, по-силно, точно зад моята врата, и докато аз рязко политнах напред, вратата се отвори широко. Колата ни се люшна и Дебора натисна спирачката — може би не най-добрата стратегия, тъй като фургонът в същия момент се засили и удари вратата ми толкова силно, че тя се откъсна и заподскача, здравата тресна фургона около задното колело и се затъркаля по пътя, като хвърляше искри.

Видях, че фургонът леко се разклати, и чух шляпащото похлопване на спукана гума. След това бялата стена връхлетя върху нас още веднъж. Нашата кола подскочи, плъзна се наляво и проби телената ограда, разделяща страничното шосе от рампата, която слизаше от I-95. Завъртяхме се, сякаш гумите ни бяха от масло. Дебора отчаяно се бореше с волана. Но, разбира се, аз не бях ходил на черква тази седмица и едно голямо червено субару се натресе в задната ни броня. Мярнах за миг окосена трева и къс небе, после някъде долу вода и въздушната възглавница на пътническото място избухна в лицето ми. Почувствах се като на бой с възглавници с Майк Тайсън.

20.

Не съм чак толкова стеснителен, че да крия скромните си способности. Например със задоволство признавам, че съм над средното ниво по остроумни забележки, и освен това усещам как да накарам хората да ме харесват. Но за да съм свършено честен към себе си, винаги съм готов да призная и недостатъците си, и едно бързо ровене в душата ми ме принуди да призная, че никога и съвсем, ама съвсем, не съм бил добър в дишането под вода. Докато висях зашеметен на предпазния колан и гледах как водата от езерото, в което бяхме паднали, нахлува и се върти около главата ми, това започна да се очертава като много голям дефект в характера ми.

Последното, което видях от Дебора, преди водата да я покрие, също не беше окуражаващо. Тя висеше на колана си неподвижно, със затворени очи и отворена уста, точно обратно на обикновеното си състояние, което вероятно не беше добър знак. После водата заля очите ми и вече не виждах нищо.

Обичам да мисля също, че реагирам добре в случай на внезапно произшествие, така че съм абсолютно сигурен, че внезапната вцепененост и апатия бяха само резултат на данданията и на удара на въздушната възглавница. Така или иначе, висях във водата надолу с главата доста дълго, както ми се стори, и ме е срам да призная, че през повечето време оплаквах собствения си край. Малкият Покоен Декстър, толкова способен, с още толкова много тъмни субекти за нарязване, а сега така трагично покосен в разцвета на силите си. Уви, Мрачни страннико, аз добре го познавах. И при това горкото момче вече тъкмо беше на път да се ожени. Колко печално, ужасно печално — представих си Рита в бяло, как ридеа пред олтара, и как двете дечица хълцат в краката ѝ. Сладката малка Астор, с прическа като надут балон, с бледозелена шаферска рокля, подгизнала от сълзи. И тихият Коуди с мъничък смокинг, вторачен в дъното на църквата в очакване, как си спомня нашия последен риболов и се пита кога отново

трябва да забие ножа и бавно да го завърти, загледан в блъбукането на яркочервената кръв край острието, как се усмихва, и тогава...

Задръж, Декстър. Откъде ти идват такива мисли? Реторичен въпрос, разбира се, и нямах нужда от тихото развеселено мърморене на моя вътрешен приятел, за да си отговоря. Но по негово внушение сглобих половината разпръснати парченца на пъзела и разбрах, че Коуди...

Не е ли странно какво си мисли човек, когато умира? Колата беше спряла на сплескания си покрив, единственото ѝ движение беше леко поклащане, беше изцяло пълна с вода, толкова гъста и кална, че не бих видял дори пламъка на изстрел под самия ми нос. Но все пак виждах Коуди съвсем ясно, по-ясно дори отколкото на последната ни среща, когато бяхме в една стая. И застанала зад отчетливото очертание на малката му фигурка се издигаше гигантска тъмна сянка без черти, която някак си сякаш се смееше.

Възможно ли беше? Отново си представих как той щастлив заби ножа в рибата. Спомних си странната му реакция за загубеното куче на съседката: много приличаше на моята, когато като момче ме бяха попитали за съседското куче, което бях откраднал, за да си правя експерименти с него. И си спомних, че и той беше преживял травматизиращи неща, както и аз, когато биологичният му баща ги беше нападал със сестра му с ужасяващ наркомански бяс и ги беше налагал със стол.

Беше напълно немислимо. Странна мисъл, но... Всичките парченца се наместиха. И имаха свършен, направо поетичен смисъл.

Имах син.

Някой *точно като мен*.

Но си нямаше приеман баща, който да направлява първите му неумели стъпки в света на рязането на филийки и кубчета. Нямах си един всевиждащ Хари да го научи да е максималното, на което е способен, да му помогне да се превърне от безцелно дете с ненасочена нужда да убива в целенасочен отмъстител. Нямах кой внимателно и търпеливо да го води покрай вълчите ями към бляскавото острие на ножа в бъдещето — нямаше си никого, ако Декстър умреше тук и сега.

Би прозвучало много драматично, ако кажа: „Тази мисъл ме пришпори към бясно действие“, а аз съм мелодраматичен само преднамерено, когато имам аудитория. Обаче щом осъзнах истинската

природа на Коуди, чух, почти като ехо, дълбок безтелесен глас да казва: „Откачи колана, Декстър“. И някак си успях да накарам натежалите си непохватни пръсти да се насочат към закопчалката и пипнешком да намерят бутона. Струваше ми се, че се опитвам да вдяна конец в игла със задник, но мушках и натисках — и най-после нещо поддаде. Разбира се, в резултат тупнах на тавана на главата си, малко силничко, като се има предвид, че бях във вода. Но шокът от тупването разкъса още няколко паяжини и се изправих и се насочих към отвора, оставен от отнесената врата. Успях да се измъкна през него с лице в няколкото сантиметра тиня по дъното на езерото.

Изправих се и се отблъснах към повърхността. Отблъскването беше доста слабо, но съвсем достатъчно, защото водата не беше дълбока и метър. Застанах на колене, после с мъка се изправих и жадно загълтах чудесния въздух. Колко е вярно, че оценяваме нещата чак когато ги загубим. Колко е ужасно да си представяш всичките нещастници по света, които трябва да са лишени от въздух, хора като...

... Дебора?

Едно истинско човешко същество би помислило за потъващата си сестра много по-рано, но наистина, нека сме честни, само толкова може да се очаква от една имитация след всичко, което бях преживял. И наистина помислих за нея чак сега, може би все още навреме, за да направя нещо смислено. Но макар да нямах нищо против да се втурна да я спасявам, не можех да не си помисля, че искаме прекалено много от Всеотдайния Декстър тази вечер, нали? Още не бях излязъл — а трябваше да се върна пак там.

И все пак семейството си е семейство, а оплакването никога не ми е помагало. Поех дълбоко въздух и се гмурнах в калната вода, опипвах пътя си през вратата към предната седалка на обърнатата наопаки кола. Нещо ме плесна по лицето и после брутално ме сграбчи за косата — самата Дебора, надявах се, тъй като всичко друго, движещо се във водата, би имало много по-остри зъби. Протегнах ръка и се опитах да разтворя пръстите й. Беше достатъчно трудно да не дишам и да опипвам слепешката, без същевременно да получа импровизирано скалпиране. Но Дебора стискаше здраво, което по свой начин беше добър знак, тъй като означаваше, че е още жива. Взех да се чудя дробовете или скалпът ми ще се предадат първи. Това не

вършеше работа обаче. Впрегнах в действие и двете си ръце и успях да отделя пръстите ѝ от горката си деликатна прическа. След това опипах ръката ѝ до рамото и намерих предпазния колан. Проследих го до закопчалката и натиснах бутона.

Разбира се, той беше заял. Така де, нали вече знаехме, че това е един от кофтите дни. Всичко се беше скапало и наистина щеше да е прекалено да се надявам, че дори най-дребничкото нещо ще тръгне както трябва. И тъкмо за да подчертае тази мисъл, нещо избълбука в ухото ми и разбрах, че на Дебора ѝ е свършило времето и сега си опитва късмета, като вдишва вода. Възможно беше да е по-добра от мен в това, но не ми се вярваше.

Вмъкнах се още малко, хванах колана и го охлабих. После издърпах Дебора от него и през вратата. Беше доста отпусната, дори увиснала. Май въпреки всичките ми доблестни усилия бях позакъснял. Ризата ми се закачи за нещо на вратата и се скъса, но все пак успях да вдигна Дебора над водата.

Тънка струйка вода изтичаше от ъгъла на устата ѝ. Метнах я на гръб и зашляпах през калта към тревата. Калта се съпротивляваше на всяка моя стъпка и загубих лявата си обувка още преди да направя и три крачки. Но обувките в крайна сметка се сменят много по-лесно от сестрите, така че храбро напредвах, докато най-последно не успях да се измъкна на тревата и да стоваря Дебора по гръб на земята.

Недалече зави сирена, почти веднага я последва друга. Радост, щастие: идваше помощ. Може би щяха да имат дори хавлиена кърпа. От друга страна, не бях сигурен, че ще дойдат навреме, за да помогнат някак на Дебора, така се тръшнах до нея, провесих я с лице надолу на коляното си и изцедих от нея вода колкото можах. След това я обърнах по гръб, измъкнах един пръст тиня от гърлото ѝ и започнах да ѝ правя изкуствено дишане уста в уста.

Отначало възнаграждението ми беше нова топка тиня, която не направи работата ми по-приятна. Но продължавах и скоро Дебс конвулсивно потрепери и повърна още много вода — повечето от нея върху мен, за съжаление. Закашля се ужасно, пое въздух, което прозвуча като ръждясали панти на отваряща се врата, и каза:

— Еба си...

Веднъж и аз да оценя грубото ѝ красноречие.

— Много мило — казах.

Дебора се опита да се надигне, но не успя. Дишаше тежко.

— Ох, счупила съм си нещо — изстена, обърна глава настрана и повърна пак. Гледах я и признавам, че бях много доволен от себе си. Декстър Гмуркача беше успял да спаси сестра си.

— Много е гот да драйфаш, нали? — попитах. — Имам предвид в сравнение с алтернативата. — Разбира се, истински хаплив отговор не беше по силите на горката Дебс предвид влошеното ѝ състояние, но с радост видях, че има достатъчно сили да ми каже:

— Мамка ти.

— Къде те боли? — попитах.

— Майната ти — каза тя едва чуто, беше си почти повторение, но пък беше съвсем отпаднала. — Не мога да си мърдам лявата ръка... — Млъкна и се опита да раздвижи въпросната ръка, но успя само да си причини очевидна силна болка. Вдиша със съскане, от което отново се закашля, после просто тупна по гръб и задиша запъхтяно.

Коленичих до нея и заопипвах ръката ѝ над лакътя.

— Тук ли? — попитах. Тя поклати глава. Тръгнах нагоре, до раменната става и ключицата — и нямаше нужда да питам дали това е мястото. Тя изохка, стисна очи и дори през калта по лицето ѝ видях, че стана с няколко нюанса по-бледа. — Счупена ти е ключицата — казах.

— Не! — каза тя с тих дрезгав глас. — Трябва да намеря Кайл.

— Не — казах с висок ясен глас. — Трябва да отидеш в болница. Иначе ще свършиш като него, цялата овързана и облепена с тиксо, а от това няма никаква полза.

— Трябва — каза тя.

— Дебора, току-що те измъкнах от потънала кола, като при това си скъсах много скъпа риза за боулинг. Нима искаш да похабиш това мое перфектно и наистина героично спасяване?

Тя пак се закашля и изпъшка от болката в счупената си ключица. Разбирах, че още не се е отказала да спори, но и че започва да загрява, че я боли, и то много. И тъй като разговорът ни не стигна доникъде, беше много добре, че пристигна Доукс, следван почти по петите от двама парамедици.

Милият сержант ме изгледа остро, сякаш лично бях бутнал колата в езерото.

— Изпуснахте ги, а? — Кое то си беше ужасно нечестно.

— Оказа се, че е много по-трудно да ги следиш, докато си с главата надолу във водата, отколкото си мислех — отвърнах. — Следващия път ти опитай тази част, а ние ще дойдем да те спасим.

Този път Доукс само изръмжа. После коленичи до Дебора и я попита:

— Ранена ли си?

— Ключицата — каза тя. — Счупена е. — Шокът вече отшумяваше и Дебора се бореше с болката, хапеше устна и дишаше на пресекулки. Надявах се парамедиците да носят нещо ефикасно.

Доукс не каза нищо, само вдигна поглед към мен. Дебора протегна здравата си ръка и сграбчи неговата.

— Доукс — каза и той я погледна. — Намери го!

Той само я гледаше, докато тя скърцаше със зъби и се задъхваше от болка.

— Идваме, идваме — каза един от парамедиците. Беше източен кльощав момък с прическа на шипове и заедно с по-големия си и по-пълен партньор вкара носилката през телената ограда, където колата беше пробила дупка. Дебора дръпна ръката на Доукс с изненадваща сила и повтори:

— Намери го!

Доукс само кимна, но това ѝ беше достатъчно. Дебора го пусна и той се изправи. Двамата младежи я вдигнаха, наместиха я на носилката и я понесоха към чакащата линейка. Гледах след нея и се чудех какво ще стане със скъпия ни приятел от белия фургон. Беше пукнал гума — докъде щеше да стигне така? Беше по-вероятно да се опита да се премести в друга кола, отколкото да спре и да повика „Пътна помощ“ да му смени гумата. Така че някъде съвсем наблизо беше вероятно да намерим изоставен фургон и липсваща кола.

Поради импулс, който изглеждаше изключително благороден, като се имаше предвид отношението на Доукс към мен, тръгнах да споделя с него съображенията си. Но не бях направил и крачка и половина, когато чух суматоха, приближаваща към нас. Обърнах се.

Към нас по средата на улицата тичаше набит мъж на средна възраст по боксерки и нищо друго. Коремът му висеше над ластика и се люшкаше. Личеше, че няма особено голяма практика в бягането, а още по-трудно му ставаше поради обстоятелството, че размахваше ръце над главата си и крещеше: „Хей! Хей! Хей!“ Спря до нас задъхан,

не можеше да каже и дума. Аз обаче си представях доста добре какво иска да каже.

— Паргонът — изпъшка той и разбрах, че задъхването и кубинският му акцент са се обединили и че се опитва да каже „Фургонът“.

— Бял фургон? С пукната гума? И колата ти изчезна? — казах.
Доукс ме погледна.

Но задъханият човек поклати глава.

— Бял фургон, да. Чух го и... и помислих, че вътре има куче, може би ранено — каза и преглътна, просто не можеше да предаде пълния си ужас от това, което беше видял. — И после...

Но само хабеше скъпоценния си дъх. С Доукс вече търчахме натам, откъдето беше дошъл.

21.

Сержант Доукс явно беше забравил, че трябва да ме следи, защото ме изпревари към фургона с цели двадесет крачки. Разбира се, имаше огромното преимущество да е с две обувки, но все пак бягаше много добре. Фургонът беше спрял на тротоара пред светлооранжева къща, оградена със стена от коралов камък. Предната броня беше ударила един каменен стълб и го беше прекатурила, задницата на возилото беше с лице към улицата, така че се виждаше яркожълтата пластина на „Избери живота“.

Когато настигнах Доукс, той вече беше отворил задната врата и чух мяучещия звук, който идваше отвътре. Не приличаше много на вой на куче, но пък може би просто вече бях попривикнал. Беше малко потънък и малко по-накъсан, по-скоро пронизващо гъргорене, отколкото вой, но все пак разпознаваем като вопли на жив мъртвец.

Беше завързан за автомобилна седалка без облегалка. Очите без клепачи се въртяха диво, устата без устни и без зъби беше замръзнала в кръгло О. Той скимтеше като бебе, но без ръце и крака не можеше да направи всъщност нищо.

Доукс се беше превил над него. Гледаше останките от лицето без каквото и да било изражение.

— Франк — каза той и нещото завъртя очи към него. Скимтенето за миг спря, после продължи на по-висока нота, в нова агония, сякаш то молеше за нещо.

— Познаваш ли го? — попитах.

Доукс кимна.

— Франк Обри.

— Как можеш да го различиш? — попитах. Защото наистина човек си мисли, че всички бивши човеци в такова състояние са твърде трудни за разпознаване. Единствената отличителна черта, която забелязах, бяха бръчките на челото.

Доукс продължаваше да го гледа, после изпъшка и кимна към шията му.

— Татуировката. Франк е. — Пак изпъшка, наведе се напред и отлепи малко парченце хартия, залепено на седалката. Наведох се да погледна: същият фин почерк, който бях видял по-рано. Доктор Данко беше написал: „Чест“.

— Извикай линейката — каза Доукс.

Забързах надолу. Двамата тъкмо затваряха задните врати на линейката.

— Имате ли място за още един? — попитах. — Няма да му трябва голяма площ, но е нужна силна упойка.

— В какво състояние е? — попита онзи с бодливата прическа.

Много хубав въпрос за човек с неговата професия, но единственият отговор, който ми хрумна, изглеждаше малко лекомислен, така че просто казах:

— Май и на вас ще ви трябва силно успокоително.

Те ме погледнаха, сякаш се шегувам, и наистина май не прецениха сериозността на положението. После се спогледаха и свиха рамене. По-възрастният каза:

— Добре, наборе. Ще го вкараме. — Онзи с шиповете коса поклати глава, но се обърна, отвори отново задната врата на линейката и започна да дърпа носилката.

Докато те караха носилката към къщата, където беше катастрофирал фургонът на Данко, аз се качих в линейката, за да видя как е Дебс. Очите ѝ бяха затворени и беше много бледа, но като че ли дишаше по-леко. Тя отвори око и ме погледна.

— Стоим на едно място.

— Доктор Данко разби фургона си.

Тя се напрегна и опита да седне, с широко отворени очи.

— Хванахте ли го?

— Не, Дебс. Само пътника му. Мисля, че се е канел да се освободи от него, защото е напълно довършен.

Преди ми се беше видяла бледа, но сега почти припадна.

— Кайл — успя да промълви.

— Не — отвърнах. — Доукс каза, че се казвал Франк.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Има татуировка на шията. Не е Кайл, сестричке.

Дебора затвори очи и се отпусна, сякаш беше спукан балон.

— Слава Богу.

— Надявам се, че нямаш нищо против да пътуваш с Франк — казах.

Тя поклати глава.

— Нямам. — Отвори очи. — Декстър, не се размотавай с Доукс. Помогни му да намери Кайл. Моля те!

Вероятно лекарствата ѝ бяха подействали, защото мога да преброя и на един пръст колко пъти съм я чул да се моли толкова жаловито.

— Добре, Дебс. Ще направя всичко възможно — отговорих и очите ѝ отново трепнаха и се затвориха.

— Благодаря — каза тя.

Върнах се до фургона на Данко точно когато по-възрастният парамедик се изправяше от мястото, където очевидно беше повръщал, и се обърна да поговори с партньора си, който седеше на бордюра и си мърмореше нещо на фона на звуците, които Франк все още издаваше отвътре.

— Хайде, Майкъл — каза по-възрастният. — Хайде, момче.

Майкъл сякаш нямаше никакво желание да помръдне иначе, освен да се клатушка напред-назад и да си повтаря:

— О, боже! О, господи! О, боже! — Реших, че вероятно няма нужда от моето окуражаване, и отидох до шофьорската врата на фургона. Беше широко отворена. Влязох.

Доктор Данко сигурно беше бързал, защото беше оставил един явно много скъп скенер, от тези, които полицейските групи и новинарските хрътки използват за управляване на спешния радиотрафик. Беше много утешително да знаеш, че Данко ни е следил с него, а не с помощта на някакви магически сили. Като се изключеше това, фургонът беше чист. Нямах издайнически комплект кибрити, никаква хартийка с адрес или тайнствена дума на латински. Съвсем нищо, което би послужило за каквато и да било следа. Можеше да се окаже, че има пръстови отпечатъци, но понеже вече знаехме кой е карал колата, това не изглеждаше много полезно.

Взех скенера и отидох до задния край на фургона. Доукс стоеше до отворената задна врата. Старшият парамедик най-после успя да вдигне на крака партньора си. Подадох скенера на Доукс и казах:

— Беше на предната седалка. Подслушвал ни е.

Доукс само го погледна и го сложи до задната врата. Тъй като не изглеждаше особено разговорлив, попитах:

— Имаш ли някаква представа какво трябва да правим сега?

Той ме погледна и не каза нищо. Аз също го гледах. Предполагам, че щяхме да си стоим така, докато гълъби свият гнезда на главите ни, ако не бяха парамедиците.

— Мръднете, момчета — каза по-възрастният и ние се отместихме, за да го пуснем да стигне до Франк. Набитият санитар изглеждаше напълно възстановен, сякаш беше тук да постави шина на някое дете с изкълчен глезен. Партньорът му все още изглеждаше много нещастен обаче и чувах дишането му от два метра.

Стоях до Доукс и гледах как измъкват Франк върху носилката и после го откарват. Когато погледнах Доукс, той пак се вторачи в мен. И още веднъж ме дари с крайно неприятната си усмивка.

— Наравно сме — каза той. — И не знам нищо за теб. — Облегна се на очукания бял фургон и скръсти ръце. Чух как фелдшерите тръснаха вратата на линейката и след миг сирената зави. — Само ти и аз — продължи Доукс, — и никакви рефери.

— Това нова порция ли е от твоята проста селска мъдрост? — попитах, защото ето ме на, пожертвал цяла лява обувка, много хубава риза за боулинг, да не говорим за хобито ми, ключицата на Дебора и една съвсем хубава кола от автобазата — а той ми стои тук без дори една гънка на ризата и прави прикрито враждебни забележки. Този човек наистина много се изхвърляше.

— Не ти вярвам — отвърна той.

Помислих си, че е много добър знак, че сержант Доукс се разкрива пред мен, като ми споделя своите съмнения и чувства. И все пак ми се струваше, че трябва да го държа на фокус.

— Това няма значение. Нямаме време — казах. — След като е свършил с Франк и се е освободил от него, Данко ще се прехвърли на Кайл.

Той килна глава, после бавно я поклати.

— Кайл няма значение. Той знаеше в какво се забърква. Важното е да пипнем доктора.

— Кайл има значение за сестра ми — казах. — Това е единствената причина да съм тук.

— Да бе — каза той. — За малко да повярвам.

Неизвестно защо тогава ми дойде идея. Признавам, че Доукс беше монументално дразнещ, и то не само защото пречеше на моето важно лично разследване — нещо само по себе си достатъчно гадно. Но сега той даже критикуваше действията ми, което минаваше границата на всякакво цивилизовано поведение. Раздразнението пък може би е майка на изобретателността. Това не изглежда чак толкова поетично, но свърши работа. Във всеки случай в запрашената черепна кухня на Декстър се отвори малка вратичка и оттам проблесна светлинка — истинско произведение на мозъчна активност. Разбира се, Доукс можеше да не я оцени много високо, освен ако не му помогнеш да види колко добра идея е всъщност, затова му дадох едно рамо. Чувствах се малко като Бъгс Бъни, който се опитва да подтикне Елмър Фъд към нещо смъртоносно, но пък той си го заслужаваше.

— Сержант Доукс — казах. — Дебора е единственият ми роднина и нямаш право да поставяш под въпрос моята обвързаност. Особено — добавих, и трябваше да се преборя с желанието да загриза ноктите си в стила на Бъгс — след като ти досега си гола вода.

Какъвто и да беше, хладнокръвен убиец и прочее, сержант Доукс явно все още беше способен да изпитва емоции. Може би в това беше голямата разлика между нас, причината, поради която се мъчеше да държи бялата си шапка така твърдо циментирана за главата си и да се бори срещу това, на чиято страна би трябвало да бъде. Във всеки случай видях вълна от гняв да пробягва по лицето му, а дълбоко отвътре почти се чуваше ръмженето на вътрешната му сянка.

— Гола вода — каза той. — Да бе.

— Гола вода — повторих твърдо. — Ние с Дебора свършихме цялата черна работа и поехме всички рискове, и ти го знаеш много добре.

За миг само мускулите на челюстта му изпъкнаха толкова, сякаш се канеха да изскочат от лицето му и да ме удушат, а вътрешното ръмжене премина в рев, който отекна до моя Мрачен странник — и той се сепна и отговори. И двамата стояхме така, с двете гигантски тъмни сили, които се гърчеха и се сблъскваха невидимо.

Съвсем възможно беше да се стигне до разкъсана плът и реки от кръв по улицата, ако една патрулна кола не беше избрала точно този момент да изскърца със спирачки и да ни прекъсне. От нея изскочи младо ченге и Доукс машинално извади значката си и му я протегна,

без да сваля очи от мен. Другата му ръка направи отпращащо движение и ченгето отстъпи и пъкна глава в колата, за да се посъветва с партньора си.

— Добре — каза ми сержант Доукс, — намислил си нещо.

Това не беше най-доброто. Бъгс Бъни щеше да го накара да си го измисли сам, но и така вършеше работа.

— Всъщност наистина имам идея. Но е малко рискована.

— Така си и мислех.

— Ако не ти харесва, предложи нещо друго. Но мисля, че това е единственото, което можем да направим.

Виждах как го обмисля. Знаеше, че го подмамвам, но в думите ми имаше достатъчно истина, и достатъчно гордост или гняв у него, за да не му пука.

— Хайде, давай — каза той най-после.

— Оскар се измъкна.

— Така изглежда.

— Остава само една личност, която може със сигурност да интересува Данко — казах и почти забих пръст в гърдите му. — Ти.

Доукс всъщност не трепна, но нещо пробяга по челото му и той остана бездиханен две-три секунди. После бавно кимна, пое дълбоко дъх и изръмжа:

— Гаден мръсник!

— Да, такъв съм — признах. — Обаче съм прав.

Доукс вдигна сканиращото радио и го отместил настрана, седна в задницата на фургона и каза:

— Добре. Давай нататък.

— Първо, на бас, че ще се снабди с нов скенер — казах и кимнах към този до Доукс.

— Това е ясно.

— Така че щом знаем, че ни подслушва, ще му казваме само това, което искаме да чуе. Което е — казах с най-хубавата си усмивка — кой си ти и къде си.

— И кой съм аз?

— Онзи тип, дето го е прецакал да го хванат кубинците.

Той ме изучава известно време, после поклати глава.

— Май наистина ми слагаш пишката на дръвника, а?

— Абсолютно — отвърнах. — Но не се тревожиш, нали?

— Той е хванал Кайл, нищо страшно.

— Ти ще знаеш, че той идва — казах. — Кайл не е знаел. Освен това не се ли предполага, че си малко по-добър от Кайл в тези работи?

Беше безсрамно, съвсем прозрачно, но той се хвана.

— Да, по-добър съм. Обаче и теб си те бива да правиш четки.

— Никакви четки — казах. — Само чистата гола истина.

Доукс погледна скенера. После надолу и нагоре по магистралата. Уличните светлини пламнаха оранжево в капка пот, която се търкулна по челото му и му влезе в окото. Той механично я изтри, все още вторачен в магистралата. Беше ме гледал, без да мигне, толкова продължително, че беше малко притеснително да стоя пред него, а той да гледа другаде. Все едно че бях невидим.

— Добре — каза той, когато отново ме погледна, и този път оранжевата светлина беше в очите му. — Нека го направим.

22.

Сержант Доукс ме върна в главната квартира. Беше странно и объркващо преживяване да седя толкова близо до него, а и не намерихме особено какво да си кажем. Улових се, че изучавам профила му с крайчеца на окото си. Какво ставаше там, вътре? Как можеше да е такъв, за какъвто го знаех, без фактически нищо да прави по въпроса? Да ми попречат за някоя от моите игри ме караше да скърцам със зъби, а Доукс явно нямаше такива проблеми. Може би беше получил всичко това от своята система в Салвадор. Дали е различно усещането, ако го правиш с официалната благословия на правителството? Или просто е по-лесно и не трябва да се боиш, че ще те хванат?

Не можех да знам, нито пък можех да го попитам. Просто за да наблегне на това, той спря на червен светофар и се обърна да ме погледне. Престорих се, че не забелязвам, вторачен пред себе си през стъклото, и той отново обърна лице, когато светна зелено.

Карахме право към автобазата. Доукс ме остави на предната седалка на поредния форд таурус.

— Изчакай петнайсет минути — каза и кимна към радиото. — После ми се обади. — И без нито дума повече се качи в колата си и се отдалечи.

Оставен на собствените си планове, се замислих за последните пълни с изненади няколко часа. Дебора в болница, аз в съюз с Доукс, откритието за Коуди през моето почти предсмъртно преживяване. Разбира се, можеше напълно да греша за момчето. Можеше да има някакво друго обяснение за поведението му при споменаването на изчезналото животно, пък и за начина, по който заби толкова стремително ножа в уловената от него риба. Можеше да е просто нормална детска жестокост. Но колкото и да е странно, открих, че ми се иска да е вярно. Исках да порасне и да бъде като мен — най-вече, както разбихах, защото исках да го оформя и да насочи малките му крачета по пътя на Хари.

Беше ли това нещо като човешкия стремеж към възпроизводство, безсмислено и могъщо желание да повторя себе си — чудесния, незаменимия, дори когато въпросният аз беше чудовище, което в действителност нямаше право да живее сред хората? Това несъмнено можеше да обясни как толкова многото изумително неприятни кретени, които срещях всеки ден, са се появили на света. За разлика от тях обаче аз бях свършено наясно, че светът ще стане по-добър без мен в него — просто държах много повече на своите собствени усещания по въпроса, отколкото на това какво мисли светът. Но сега и тук изпитвах силно желание да размножа нещо от себе си, като Дракула, който създава нов вампир, за да стои до него в мрака. Знаех, че е грешно, но колко забавно би било!

И какъв само пълен глупак съм бил! Дали пребиваването ми върху дивана на Рита наистина бе превърнало моя някога могъщ интелект в такава тресяща се маса сантиментално желе? Как бях могъл да си мисля за такива абсурди? Защо вместо това не измислих план за избягване на женитбата? Нищо чудно, че не бях могъл да се измъкна от втръсващото следене на Доукс — бях изразходвал всичките си мозъчни клетки и сега въртях на празни обороти.

Погледнах си часовника. Четиринадесет минути от времето, прахосани за абсурдно мислено дърдорене. Времето вече изтичаше. Вдигнах радиото и се обадох на Доукс.

— Сержант Доукс, как е при теб?

Последва пауза, после прашене.

— Ммм... кофти.

— Защо? Какво е станало?

— Преследвам един тип и май ме е разкрил.

— Какъв тип?

Последва мълчание, сякаш Доукс очакваше аз да свърша цялата работа и не беше измислил какво да каже.

— Познат от армията. Хванаха го в Салвадор и може би си мисли, че е станало по моя вина. — Мълчание. — Опасен е.

— Искаш ли подкрепление?

— Още не. Засега се опитвам да го праметна.

— Ясно. Край на връзката — казах аз. Необходимостта най-после да произнеса това не ме възхити особено.

Повторихме основното съдържание още няколко пъти само за да сме сигурни, че то ще стигне до доктор Данко, и всеки път ми се налагаше да казвам „край на връзката“. Когато се свързахме през нощта, около един, бях освежен и задоволен. Може би утре щях да опитам да отработя „Как ме чуваш“ и дори „Прието!“. Най-последно нещо, което да очаквам с нетърпение.

Видях патрулна кола, отправена на юг, и убедих ченгето зад волана да ме закара до Рита. Отидох на пръсти до колата си, влязох и потеглих към къщи.

Когато се добрах до тясното си легло, видях, че е ужасно разхвърляно, и си спомних, че Дебс трябваше сега да е тук, но вместо това е в болница. Утре трябваше да отида да я видя. Междувременно бях имал запомнящ се, но изтощителен ден: натикан в езеро от сериен осакатител, оживял от автомобилна катастрофа само за да бъде почти удавен, изгубил съвсем хубава обувка, и сякаш това ми беше малко, бях принуден да другарувам със сержант Доукс. Горкият Изцеден Декстър. Нищо чудно, че бях толкова уморен. Паднах на леглото и заспах моментално.

Рано на другия ден Доукс спря колата си до моята на паркинга в главната квартира. Слезе с найлонова гимнастическа чанта и я остави на капака на колата ми.

— Прането си ли носиш? — попитах го любезно. И отново моето безгрижно, весело настроение мина покрай него.

— Ако това проработи, или той ме хваща, или аз го хващам — каза Доукс и отвори ципа на чантата. — Ако го пипна, край. Ако той ме пипне... — Измъкна един джипиес и го сложи на капака. — Ако той ме пипне, ти си ми подкреплението. — Показа ми няколко ослепителни зъба. — Ясно ти е колко добре ми действа това. — Извади клетъчен телефон и го остави до джипиеса. — Това ми е осигуровката.

Погледнах двете малки устройства върху капака на колата ми. Не ми изглеждаха особено заплашителни, но пък може би можех да хвърля единия и да ударя някого по главата с другия.

— Базука нямаш ли? — попитах.

— Не ми трябва. Само това — отговори той. Бръкна в чантата още веднъж. — И това — продължи, като извади малък бележник и го

отвори на първата страница. На нея имаше нишка от цифри и букви, в телената спирала беше пъхната евтина химикалка.

— Перото е по-могъщо от меча — казах.

— Точно това — да — каза той. — Горният ред е телефонен номер. Вторият е код за достъп.

— До какво ще достъпвам?

— Не ти трябва да знаеш. Само се обаждаш, вкарваш кода и им даваш номера на клетъчния ми телефон. Те ти дават джипиес местонахождението на моя телефон. Идваш и ме освобождаваш.

— Звучи много просто — казах. Питах се дали наистина е така.

— Дори за теб — каза той.

— С кого ще говоря?

Доукс поклати глава, после каза само:

— Дължат ми услуга. — Извади от чантата ръчно полицейско радио. — А сега идва лесното. — Подаде ми радиото и влезе в колата си.

След като вече бяхме уточнили примамката за доктор Данко, стъпка втора беше да го закараме до специално място в точното време и щастливото съвпадение с партито на Винс Масуока беше прекалено подходящо, за да се пренебрегне. През следващите няколко часа шофирахме из града и си повтаряхме едно и също съобщение по два-три пъти с леки вариации, просто за по-сигурно. Бяхме привлекли също две-три патрулни звена и Доукс каза, че може би няма да прецакат всичко. Приех това като негова подценявана находчивост, но въпросните ченгета явно не разбраха шегата и въпреки че не трепнаха, май наистина малко преиграваха, когато ревностно го увериха, че няма да прецакат всичко. Прекрасно е да работиш с човек, който може да те вдъхнови за такава лоялност.

Малкият ни екип прекара остатъка от деня в напомпване на ефира с бърборене за моето годежно парти, като уточнявахме посоките към къщата на Винс и напомняхме на хората за часа. И веднага следобед — нашият последен удар. Седнал в колата си пред детска забавачница, използвах ръчното радио и се обадох на сержант Доукс за последен грижливо кодиран разговор.

— Сержант Доукс, тук е Декстър, как ме чуваш?

— Чисто и ясно — дойде отговорът след кратка пауза.

— За мен ще означава много, ако дойдеш тази вечер на годещното ми парти.

— Никъде не мога да отида — каза той. — Този тип е прекалено опасен.

— Ела само за чашка. Влизаш и излизаш — запридумвах го.

— Видя какво е направил с Мани, а Мани е само пешка. Аз съм този, дето го прецака. Ако му падна в ръцете, на какво ще ме направи, а?

— Ама аз се женя, серж — казах. Харесваше ми това обръщение. — Човек веднъж се жени. Тоя тип няма да направи никакъв опит да те пипне при толкова полицаи наоколо.

Последва дълго драматично мълчание. Знаех, че Доукс брои до седем, точно както се бяхме разбрали. После радиото изпраща отново.

— Добре — каза той. — Ще дойда към девет.

— Благодаря, серж — казах, развълнуван от възможността отново да кажа това, и за да закръгля щастиято си, добавих: — Това наистина означава много за мен. Край на връзката.

Надявах се, че някъде в града нашата малка радиопиеса достига до слушателя, за когото беше предназначена. Докато жулеше ръцете си за своята хирургия, дали щеше да поспре, наклонил глава настрана, и да се заслуша? Може би когато скенерът му изпращеше с хубавия мек глас на сержант Доукс, той щеше да остави триона за кости, да си избърше ръцете и да запише адреса. И после доволен да се върне към работата си — върху Кайл Чътски? — с вътрешното успокоение на човек, на когото предстои работа, и със запълнен светски календар, когато приключи с труда си за този ден.

Просто за сигурност нашите приятели от патрулките щяха да повторят съобщението още два-три пъти, и то без да прецакват всичко — в смисъл че самият сержант Доукс ще дойде тази вечер на партито, жив и собственолично, към девет.

А от своя страна, след като си свърших работата, аз се отправих към болницата „Джексън Мемориал“, за да видя любимата си птичка с пречупено крило.

Дебора, облечена в гипс някъде от кръста нагоре, седеше в леглото на стая на шестия етаж с приятна гледка към магистралата, и макар да бях сигурен, че ѝ дават някакви обезболяващи, съвсем не изглеждаше безкрайно щастлива.

— По дяволите, Декстър — поздрави ме тя, — кажи им да ме пуснат оттук, да ги вземат мътните! Или поне да ми върнат дрехите, за да мога да изляза.

— Радвам се да видя, че се чувстваш по-добре, сестричке. Ще си на крака след нула време.

— Ще съм на крака в секундата, когато ми върнат шибаните дрехи — отвърна тя. — Какво става, по дяволите? Какво направи?

— С Доукс му заложихме доста приличен капан, а Доукс е примамката. Ако доктор Данко клъвне, ще го пипнем тази вечер на моето... ммм... парти. Партието на Винс — добавих и разбрах, че искам да се дистанцирам от цялата идея за сгодяването ми, а това беше доста глупав начин за постигане на тази цел. Но все пак се почувствах по-добре, което явно никак не успокои Дебс.

— Твоето годежно парти! — озъби се тя. — Каква гадост! Накарал си Доукс да се нагажда към теб. — И признавам, че това прозвуча с известна елегантност, когато го каза, но не исках да си мисля такива неща. Нещастните хора оздравяват по-бавно.

— Но, Дебора, сериозно — казах с най-утешителния си тон. — Правим го, за да пипнем доктор Данко.

Тя ме изгледа и после, направо да се чудиш, изпъшка и избърса нещо като сълза.

— Ще се побъркам. Какво ли прави на Кайл?...

— Ще успеем, Дебс. Ще върнем Кайл. — И понеже тя в края на краищата ми беше сестра, не добавих „или поне повечето от него“.

— Господи, не понасям да съм закована тук — каза тя. — Трябвам ти за подкрепление.

— Ще се справим с това, сестричке. На партието ще има поне десетина ченгета, всичките въоръжени и опасни. И аз също ще съм там — добавих съвсем мъничко вкиснат, че тя така подценява присъствието ми.

Но тя продължи в същия дух:

— Даа. И ако Доукс пипне Данко, ще спасим Кайл. Ако Данко пипне Доукс, ти си извън опасност. Наистина хитро, Декстър. Печелиш и в двата случая.

— Това въобще и през ум не ми е минавало — излъгах. — Единствената ми мисъл е да служа на доброто. Освен това се

предполага, че Доукс е много опитен в такива работи. И познава Данко.

— По дяволите, Декстър, това ме убива. Ами ако... — Тя млъкна и прехапа устни. — Дано успеете. Защото Кайл е при него вече много дълго.

— Ще успеем, Дебора — уверих я.
Но никой от двамата ни не повярва.

Лекарите съвсем твърдо настояха да задържат Дебора още двадесет и четири часа за наблюдение. И така, със сърдечно помахване към сестра ми, избягах към залеза и оттам към апартамента си, за да взема душ и да си сменя дрехите. Какво да облека? Не можах да се сетя за сезонните модни тенденции за парти, на което си принуден да празнуваш нежелан годеж, който може да се превърне в жесток сблъсък с отмъстителен маниак. Явно кафяви обувки бяха изключени, но оттук нататък нищо не беше по етикета. След грижливо обмисляне оставих просто да ме води добрият вкус и избрах маруленозелена хавайска риза, обсипана с червени електрически китари и розови джипчета. Просто, но елегантно. Панталони с цвят каки и маратонки — и бях готов за бала.

Но имаше още цял час до началото и открих, че мислите ми отново се въртят около Коуди. Прав ли бях за него? Ако бях, как би се оправял той със своя пробуждащ се Мрачен странник сам? Той се нуждаеше от моето ръководство. Открих, че нямам търпение да му го предоставя.

Излязох от апартамента и се отправих на юг, вместо на север към къщата на Винс. След петнадесет минути чуках на вратата на Рита и гледах през улицата към празното място, заемано доскоро от сержант Доукс в кафявия таурис. Тази вечер той несъмнено си беше вкъщи и се подготвяше, препасваше чреслата си за предстоящия сблъсък и лъскаше патроните си. Щеше ли да опита да убие доктор Данко, сигурен, че притежава законно разрешение да постъпи така? Колко време бе минало, без да убива някого? Липсваше ли му това? Посещаваше ли го Нуждата, ревяща над него като ураган, който отнася всякакъв разум и задръжки?

Вратата се отвори. Рита грейна и се хвърли към мен, прегърна ме и ме целуна.

— Здравсти, хубавецо. Влизай.

Отговорих кратко на прегръдката ѝ, колкото за приличие, и се освободих.

— Не мога да остана дълго — казах.

Тя засия още по-силно.

— Знам. Винс ми се обади и ми каза. Много е мил. Обеща ми да те държи под око и да не ти позволява да правиш прекалено големи щуротии. Влизай — добави и ме помъкна за ръката. Когато затвори вратата, внезапно стана сериозна.

— Слушай, Декстър. Искам да знаеш, че не съм ревнива и ти имам доверие. Просто иди и се забавлявай.

— Точно така ще направя, благодаря — казах. И се зачудих какво ли ѝ е казал Винс, за да си помисли, че партито ще е опасна яма с изкушения и грях. Колкото до това, можеше като нищо да стане точно така. Тъй като Винс беше главно синтетичен, можеше да се окаже донякъде непредсказуем в светски ситуации, както при неговия чудноват дуел по сексуални намеци със сестра ми.

— Много мило от твоя страна да се отбиеш тук преди партито — каза Рита, докато ме водеше към дивана, на който бях прекарал толкова много от неотдавнашния си живот. — Децата питат защо не могат да отидат и те.

— Ще поговоря с тях — казах. Горях от нетърпение да видя Коуди и да се опитам да разбера дали съм прав.

Рита се усмихна, сякаш наистина развълнувана, че ще говоря с Коуди и Астор.

— Те са в задния двор. Ще ги доведеа.

— Не, остани тук. Аз ще изляза.

Коуди и Астор бяха в двора с Ник, навъсеня глупак от съседната къща, който искал да види Астор гола. Щом отворих вратата, Ник се обърна и припна към своя двор. Астор дотича при мен и ме прегърна, Коуди ситнеше отзад с безизразно лице.

— Здравсти — каза ми тихо.

— Поздрав и приветствия, млади граждани — казах. — Трябва ли да облечем официалните си тоги? Цезар ни призовава в сената.

Астор килна главица и ме погледна така, сякаш току-що ме е видяла да ям жива котка. Коуди само каза: „Какво?“, много спокойно.

— Декстър — попита Астор — защо не можем да дойдем на партито с теб?

— Първо — отговорих, — това е време, когато на другия ден се ходи на училище. И второ — за ваша жалост това е парти само за големи.

— Значи ли това, че там ще има голи момичета? — попита тя.

— Ти за какъв ме мислиш? — попитах свирепо намръщен. — Наистина ли смяташ, че мога да отида на парти с голи момичета?

— Еееееееее — каза тя, а Коуди прошепна:

— Ха.

— Но което е по-важно, там ще има също глупави танци и грозни ризи, а за вас не е хубаво да гледате това. Ще загубите цялото си уважение към големите.

— Какво уважение? — попита Коуди и аз го поздравих със силно ръкуване.

— Добре казано. А сега си вървете в стаята.

Астор се изкиска и каза:

— Но ние искаме на партито.

— Боя се, че няма да стане — казах. — Но ви донесох съкровище. — Подадох ѝ пакетче вафли „Неко“, нашата тайна валута. Тя после щеше да си ги раздели поравно с Коуди, далече от всякакви умоляващи очи. — А сега, млади хора — казах и те ме погледнаха в очакване. Но на това място се запънах, цял треперех от нетърпение да разбера отговора, но съвсем не знаех кога и дори как да задам въпроса. Не бих могъл да попитам: „Между впрочем, Коуди, питам се, обичаш ли да убиваш животинки?“ Разбира се, точно това исках да знам, но не ми изглеждаше съвсем подходящ въпрос към дете, особено към Коуди, който обикновено беше приказлив колкото кокосов орех.

Сестра му Астор обаче често говореше вместо него. Общото им ранно детство с оргиите на насилие от страна на баща им бе създадо между тях някакви симбиотични отношения и те бяха толкова близки, че когато Коуди пиеше сода, Астор се оригваше. Каквото и да ставаше вътре в Коуди, Астор би могла да го изрази.

— Може ли да ви попитам нещо много сериозно? — казах аз и те си размениха поглед, който съдържаше цял разговор, но не казваше на

другите нищо. После ми кимнаха така, сякаш главите им бяха монтирани на пръчка за футбол на маса.

— Кучето на съседите.

— Казах ти — каза Коуди.

— То вечно се блъскаше в боклука — каза Астор. — И налиташе в двора ни. А Ники все го насъскваше да ни хапе.

— И тогава Коуди се погрижи за него?

— Той е момчето — отговори Астор. — Той обича да прави такива работи. Аз само гледам. Ще кажеш ли на мама?

Ето го. Той обича да прави такива работи. Погледнах ги. Бяха вперили очи в мен без капка тревога, сякаш току-що ми бяха съобщили, че предпочитат сладолед с ванилия, а не с ягоди.

— Няма — отговорих. — Но и вие няма да казвате на никого на света, никога. Знаем само ние тримата, никой друг, ясно ли е?

— Добре — каза Астор с бърз поглед към брат си. — Но защо, Декстър?

— Повечето хора няма да го разберат. Дори майка ви.

— Ти разбираш — почти прошепна Коуди с пресипналия си глас.

— Да — потвърдих. — И мога да помогна. — Поех дълбоко дъх и усетих през костите си ехото от отдавна отминалите години с Хари, и той стоеше до мен сега, под същото нощно небе на Флорида, под което бяхме стояли с него, когато ми каза същото. — Трябва да те подготвим — казах, а Коуди ме погледна с големи немигащи очи, кимна и каза само:

— Добре.

23.

Винс Масуока имаше малка къща в северната част на Маями, в края на глухата Североизточна 125-а улица. Беше боядисана в бледожълто с пастелни морави корнизиди, което ме накара наистина да поставя под въпрос своя вкус по отношение на колегите си. Имаше няколко много добре оформени храста в предния двор и градина с кактуси край входната врата, и редица от онези зареждани от слънцето лампи — осветяваха калдъръмената пътека към входната врата.

Бях идвал тук веднъж, преди малко повече от година, когато Винс по някаква причина беше решил да устрои парти с маски. Бях довел Рита, доколкото цялата цел на костюмирането беше да те видят облечен в костюм. Тя беше Питър Пан, а аз бях Зоро, разбира се, Мрачният отмъстител с готовото острие. Винс ни отвори с обвила тялото му сатенена пелерина и с кошница плодове на главата.

— Джей Едгар Хувър? — попитах.

— Близко сте. Кармен Миранда — отговори той и ни отведе до фонтан от смъртоносен плодов пунш. Отпих глътка и реших да си остана на газирани напитки, но това, разбира се, беше преди превръщането ми в лочещ бира червенокръвен мъжкар. Звучеше непрекъснат саундтрак от монотонна техно-поп музика, включена на децибели, предназначени да предизвикат доброволна саморъчна мозъчна хирургична операция, и партито беше тръгнало изключително гръмогласно и оживено.

Доколкото знаех, оттогава Винс не беше правил подобни събирания, поне не в този мащаб. И все пак споменът за онова парти явно все още беше жив, защото за Винс не беше трудно да събере ентузиасирана тълпа за мое унижение след предупреждение от само двадесет и четири часа. Верен на думата си, той се беше погрижил за мръсни филми, които се показваха из цялата къща по няколко монитора, беше инсталирал няколко дори навън, във вътрешния си двор. И, разбира се, чешмата с плодов пунш си беше на мястото.

Понеже слуховете за онова първо парти бяха все още свежи по агенция „Партенка“, беше претърпано с грубияни, повечето мъже, които нападаха пунша, сякаш беше обявена награда за онзи, който пръв постигне постоянно мозъчно увреждане. Дори познавах няколко от участниците. Анхел Батиста Нямам-нищо-общо беше пристигнал направо от работа заедно с Камила Фиг и шепа други чешити от съдебната лаборатория, и няколко ченгета, които познавах, в това число четиримата, които не прецакаха всичко за сержант Доукс. Останалите от тълпата сякаш бяха насъбрани от южния плаж наслуки според способността си да викат силно и пронизително „Уууу!“, когато музиката се сменяше или видеото показваше нещо особено непристойно.

На партито не му трябваше много, за да се превърне стабилно в нещо, за което всички щяхме да съжаляваме много дълго. До девет без петнадесет бях останал единственият, който все още можеше да стои на краката си без чужда помощ. Повечето ченгета се бяха настанили до крана с пунш в унила редица от бързо предлагани чаши. Анхел Нямам-нищо-общо лежеше под масата мъртвешки заспал с усмивка на лицето. Гащите му бяха смъкнати и някой му беше остригал с машинка гола ивица от челото, през темето и до тила.

При това положение беше идеалното време да се измъкна незабелязан и да проверя дали сержант Доукс вече е пристигнал. Както се оказа обаче, бях сбъркал. Не бях направил и две крачки към вратата, когато някой се стовари върху мен изотзад. Бързо се извъртях и видях, че е Камила Фиг: опитваше се да се покатери на гърба ми.

— Зззддрости — каза ми с много сияйна и малко размазана усмивка.

— Здравей — казах бодро. — Нещо за пиене?

Тя смръщи вежди.

— Не ща. Само исках да ти кажа здрасти. — Намръщи се още по-силно. — Леле, много си готин. Винаги съм искала, да ти го кажа.

Е, горкото същество явно беше пияно, но дори при това положение — готин? Аз? Предполагам, че прекаляването с алкохола може да замъгли зрението, но хайде де — какво може да е готино у човек, който по-скоро ще те изкорми, отколкото да ти стисне ръката? И във всеки случай бях изчерпал лимита си за жени с една, Рита. Доколкото си спомнях, с Камила рядко бяхме разменяли повече от три

думи. Тя никога не беше споменавала моята предполагаема готиност. И като че ли ме избягваше всъщност, предпочиташе да пламне и да се загледа настрани, отколкото да ми каже просто „добро утро“. А сега фактически ме насилваше. Имаше ли смисъл това?

Във всеки случай няхах достатъчно време за разгадаване на човешкото поведение.

— Благодаря — отговорих и се опитах да отвинтя Камила от себе си, без да причиня сериозни увреждания на някой от двамата ни. Тя беше склучила ръце около шията ми и аз ги отлепих, но пък иначе се беше залепила като подводен рак за кораб. — Мисля, че имаш нужда от малко чист въздух, Камила — казах с надеждата, че тя може да разбере намека и да ме пусне. Вместо това тя се притисна още по-плътно, буквално смачкваше лицето си в моето, докато аз трескаво се дърпах.

— Ще си получа чистия въздух направо тук — каза, сви устни в нацупена целуваща гримаса и ме бутна назад. Блъснах се в един стол и тя едва не падна върху мен.

— Тъъ... искаш ли да седнеш? — попитах с надежда.

— Не — отговори тя и ме задърпа надолу към лицето си с невероятна сила. — Искам да се чукам.

— Хм... така ли? — заекнах, завладян от абсолютно шокиращото нахалство и абсурдност на ставащото. Нима всички жени са побъркани? Не че мъжете са много стока. Партито приличаше на аранжирано от Йеронимус Бош, с Камила, готова да ме замъкне зад фонтана, където без съмнение чакаше банда с готови чучури, за да ѝ помогне да ме изнасили. Но ми хрумна, че вече имам чудесен претекст за избягване на изнасилването. — Женя се, нали знаеш. — Колкото и да ми беше трудно да призная, беше повече от честно поне веднъж това да ми се притече на помощ.

— Ко'пле — каза Камила. — Хубаво ко'пеле. — И внезапно се свлече. Едва успях да я хвана и да я спася от падане на пода.

— Сигурно — казах. — Но във всеки случай мисля, че трябва да си починеш малко. — Опитах да я наместя на стола, но това беше все едно да наливаш мед върху острие на нож и тя се стече на пода.

— Готино копп'ле — изфъфли и затвори очи.

Винаги е приятно да научиш, че колегите ти гледат добре на теб, но моята романтична интерлюдия ми беше отнела вече няколко минути и беше крайно необходимо да побързам да се свържа със сержант

Доукс. И така, след като оставих Камила сладко да потъне в росните си любовни сънища, отново се отправих към входната врата.

И отново бях отклонен, този път от диво нападение по ръката. Самият Винс сграбчи бицепса ми и ме откъсна настрана от вратата, като ме върна в сюрреализма.

— Хей! — изчурулика. — Хей, купонджията! Къде си тръгнал?

— Май си забравих ключовете на колата — отговорих, като се мъчех да се откача от мъртвата му хватка. Но той само ме дръпна още по-силно.

— Не, не, не — забъбри и ме повлече към фонтана. — Това парти е твое, никъде няма да ходиш.

— Партието е чудесно, Винс — казах. — Но наистина трябва да...

— Пиеш — каза той, цопна една чаша във фонтана и ми я бутна така, че тя се разплиска върху ризата ми. — Това ти трябва. Банзай! — Вдигна своята чаша и я излъока. За щастие на всички заинтересовани, алкохолът го отпрати към пристъп на кашлица и успях да се изплъзна.

Изминах целия път до вратата и дори част от пътеката, когато той цъфна на прага.

— Хей! — изкрещя ми. — Не бързай де! Ей сега идват стриптийзьорките!

— Връщам се веднага — викнах. — Налей ми едно!

— Правилно! — каза той с фалшива усмивка. — Банзай! — И се върна при веселящите се с бодро ръкомахане.

Огледах се за Доукс.

Той трябваше да е паркирал точно отсреща и би трябвало да го забележа веднага, но не го открих. После обаче видях добре познатия ми кафяв таурус и разбрах колко хитро е постъпил. Беше спрял под едно голямо дърво, което спираше светлината на уличните лампи. Точно така би направил човек, който се опитва да се скрие, но в същото време това би позволило на доктор Данко да е сигурен, че може да се приближи, без да го видят.

Приближих до колата и прозорчето се смъкна.

— Още го няма — каза Доукс.

— Предполага се, че ще влезеш вътре да пийнеш — казах.

— Не пия.

— Ти явно и по партието не ходиш, иначе щеше да знаеш, че не можеш да участваш в тях, като си седиш в колата.

Сержант Доукс не каза нищо, но стъклото се вдигна и после вратата се отвори и той слезе.

— Какво ще правиш, ако дойде сега?

— Ще разчитам на чара си да ме спаси — отговорих. — А сега влизай вътре, докато тук-там още е останал някой в съзнание.

Тръгнахме да пресичаме улицата заедно, не съвсем хванати за ръце, но това изглеждаше толкова странно при тези обстоятелства, че все едно бяхме. Когато стигнахме до средата, една кола зави иззад ъгъла и засили към нас. Щеше ми се да избягам и да се гмурна в редицата олеандри, но понеже се гордея с леденото си самообладание, вместо това само погледнах приближаващата кола. Тя намали и с Доукс вече бяхме пресекли улицата, докато тя стигне до нас.

Доукс се обърна да я погледне, аз също. Нас пък ни гледаше редица от пет навъсени юношески лица. Един от младежите обърна глава и каза нещо, другите се разсмяха. Колата си продължи по пътя.

— По-добре да влезем — казах. — Тия са опасни.

Доукс не отговори. Изчака колата да завие на ъгъла, после тръгна към къщата на Винс. Вървах зад него, настигнах го точно навреме, за да му отворя вратата.

Бях навън само пет минути, но броят на „трупове“ беше нараснал значително. Две от ченгетата до фонтана се бяха проснали на земята, един от бежанците от Южния плаж повръщаше в кристална купа, в която само преди минути бе имало желирана плодова салата. Музиката гърмеше нетърпимо. Откъм кухнята чух Винс да крещи: „Банзай!“, подкрепен от дрезгав хор.

— Надежда всяка оставете! — казах на сержант Доукс, а той измърмори нещо като: „Педерастчета!“, поклати глава и влезе.

Нито пи, нито танцува. Намери си един ъгъл без проснато в припадък тяло и просто застана там, приличаше на преоценена статуя на смъртта на студентско парти. Чудех се дали не трябва да му помогна да се включи в купона. Може би трябваше да му пратя Камила Фиг да го съблазни.

Гледах как милият сержант стои в ъгъла и се оглежда и се питам какво ли си мисли. Хубав образ: Доукс мълчалив и сам в ъгъла, докато навсякъде около него бурно кипи човешки живот. Може би щях да изпитам прилив на симпатия, забълбукала към него, стига да бях способен да чувствам. Той изглеждаше съвършено недокоснат от

цялото събитие, не реагира дори когато двама от бандата от Южния плаж изтърчаха голи покрай него. Очите му попаднаха на най-близкия монитор, който обрисуваше някакви доста стряскащи и оригинални пози с участие на животни. Доукс ги гледаше без никакъв интерес, без капка емоция. Просто поглед. После очите му се отместиха към ченгетата на пода, Анхел под масата, и Винс, водещ редица танцуващи конга откъм кухнята. Очите му изминаха целия път до мен и той ме погледна с точно същата липса на изражение. После дойде при мен и каза:

— Докога ще киснем тук?

Отправих му най-откровената си усмивка.

— Малко е прекалено, нали? Цялата тази радост и веселие. Вероятно те изнервят.

— Карат ме да поискам да си измия ръцете — отговори той. — Ще чакам отвън.

— Дали е уместно?

Той кимна към водената от Винс редица танцуващи конга, истински образец за конвулсивно веселие.

— А това? — попита. И, разбира се, донякъде беше прав, макар че от изчистената гледна точка на смъртната болка и ужаса една редица за конга не можеше реално да се конкурира с доктор Данко. От друга страна, предполагам, че все пак трябва да се има предвид човешкото достойнство, ако то наистина съществува някъде. В момента — огледах стаята — това не ми изглеждаше възможно.

Входната врата се отвори рязко. С Доукс се обърнахме натам, с всичките ни рефлексии нащрек, и добре, че бяхме подготвени за опасност, защото иначе щяхме да бъдем обсадени от две полуголи жени, които носеха касетофон.

— Здравсти! — извикаха те и бяха възнаградени с нестроен рев „УУУУУУ!“ от танцьорите на конга.

— Здравсти! — извика Винс. — Хей, чуйте ме! Стриптийзърките дойдоха! Банзай! — Разнесе се още по-мощно „УУУУУУУ!“ и едно от ченгетата с много мъка успя да се втрени в мацетата и да изломоти:

— Ссстриптийзърки.

Доукс огледа стаята, после мен.

— Ще изляза — каза и тръгна към вратата.

— Доукс! — казах. Наистина не беше най-умното. Но не успях да направя и крачка след него, защото ме нападнаха.

— Пипнах те! — изрева Винс и ме стисна в мечешка прегръдка.

— Винс, пусни ме! — казах.

— Д-д-дума да не става! — изкикоти се той. — Ей! Помогнете ми да се справя с тоя срамлив годеник! — Сред бившите танцьори на конга настъпи вълнение и внезапно се оказах в центъра на меле, което ме понесе към стола, от който Камила Фиг вече беше паднала в несвяст. Борех се да се измъкна, но беше невъзможно. Бяха прекалено много, прекалено препълнени с ракетното гориво на Винс. Можах само да гледам как сержант Доукс, с последен кръвнишки поглед, който можеше да разтопи и камък, излезе навън.

Тръшнаха ме на стола и застанаха около мен в плътен полукръг, и беше ясно, че няма да мога да мръдна. Надявах се Доукс да е толкова добър, колкото си мислеше, защото явно за известно време можеше да разчита само на себе си.

Музиката спря и чух познат звук, от който настръгнах: пращането на широко тиксо, което се размотаваше от ролката — собствената ми любима прелюдия към Концерт за острие на нож. Някой държеше ръцете ми, а Винс ме уви три пъти и ме прикова към стола. Тиксотото не беше достатъчно стегнато, за да ме удържи, но със сигурност щеше да ме забави достатъчно, за да позволи на тълпата да ме нападне.

— Давайте! — извика Винс и едната стриптийзьорка включи касетофона и шоуто започна. Другата, начумерена чернокожа, започна да се кълчи пред мен и да смъква основните си дрешки. После, почти съвсем гола, седна в скута ми и облиза ухото ми, въртеше задник. След това притисна главата ми между гърдите си, изви гръб и отскочи назад, а другата, с азиатски черти и руса коса, пристъпи напред и повтори цялата процедура. След като се повъртя в скута ми за малко, към нея се присъедини първата и двете седнаха заедно от двете ми страни. После се наведоха напред, така че гърдите им се триеха в лицето ми, и започнаха да се целуват.

На това място милият Винс им подаде по голяма чаша от своя убийствен плодов пунш и те ги изпиха, без да спират да се въртят. Едната измърмори:

— Ууу, хубав пунш. — Не разбрах коя от двете го каза, но и двете явно бяха съгласни. Започнаха да се извиват много по-силно и тълпата около нас започна да вие като глутница по пълнолуние. Разбира се, гледката пред мен беше донякъде затъмнена от четири много големи и неестествено твърди цици — по две от всеки цвят, — но във всеки случай май всички освен мен се забавляваха страхотно.

Понякога се налага човек да се запита дали има някаква зла сила с изкълчено чувство за хумор, която управлява нашата вселена. Познавам достатъчно добре мъжките индивиди, за да знам, че повечето от тях биха дали по някоя излишна част от тялото си, за да са на моето място. А пък аз си мислех, че също толкова охотно бих се разделил с една-две свои части, само за да се измъкна от този стол и да избягам от голите гърчещи се жени. Разбира се, бих предпочел частите да са от нечие друго тяло, но бодро бих ги събрал.

Но няма справедливост на този свят. Двете стриптийзьорки седяха в моя скут, подскачаха в ритъма на музиката и се потяха неудържимо върху хубавата ми копринена риза и една върху друга, докато тълпата около нас беснееше. След което всичко заприлича на безкраен престой в чистилището, прекъснат от Винс, който донесе на стриптийзьорките още две чаши пунш и те най-после станаха от скута ми и затанцуваха покрай наобиколилата ги тълпа. Докосваха лица, отпиваха от чашите на купонджиите и сграбчваха нечий случайно попаднал им чатал. Използвах разсейването им, за да освободя ръцете си и да махна тиксото и чак тогава забелязах, че никой не обръща никакво внимание на Декстър с трапчинките, теоретичния Мъж на вечерта. Бърз поглед наоколо ми показва защо: всички в стаята бяха застанали в кръг с увиснали ченета и гледаха двете стриптийзьорки, които танцуваха вече съвсем голи, лъснали от пот и разлято питие. Винс приличаше на карикатура, както беше застанал с почти изскочили очи, но беше в хубава компания. Всеки, у когото още беше останала капка съзнание, беше в подобна поза, вторачен, без да диша. Можех да профуча през стаята, яхнал пламтяща метла, и никой нямаше да ми обърне капка внимание.

Станах, внимателно минах зад тълпата и се измъкнах навън. Мислех си, че сержант Доукс ще чака някъде близо до къщата, но той не се виждаше никъде. Пресеяхох улицата и надникнах в колата му. И тя беше празна. Огледах улицата — нищо. От Доукс нямаше и следа.

Беше изчезнал.

24.

Има много аспекти на човешкото съществуване, които никога няма да разбера, и нямам предвид само интелектуално. Искам да кажа, че ми лисва способността да съчувствам, както и да изпитвам емоции. За мен това не изглежда голяма загуба, но поставя извън разбирането ми твърде много области на обикновените човешки преживявания.

Обаче има едно поразително човешко изживяване, което мощно усещам, и това е изкушението. И когато огледах празната улица пред дома на Винс Масуока и разбрах, че доктор Данко някак си е успял да хване Доукс, почувствах, че изкушението ме връхлита на замайващи, почти задушаващи вълни. Бях свободен. Тази мисъл се надигаше около мен и ме блъскаше с елегантната си и напълно оправдана простота. Най-лесното нещо на света беше просто да си отида. Да оставя Доукс да си се види с доктора, да докладвам за това сутринта и да се направя, че съм бил прекалено пиан — моето годишно парти беше в края на краищата! — и че всъщност нямам представа какво се е случило на добрия сержант. И кой би могъл да ме опровергае? Със сигурност никой от купонджиите вътре не би могъл да каже нищо приблизително реалистично по въпроса, че не съм гледал панаирджийското шоу заедно с тях докрай.

Доукс щеше да се разкара. Да го разкарат. Да го превърнат завинаги в окончателна мътилка от отсечени крайници и лудост, и никога повече нямаше да освети отново тъмния ми вход. Свобода за Декстър, свободен да съм себе си, и при това не трябваше да правя абсолютно нищо.

Така че защо да не си тръгна? Защо да не предприема една малко по-дълга разходка до Коконът Гроув, където някой детски фотограф чака моето внимание вече твърде дълго? Толкова просто, толкова безопасно — защо не, наистина? Идеална нощ за мрачно наслаждение с тържествен първи такт, почти пълна луна и сладка тръпка, придаваща на цялата работа съвсем случаен характер. Подтикващите нашепвания бяха съгласни, надигаха се в свистящ настоятелен хор.

Всичко беше налице. Времето, целта, наедряващата луна и дори алибито, а натискът се беше засилвал толкова дълго, че вече можех да затворя очи и да оставя всичко да се развие от само себе си, да изиграя цялото радостно събитие на автопилот. И после отново сладкото освобождение, приятната възбуда на добре смазаните мускули с всичките им изцедени възелчета, щастливото потъване в първия ми пълноценен сън от толкова време. И на сутринта, отпочинал и облекчен, ще кажа на Дебора.

О, Дебора. Там беше работата, нали?

Да кажа на Дебора, че съм се възползвал от внезапната възможност на бездоуксовата зона и съм хукнал стремително в мрака с Нужда и Нож, докато малкото останали пръсти на нейния любим изчезват в купа боклук? Някак си, дори с моите весели вождове, които настояваха, че това ще е съвсем правилно, не мислех, че тя ще го хареса. То имаше привкус на нещо окончателно в отношенията ми със сестра ми, малка липса на преценка може би, но такава, която щеше да ѝ бъде трудно да прости, и макар че не съм способен да изпитвам действителна обич, все пак исках Дебора да остане сравнително доволна от мен.

И така, отново събрах целомъдреното си търпение и се потопих в усещането за дълго страдаща справедливост. Намусеният Съмняващ се Декстър. Ще стане, казвах на другото си аз. Рано или късно ще стане. Трябва да стане. Няма да чакам вечно, но това трябва да се свърши преди онова. И имаше известно мърморене, разбира се, защото главното беше отлагано от твърде дълго, но аз укротих оплакванията, раздрънках препятствията с някогашното си фалшиво добродушие и извадих клетъчния си телефон.

Набрах номера, който ми беше дал Доукс. След малко се чу звук, после нищо, само слабо свистене. Набрах дългия код за достъп, чух щракване, после неутрален женски глас каза: „Номер“. Казах на гласа номера на клетъчния телефон на Доукс. Последва пауза, после гласът ми продиктува някакви координати. Надрасках ги набързо на бележника. Гласът помълча, после добави:

— Движи се на запад със сто и десет километра в час.

И връзката прекъсна.

Никога не съм претендирал, че съм голям шофьор, но имам малък джипиес, използвам го в лодката си. Върши работа, когато

трябва да се набележат добри места за риболов. Така че успях да определя координатите без сериозни проблеми. Устройството, което ми беше дал Доукс, беше на стъпка напред от моето и имаше карта на екрана. Координатите на картата показваха междущатско шосе 75, посока към Алеята на алигаторите, коридор към западния бряг на Флорида. Бях умерено изненадан. Повечето територия между Маями и Неапол са блата и тресавища, прекъснати тук-там от малки парченца мочурлива земя. Пълно е със змии, алигатори и индиански казина, тоест съвсем не прилича на място, където да се отпуснеш и да се наслаждаваш на спокойно разчленяване. Но джипиесът не можеше да лъже, нито пък вероятно и гласът от телефона. Ако координатите не бяха верни, вината щеше да си е на Доукс. Нямах избор. Чувствах се малко виновен, че бях напуснал партито, без да благодаря на домакиня, но потеглих към М-75.

Излязох на междущатското шосе само след няколко минути. Градът постепенно се смали, последва последна гневна експлозия на крайпътни молове и къщи преди будката за събиране на таксата за Алеята на алигаторите. Там спрях и отново набрах номера. Същият неутрален женски глас ми даде някакви координати и линията прекъсна. Разбрах, че те вече не се движат.

Според картата сержант Доукс и доктор Данко вече се бяха настанили удобно в средата на неотбелязана водна пустош на около седемдесет километра пред мен. Не знаех как е с Данко, но не смятах, че Доукс ще се задържи на повърхността много добре. Може би в края на краищата джипиесът лъжеше. Все пак трябваше да направя нещо, така че платих таксата на будката и продължих на запад.

На едно място, успоредно на местонахождението на джипиеса, се отклоняваше тесен път. Беше почти невидим в тъмнината, особено след като карах с над сто километра в час. Но след като го видях да профучава край мен, натиснах спирачките и се върнах на заден ход, за да го огледам. Черен път, който водеше през разнебитен мост и после право като стрела към мрака на Евърглейдс. В светлината на фаровете на минаващите коли виждах на по-малко от петдесет метра напред — всъщност нямаше какво да видя. Високи до коляно бурени си растяха по средата между двата дълбоки коловоза. Ниски дървета надвисваха отстрани. Това беше всичко.

Помислих да се върна и да потърся някаква следа, но разбрах, че е глупаво. Да не би да бях индианец следотърсач? Не можех да погледна извито клонче и да кажа колко бели са минали покрай него през последния час. Не бях Шерлок Холмс, за да изследвам коловозите и чрез дедукция да установя, че левак с червена коса и куц е минал по пътя, като е носел кубинска пура и четириструнна хавайска китара. Не можех да намеря никакви следи — не че това имаше значение. Тъжната истина беше, че те може и да бяха минали оттук, че аз бях напълно изчерпан и че краят на сержант Доукс най-вероятно беше близо.

Само за да съм абсолютно сигурен — или поне абсолютно освободен от вина, — отново се обадох на най-засекретения телефон на Доукс. Гласът ми даде същите координати и затвори. Където и да бяха, все още си стояха там, някъде нататък по този тъмен мръсен тесен път.

Явно нямах избор. Дългът ме зовеше. Декстър трябваше да действа. Рязко завъртях волана и подкарах по пътя.

Според джипиеса бях на девет километра до мястото на очакващата ме неизвестност. Включих късите фарове и подкарах бавно, внимателно оглеждах пътя. Това ми остави много време за мислене, което невинаги е хубаво. Мислех какво ли има в края на този път и какво ще правя, когато стигна там. И въпреки че не беше най-подходящият момент за възникването на подобна мисъл, разбрах, че дори ако открия доктор Данко на края на пътя, нямам никаква представа какво да правя. „Ела и ме измъкни“, беше казал Доукс, и това изглеждаше достатъчно просто, докато не навлезеш в Евърглейдс през тъмна нощ, когато най-страшното ти оръжие е стенографски бележник. А доктор Данко явно не беше срещнал особени затруднения с никого от заловените досега, въпреки че те бяха брутални и добре въоръжени. Как би могъл бедният безпомощен Хрисим Декстър да се надява да му попречи, след като Могъщия Доукс бе паднал толкова лесно?

А какво щях да правя, ако хванеше мен? Едва ли от мен щеше да излезе добър виещ картоф. Не бях сигурен и дали мога да се побъркам, тъй като според повечето авторитети вече си бях. Дали все пак щях да превключа и с бълбукане да откача и да отпътувам към страната на вечния писък? Или поради това, което съм, ще си остана съзнаващ

какво става с мен? Аз, скъпоценният аз, завързан за маса и критикуващ техниката на разчленяване? Отговорът несъмнено би ми обяснил много за собствената ми същност, но реших, че не горя чак толкова от желание да я опозная. Самата мисъл за това почти ме накара да изпитам истинска емоция, но не точно такава, за която се чувстваш признателен.

Нощта ставаше все по-тъмна и това не беше особено приятно. Декстър е градско момче, свикнало с ярки светлини, които хвърлят резки сенки. Колкото по-далече карах по този път, толкова по-тъмен сякаш ставаше той, и колкото по-тъмен ставаше, толкова повече цялата тази работа ми заприличваше на безнадеждно самоубийствено пътуване. Ситуацията явно се нуждаеше от взвод морски пехотинци, а не от някакъв си случаен перко от съдебна лаборатория, та дори да е убиец. За какъв се мислех, наистина? Сър Декстър Доблестния, препускащ на помощ? Какво ли се надявах да направя? Всъщност какво би могъл да направи който и да било, освен да се моли?

Аз не се моля, разбира се. За какво би могъл да се моли някой като мен, и дали То ще го чуе? И ако открия Нещо, каквото и да е То, как ще се сдържи да не ми се присмее или да не запрати мълния в гърлото ми? Би било твърде утешително да можеш да потърсиш някаква помощ отгоре, но, разбира се, аз познавах само една по-висша сила. И макар и мисълта за нея да беше силна, внезапна и умна, и много хубава, и мълчаливо дебнеща под покрива на нощта, дали дори Мрачният странник щеше да е достатъчен?

Според джипиеса бях на четиристотин метра от сержант Доукс, или поне от клетъчния му телефон, когато стигнах до порта. Беше от онези широките, алуминиевите, които се използват в кравефермите, за да държат животните вътре. Но това не беше кравеферма. Табелка, която висеше над вратата, гласеше:

ФЕРМА ЗА ГАТОРИ БЛАЛОК

Нарушителите ще бъдат изядени

Мястото изглеждаше много подходящо за ферма за гатори, което не го правеше непременно най-желаното, поне за мен. Срам ме е да си призная, че макар и целият ми живот да беше минал в Маями, знам твърде малко за фермите за гатори. Дали тези животинчета бродят свободно из водните пасища, или са оградени някак? Този въпрос изглеждаше много важен в момента. Дали алигаторите виждат нощем? И колко гладни са изобщо? Много хубави въпроси, и много уместни.

Загасих фаровете, спрях колата и слязох. Във внезапната тишина чувах потракването на изстиващия мотор, бръмчене на комари, а от далечината долиташе музика. Звучеше като кубинска. Може би Тито Пуенте.

Докторът беше вътре.

Приблжих до портата. Пътят от другата страна все още беше прав, чак до стария дървен мост, и после навлизаше в горичка. През клоните видях светлина. Не се виждаха никакви алигатори, които да се греят на лунната светлина.

Добре, Декстър, ето че пристигнахме. И какво би искал да правиш тази нощ? В момента да съм на дивана на Рита съвсем не беше лошо. Особено в сравнение със стоенето тук в нощната пустош. От другата страна на портата имаше маниакален вивисекционист, орди ненаситни влечуги и човек, когото се очакваше да спася, макар че той искаше да ме убие. А тук, обут в тъмни панталони, беше Могъщия Декстър.

Несъмнено си задавах този въпрос ужасно късно — но защо винаги аз? Наистина го мисля. Аз да тръгна да правя всичко това, за да спасявам точно сержант Доукс? Нямаше ли нещо сбъркано в картинката? Като например това, че именно аз участвам в нея?

Но така или иначе бях тук и можех също така да я дорисувам. Прескочих портата и тръгнах към светлината.

Нормалните нощни звуци започнаха да се връщат, малко по малко. Поне приех, че са нормални тук, в дивата вековна гора. Имаше поскърцване, бръмчене и жужене на нашите приятели насекомите, и скръбен крясък, за който силно се надявах да е на някаква сова. Нека е малка, моля. Нещо прошумоля в храсталака отдясно и после притихна. И за моя радост, вместо да се изнервям или изплашвам като човешко същество, се оказах все по-настроен към нощно дебнене. Звучите се местеха, движението покрай мен се забави и всичките ми сетива сякаш

бавно се изостряха. Тъмнината поизбледня, просветли се. Подробностите в нощта около мен се очертаваха по-рязко и бавен студен мълчалив смях започна да се надига точно под повърхността на съзнанието ми. Нима горкият погрешно разбран Декстър бе извън средата си и неразбираем? Нека тогава Мрачният странник поеме кормилото. Той ще знае какво да прави и ще го направи.

И в края на краищата защо не? В края на този път, отатък моста, доктор Данко ни очакваше. Аз бях искал да го срещна и сега това щеше да стане. Хари би одобрил всичко, което направя с този тип. Дори Доукс щеше да трябва да признае, че играта е честна — може би дори щеше да ми благодари. Беше зашеметяващо: този път имах разрешение. И дори повече — в него имаше поезия. От толкова отдавна Доукс държеше моя дух затворен в бутилката. Щеше да има известна справедливост, ако спасяването му го освободеше. И аз щях да го спася, разбира се, че щях да го спася. А после...

Но първо...

Минах по дървения мост. По средата изскърца дъска и за миг замръзнах. Нощните звуци не се промениха, само Тито Пуенте извика страстно и после пак запя. Продължих.

От другата страна на моста пътят се разширяваше до алея за паркиране. Отляво имаше телена ограда, а право напред — малко едноетажно здание с един светец прозорец. Беше старо и имаше нужда от боядисване, но може би доктор Данко не се замисляше особено над това. До канала вдясно бавно се разпадаше индианска хижичка, палмовите листа на покрива ѝ висяха като раздърпани стари дрипи. Плоскодънна лодка с монтирано самолетно витло беше завързана до порутен кей.

Спрях под сянката на близките дървета и усетих как хищническата студена самоувереност овладява сетивата ми. Обиколих предпазливо паркинга, наляво покрай телената ограда. Нещо ми изръмжа и после цопна във водата, но беше от другата страна на оградата, така че не му обърнах внимание и продължих напред. Мрачният странник водеше — той не се спира заради такива неща.

Оградата зави под прав ъгъл към къщата. Тук имаше последен участък празно пространство, не повече от петнадесет метра, и последна горичка. Спрях под последното дърво за дълго и старателно оглеждаше на къщата, но когато опрях ръка на стъблото, нещо изпляска

с криле в клоните над мен и ужасно силен тръбен писък процепи нощта. Отскочих, а нещото полетя надолу през клоните и тупна на земята.

И без да спира да си надува побъркания тропет, застана пред мен. Беше голяма птица, по-голяма от пуйка, и от съскането и крясъците ѝ беше очевидно, че ми е много сърдита. Пристъпи наперено напред, влачеше опашка по земята, после я вдигна и разбрах, че е паун. Животните и птиците не ме обичат, но точно тази сякаш беше обхваната от крайна и яростна омраза. Предполагам, паунът не беше разбрал, че съм много по-голям и по-опасен. Намеренията му, изглежда, бяха или да ме изкълве, или да ме разкара, и тъй като исках тази отвратителна врява да престане веднага, му услужих с достойно оттегляне и забързах покрай оградата към сенките до моста. Щом се отдалечих на безопасно разстояние, се обърнах да погледна къщата.

Музиката беше спряла и светлината беше угаснала.

Стоях замръзнал в сянката няколко минути. Нищо не стана, освен че паунът млъкна и след последен недружелюбен крясък към мен си литна на дървото. След което нощните звуци се възобновиха — скърцането и стоновите на насекомите и поредните ръмжения и плясъци на алигаторите. Но не и Тито Пуенте. Знаех, че доктор Данко дебне и слухти също като мен, че всеки от нас чака другия да направи някакво движение, но не можех да чакам повече. Той нямаше представа какво може да има в тъмното — нямаше начин да знае. Аз знаех къде е той, а той не можеше да знае дали има някой на покрива, или дори дали не е обкръжен. Така че той трябваше пръв да направи нещо и имаше само две възможности. Или да нападне, или...

От другата страна на къщата се разнесе внезапен рев на мотор и докато неволно се стегнах, лодката се отлепи от кея, понесе се по канала и потъна в нощта.

И с нея и доктор Данко.

25.

Няколко минути само стоях и гледах къщата, отчасти защото съм предпазлив. Всъщност не видях кой караше лодката и беше възможно докторът все още да се спотайва вътре в очакване да види какво ще стане. Пък и, честно казано, не исках да ме нападат още някакви кресливи хищни пилци.

Но след още няколко минути, през които не се случи съвсем нищо, разбрах, че трябва да вляза в къщата и да я огледам. И така, като заобиколих отдалече дървото, където спеше проклетата птица, приближих до къщата.

Вътре беше тъмно, но не и тихо. Чувах нещо като тихи удари, следвани от мигове на ритмично пъшкане и от време на време скимтене. Не ми приличаше на шум, който ще вдига някой, притаен за смъртоносна засада. Напротив, много приличаше на звук, издаван от някой, който е вързан и се опитва да се освободи. Нима доктор Данко бе офейкал толкова бързо, че да изостави сержант Доукс?

И отново установих, че целият ми мозък е заят от възторжено изкушение. Сержант Доукс, моят неприятел, вързан вътре, опакован като подарък и поднесен ми в прекрасна обстановка. Всички инструменти и материали, които бих пожелал, никаква жива душа на километри, и когато свърша, мога само да кажа: „Съжалявам, стигнах прекалено късно. Погледнете какво е направил онзи ужасен доктор Данко на горкия сержант Доукс“. Идеята беше опияняваща и дори всъщност се поколебах малко, докато ѝ се наслаждавах. Разбира се, това беше само мислено: несъмнено никога не бих направил нещо подобно, нали? Тоест бих ли, наистина? Декстър? Ало? Защо така ти текат лигите, милото ми момче?

Категорично не, не и аз. Ами че аз бях стълб на морала в духовната пустиня на Южна Флорида. През повечето време бях безукорен, излъскан до блясък, яхнал верния си жребец. Сър Декстър Избавителя. Или поне вероятен избавител. Като се вземат предвид всички обстоятелства. И така, отворих вратата и влязох.

Веднага след вратата се притиснах с гръб към стената просто от предпазливост и пипнешком потърсих ключа на осветлението. Напипах го, където би трябвало да бъде, и го щракнах.

Както и първата Данкова бърлога за злодеяния, тази беше мебелирана твърде оскъдно. И тук основен предмет в стаята беше голяма маса в центъра. На отсрещната стена имаше огледало. Отдясно отвор за врата без врата водеше към нещо като кухня, а отляво имаше затворена врата, може би спалня или баня. Точно срещу мен имаше друга преградна врата, която водеше навън — през нея може би беше избягал Данко.

А на масата имаше нещо със светлооранжева престилка. Изглеждаше сравнително човекоподобно.

— Помощ, помощ, помощ... — каза нещото и аз отидох при него.

Ръцете и краката му бяха омотани с широко тиксо естествено — както би направило всяко опитно изтънчено чудовище. Докато режах тиксото, го изучавах, чувах го, но всъщност не слушах постоянното му бърборене: „О, слава Богу, о, моля те, о, Боже, освободи ме, приятел, бързай, бързай, за бога. О, Господи, защо се забави толкова, Боже, благодаря ти, знаех, че ще дойдеш“, или нещо подобно. Черепът му беше напълно избърснат, дори веждите. Но не можеше да се сбърка тежката мъжествена брадичка и белегът, пресичащ лицето му. Беше Кайл Чътски.

Във всеки случай повечето от него.

Когато махнах тиксото и Чътски успя да се размърда и да седне, стана ясно, че му липсват лявата ръка почти до рамото и десният крак до коляното. Останките им бяха превързани с чиста бяла марля, нищо не се просмукваше през нея. И този път много чиста работа, макар да не ми се вярва, че Чътски би оценил грижите, които беше положил Данко при отстраняването на тези крайници. А колко от ума на Чътски липсваше също още не беше ясно, макар че несекващото му лигаво вайкане с нищо не допринасяше да ме убеди, че е способен да се контролира.

— О, боже, приятел — каза той. — О, Исусе! О, слава богу, ти дойде! — И притисна глава до рамото ми, и заплака. Тъй като имах пресен опит от подобна ситуация, знаех точно какво трябва да направя. Потупах го по гърба и казах:

— Хайде, хайде. — Беше дори още по-непохватно, отколкото когато го правех с Дебора, тъй като чуканчето на лявата му ръка постоянно думкаше по мен и ми беше много трудно да симулирам съчувствие.

Но плачливото състояние на Чътски трая относително малко и когато той най-после се отдръпна от мен и се помъчи да седне, прекрасната ми хавайска риза беше прогизнала. Той шумно подсмръкна — малко прекалено късно за ризата ми — и попита:

— Къде е Деби?

— Счупи си ключицата — отговорих. — В болница е.

— О — каза той и изпъшка отново — дълъг хлипащ звук, който прозвуча като ехо на нещо вътре в него. После бързо погледна зад себе си и се опита да се изправи. — Да се махаме оттук. Той може да се върне.

Не ми беше хрумнало, че Данко може да се върне, но беше вярно. Това е отдавна прилаган трик на хищниците — да избягат и после да кръжат наоколо, за да видят кой души по дирите им. Ако доктор Данко го беше направил, щеше да открие две съвсем лесни мишени.

— Добре — казах. — Първо обаче да огледам набързо наоколо.

Той бързо протегна ръка — дясната, разбира се — и сграбчи моята.

— Моля те, не ме оставяй сам.

— Ще се върна след секунда — казах и опитах да се измъкна. Но той стисна по-здраво и със значителна сила, като се имаше предвид какво беше претърпял.

— Моля те. Поне ми остави пистолета си.

— Нямам пистолет — казах и той се ококори.

— О, боже, о, по дяволите! Божичко, трябва да се разкараме оттук. — Беше обхванат от паника и сякаш всяка секунда пак щеше да се разплаче.

— Добре — казах. — Нека те изправим на твоя крак. — Надявах се да не е забелязал запъването ми. Не исках да изглеждам нечувствителен, но тая работа с липсата на крайници изисква известно реорганизиране на речника. Чътски обаче не каза нищо, само протегна ръка. Помогнах му да се изправи и той се опря на масата. — Дай ми само няколко секунди да огледам другите стаи — казах. Той ме

погледна с умоляващи очи, но не каза нищо и аз хукнах да обиколя къщата.

В главната стая, където беше Чътски, не се виждаше нищо, освен работния инструментариум на Данко. Имаше чудесни режещи инструменти и след като грижливо обмислих етичните аспекти, взех един — чудесен нож, предназначен да реже и най-жилава тъкан. Имаше няколко редици шишенца с опиати. Имената им не означаваха почти нищо за мен, с изключение на две-три с барбитурати. Не намерих никакви следи, никакви смачкани листчета с телефонни номера, надраскани на тях, никакви етикетчета от химическо чистене — просто нищичко.

Кухнята беше практически копие на онази в първата къща. Имаше малък хладилник столетник, котлон, масичка за карти с един сгъваем стол — и толкова. Половин кутия с понички стоеше в ъгъла, с една огромна хлебарка, която си ги хапваше. Погледна ме така, сякаш щеше да си брани поничката, така че ѝ я оставих.

Върнах се при Чътски. Той все още стоеше опрян на масата.

— Побързай — каза. — За бога, да се махаме.

— Още една стая — казах и отворих затворената врата срещу кухнята. Както и очаквах, беше спалня. В ъгъла имаше походно легло и на него куп дрехи и клетъчен телефон. Ризата ми изглеждаше позната и ми мина през ума откъде може да се е взела. Измъкнах собствения си телефон и набрах номера на Доукс. Телефонът върху дрехите зазвъня.

— О, ясно — казах, затворих телефона и се върнах при Чътски. Той беше точно където го оставих, макар че, изглежда, щеше да е хукнал да бяга, ако можеше.

— За бога, побързай — викна. — Господи, направо го усещам как ми диша във врата. — Погледна към задната врата и после към кухнята и когато посегнах да му помогна се обърна и погледът му падна върху огледалото, на стената.

Дълго се гледа и после се свлече, сякаш всичките му кости бяха извадени.

— Господи! — И заплака отново. — О, господи!

— Хайде — казах. — Да тръгваме.

Чътски потрепери и поклати глава.

— Не можех дори да помръдна, само лежах и слушах какво е направил с Франк. Беше направо щастлив: „Какво първо? Не? Добре,

тогава ръка“. И после свистенето на триона, и...

— Чътски — казах.

— И тогава, когато ме повдигна и каза „осем“, а после „Какво ще кажеш?“ И после...

Винаги е интересно да слушаш за техниката на някой друг, разбира се, но Чътски май беше на път да изгуби и малкото самообладание, което му беше останало, а не можех да си позволя да го оставя да се лигави и по другата страна на ризата ми. Така че го сграбчих за здравата ръка.

— Чътски, хайде. Да се махаме оттук.

Той ме погледна, сякаш не разбираше къде е, после отново се втренчи в огледалото.

— О, господи! — Пое дълбоко въздух на пресекулки и се изправи, като че ли отговаряше на въображаем зов на тръба. — Не е чак толкова лошо. Жив съм.

— Да, жив си — казах. — И ако се размърдаме, можем и двамата да си останем живи.

— Дано — каза той, извърна решително глава от огледалото и се опря на рамото ми. — Да вървим.

Очевидно нямаше голям опит в ходенето на един крак, но пухтеше и подскачаше, тежко увиснал на мен между скоковете. Дори при липсата на някои части все още беше едър мъж и тежеше доста. Точно пред моста спря за малко и погледна през телената ограда.

— Хвърли ми крака там — каза, — на алигаторите. И ме беше нагласил така, че да гледам. Държеше го така, че да го виждам, и после го хвърли, и водата закипя като... — Чувах надигаща се нотка на истерия в тона му, но и той я чу и млъкна, разтрепери се, пое си дъх и каза малко грубо: — Добре де. Да се махаме.

Стигнахме до портата без повече отклонения по линия на спомените и Чътски се облегна на един стълб, докато отварях. Набутах го в колата, вмъкнах се зад волана и запалих. Когато фаровете светнаха, Чътски се облегна назад и затвори очи.

— Благодаря, приятел. Дължа ти страшно много. Благодаря.

— Няма нищо — казах и подкарах към Алеята на алигаторите. Помислих, че Чътски е заспал, но на средата на пътя той заговори:

— Радвам се, че сестра ти не е тук — каза той. — Да ме види такъв. Това е... Виж какво, аз наистина трябва да се оправя, преди...

— Млъкна и не проговори почти половин минута. Подскачахме мълчаливо по черния път. Чудех се къде ли е Доукс и какво ли прави. Или може би какво е направено с него. Като стана дума, чудех се къде е и Рийкър и колко скоро ще мога да го заведа на друго място. Тихо, удобно, където да се съсредоточа върху работата си на спокойствие. Питам се какъв ли е наемът на фермата за алигатори „Блалок“.

— Може би е по-добре да не я безпокоя повече — каза Чътски внезапно и чак след малко осъзнах, че говори за Дебора. — Тя вече няма да иска да има нищо общо с мен, какъвто съм сега, а не искам никой да ме съжالياва.

— Не се тревожи — казах. — Дебора е абсолютно безжалостна.

— Кажй й, че съм добре и че съм заминал за Вашингтон — каза той. — Така е най-добре.

— Така може да е най-добре за теб — отвърнах. — Но мен тя ще ме убие.

— Ти не разбираш — каза той.

— Не, ти не разбираш. Тя ми каза да те върна. Тя си го е намислила и не смея да не се подчиня. Удря много яко.

Той помълча малко. После въздъхна тежко.

— Просто не знам дали мога да го направя.

— Мога да те върна във фермата за гатори — заявих весело.

Той не каза нищо повече и аз спрях на Алеята на алигаторите, направих първия обратен завой и се отправих назад към оранжевото сияние на хоризонта, сиреч към Маями.

26.

Мълчахме по целия път до първия къс цивилизация — жилищно строителство и крайпътни молове отдясно в продължение на няколко километра след кабинката за таксите. Тогава вече Чътски се надигна и се загледа в светлините на зданията.

— Трябва да се обадя по телефона — каза след малко.

— Можеш да използваш моя, ако си платиш роуминга — отговорих.

— Трябва ми чиста линия.

— Не си в крак с времето — отговорих. — Монетни телефони няма от години. Никой вече не ги използва.

— Отбий отгук — каза Чътски и макар че това никак не ме приближаваше към моя напълно заслужен дълбок сън, подкарах по страничната алея, която ми посочи. След километър и половина стигнахме някакво минимаркетче, където все още имаше монетен телефон, на стена до вратата. Помогнах на Чътски да доскача до него, той вдигна слушалката, погледна ме и каза:

— Изчакай ме в колата — Което си беше малко заповедническо за човек, който не може и крачка да направи без чужда помощ. Все пак отидох при колата и седнах на капака, докато Чътски си бърбеше.

Стар буик изпухтя на паркинга до мен и неколцина ниски тъмнокожи мъже с мръсни дрехи слязоха и тръгнаха към магазина. Вторачиха се за миг в Чътски, в единия му крак и прясно обръснатата му глава, но бяха прекалено възпитани, за да кажат нещо. Влязоха вътре и подвижната стъклената врата изсвистя зад тях, а аз почувствах как дългият ден връхлита върху мен. Бях уморен, вратът ми беше се схванал и не бях успял да убия нищо. Почувствах се много разнебитен, исках да си отида вкъщи и да си легна.

Зачудих се къде ли доктор Данко е замъкнал Доукс. Всъщност това не беше важно, чудех се просто от празно любопитство. Но когато си представих, че наистина го е завлякъл някъде и скоро ще започне да го обработва, разбрах, че това е първата добра новина от много време,

и усетих в мен да се надига топла вълна. Бях свободен. Доукс беше изчезнал. Малко по малко той излизаше от живота ми и ме освобождаваше от недоброволната служба на дивана на Рита. Отново можех да живея.

— Хей, приятел — повика ме Чътски, размаха чуканчето си и аз станах и отидох при него. — Така — каза той. — Да тръгваме.

— Разбира се — казах. — Накъде?

Той се загледа в далечината и видях как стиска зъби. Предпазните светлини на паркинга на минимаркета осветяваха гащеризона му и лъщяха по главата му. Странно е колко различно изглежда едно лице без вежди. В него има нещо откачено, като грим в нискобюджетен научнофантастичен филм, така че Чътски, който би искал да изглежда твърд и решителен, както беше вперил поглед в хоризонта и стиснал зъби, вместо това сякаш очакваше смразяваща кръвта команда от Мин Безпощадния. Но той само каза:

— Закарай ме в хотела ми, приятел. Чака ме работа.

— Какво ще кажеш за болница? — попитах аз и си помислих, че едва ли може да се очаква да отсече някой клон за патерица и да закуцука по пътя. Но той поклати глава.

— Нищо ми няма. Ще се оправя.

Погледнах целенасочено двете превръзки от бяла марля, където бяха преди ръката и кракът му, и вдигнах вежда. В края на краищата раните все пак бяха достатъчно пресни и все още трябваше да се сменят превръзките, а пък и ако не друго, Чътски би трябвало да се чувства поне малко изтощен.

Той също ги погледна и май поомекна. Малко.

— Ще се оправя — повтори и се поизправи. — Да тръгваме. — Изглеждаше толкова уморен и тъжен, че не ми даде сърце да кажа друго освен: „Добре“.

Той закуца към колата, облегал на рамото ми. Докато му помагах да се качи, пътниците на стария буик излязоха, носеха бира и свински кожички. Шофьорът се усмихна и ми кимна. Отвърнах му с усмивка и казах:

— Крокодилос. — И кимнах към Чътски.

— А — каза шофьорът.

Потеглихме. Чътски мълчеше. След малко обаче започна да трепери.

— О, мамка му — Погледнах го. — Опиатите. Минава им действието. — Зъбите му затракаха и той ги стисна. Дъхът му излизаше със свистене, по голото му лице изби пот.

— Няма ли да размислиш за болницата? — попитах.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита той. Доста внезапна смяна на темата, както си помислиш.

— Мисля, че има шише вода на задната седалка — казах възпитано.

— Пиене казах — каза той. — Водка. Уиски.

— Не държа в колата такива неща.

— Мамка му — изръмжа той. — Просто ме закарай в хотела ми.

Закарах го. По причини, известни само на него, Чътски се беше настанил в „Мютини“ на Коконът Гроув, един от най-люксоznите многоетажни хотели в района, навремето посещаван често от манекенки, директори на компании, наркотрафиканти и други знаменитости. Все още беше много хубав, но беше позагубил от престижа си, откакто провинциалният някога Гроув беше наводнен с разкош и небостъргачи. Може би Чътски го беше познавал в най-добрите му дни и беше отседнал там от сантиментални подбуди. Човек наистина трябва да е подозрителен към сантименталността на мъж, който носи пръстен на кутрето си.

— Остави ме тук — каза Чътски, щом спрях пред хотела.

Втрених се в него. Може би опиатите бяха повредили разсъдъка му.

— Не искаш ли да ти помогна да стигнеш до стаята си?

— Ще се оправя — каза той. Това вероятно беше станало новата му мантра. Но не изглеждаше добре. Вече се потеше силно и не можех да си представя как мисли да се добере до стаята си. Но не съм от хората, които навират нежеланата си помощ, така че просто отвърнах:

— Добре. — И загледах как отваря вратата и слиза. Подпря се на покрива на колата и застана нестабилно на единия си крак за миг, преди шефът на пиколата да го види как се олюлява и да се намръщи на оранжевата му дрешка и лъснатия череп.

— Здравсти, Бени — каза Чътски. — Дай ръка, приятел.

— Господин Чътски? — попита неуверено онзи, после челюстта му увисна: чак сега забеляза липсващите му части. — О, господи! — възкликна, плесна три пъти с ръце и един пиколо изскочи навън.

Чътски ме погледна и каза:

— Ще се оправя.

Наистина няма особено какво да направиш, когато си нежелан, освен да си отидеш, което и направих. Последното, което видях, беше Чътски, облегат на шефа, и пиколото, което буташе инвалидна количка към тях от вратата на хотела.

Беше малко преди полунощ. Карах към къщи, в което беше трудно да повярвам на фона на събитията от тази вечер. Партито на Винс сякаш се беше състояло преди няколко седмици, макар че гостите може би все още не бяха излъокали плодовия пунш. С пътуването си по следите на сержанта и спасяването на Чътски от фермата за гатори обаче си бях заслужил почивката тази нощ и признавам, че не мислех за нищо друго, освен да се пъхна в леглото си и да се завия презглава.

Но, разбира се, няма почивка за грешниците, какъвто съм със сигурност, така че клетъчният ми телефон звънна. Твърде малко хора ми звънят в такъв късен час. Погледнах екранчето. Беше Дебора.

— Привет, сестричке — казах.

— Каза, че ще ми се обадиш, проклетнико!

— Реших, че е малко късничко — отвърнах.

— Да не си мислиш, че мога да заспя, мамка му! — изкрещя тя толкова силно, че на хората от минаващите покрай мен коли със сигурност им писнаха ушите. — Какво стана?

— Прибрах Чътски. Но Данко избяга. С Доукс.

— Къде е той?

— Не знам, Дебс. Качи се на една моторна лодка и...

— Питам за Кайл, идиот такъв. Къде е Кайл? Добре ли е?

— Оставих го в „Мютини“. Той е... хмм... Почти добре.

— Какво значи това, по дяволите? — изпищя тя и се наложи да преместя телефона на другото си ухо.

— Дебора, той ще се справи. Той само... Загубил е само половината си лява ръка и половин десен крак. И цялата си коса — казах.

Тя замълча за няколко секунди. После каза:

— Донеси ми някакви дрехи.

— Той е наистина разстроен, Дебс. Не мисля, че...

— Дрехи, Декстър. Веднага — каза тя и затвори.

Както казах, няма почивка за грешниците. Въздъгнах тежко от цялата тази несправедливост, но се подчиних. Бях съвсем наближил апартамента си, а Дебора беше оставила някои свои неща там. Така че изтичах вътре и макар че поспрях, за да изгледам с копнеж леглото си, ѝ събрах някои дрешки и потеглих към болницата.

Дебора седеше на ръба на леглото и нетърпеливо потропваше с крак. Придържаше болничния си халат с ръката, която се подаваше от гипса, и стискаше пистолета и значката си с другата. Приличаше на горгоната Медуза след злополука.

— Декс — изръмжа тя, — къде се мотаеш, по дяволите? Помогни ми да се облека.

Навялякох ѝ блузата през главата, като непохватно я намествах върху гипса. Тъкмо я бяхме понагласили, когато една набита жена в сестринска униформа влетя в стаята и попита със силен бахамски акцент:

— Къде си тръгнала?

— Отивам си.

— Лягай веднага, че ще извикам доктора — каза сестрата.

— Ами извикай го — отвърна Дебора и заподскача на един крак, мъчеше се да си обуе панталона.

— Лягай веднага — повтори сестрата.

Дебора ѝ тикна полицейската си значка в носа и каза:

— Това е спешен случай. Ако ми попречиш, ще те арестувам за възпрепятстване на правосъдието.

Сестрата отвори уста да каже нещо много строго, но погледна значката, после Дебора, и каза друго:

— Ще трябва да кажа на доктора.

— Както искаш — отвърна Дебора. — Декстър, помогни ми да си закопчаю панталона. — Сестрата ни гледа с укор още няколко секунди, после изчезна някъде по коридора.

— Ама и ти си една, Дебора... Възпрепятстване на правосъдието?

— Да тръгваме — каза тя и се отправи към вратата. Последвах я, изпълнен със съмнения.

По пътя към „Мютини“ Дебора беше ту напрегната, ту ядосана. Дъвчеше долната си устна, после ми изръмжаваше да побързам, а

когато наближихме хотела, притихна съвсем. Накрая погледна през прозореца и попита:

— Как изглежда той, Декс? Колко е лошо всичко?

— Просто много лоша подстрижка, Дебс. Изглежда доста чудноват. Но останалото... Той, изглежда, се адаптира. Само че не иска да го съжаляваш. — Тя ме погледна и отново задъвка устна. — Ами така каза — добавих. — Предпочита да се върне във Вашингтон, отколкото да се примири със съжалението ти.

— Не иска да е бремене — каза тя. — Разбирам го. Исква да се справя сам. — Отново погледна през прозореца. — Просто не мога да си го представя! Човек като Кайл да лежи безпомощен като... — Бавно поклати глава и по бузата ѝ се търкулна сълза.

Вярвайте ми, можех съвсем добре да си го представя — пък и го бях правил толкова много пъти. Но ми беше трудно да разбере тази нова страна на Дебора. Беше плакала на погребението на майка си, на баща си, но не и след това, доколкото знаех. А сега тя направо наводняваше колата заради нещо, което за мен беше увлечение по човек, който беше... така де, малко глуповат. Дори по-лошо, сега той беше осакатен глупак, което би трябвало да означава, че всяка логична личност ще си тръгне и ще си намери някой друг, на когото всички части ще са си по местата. Но Дебора сякаш беше още по-загрижена за Чътски сега, когато беше повреден завинаги. Можеше ли това да е любов в края на краищата? Дебора влюбена? Не ми изглеждаше възможно. Знаех, че теоретично тя е способна на това, разбира се, но искам да кажа, в края на краищата тя ми е сестра, нали?

Безсмислено беше да се чудя. Нищо не знаех за любовта и никога нямаше да узная. Това не ми изглежда толкова ужасна загуба, макар че наистина затруднява разбирането на поп музиката.

Понеже нямаше какво повече да кажа по въпроса, смених темата.

— Да се обадя ли на капитан Матюс да му кажа, че Доукс е изчезнал? — попитах.

Дебора избърса поредната сълза от бузата си с показалец и поклати глава.

— Това Кайл трябва да го реши.

— Да, Дебора, но при тези обстоятелства...

Тя се удари с юмрук по коляното, което изглеждаше колкото безсмислено, толкова и болезнено.

— По дяволите, Декстър, няма да го загубя!

От време на време се чувствам, сякаш приемам само едната писта на стереомагнетофон. Този път беше точно така. Нямах никаква представа какво... Добре, честно казано, нямах дори представа какво значи да имаш представа за това. Какво искаше да каже? Какво общо имаше то с казаното от мен и защо реагираше толкова бурно? И как е възможно толкова много дебели жени да си мислят, че изглеждат добре в блузи, напъхани в полата?

Предполагам, че част от смущението ми се беше изписала на лицето ми, защото Дебора отпусна юмрук, пое дълбоко дъх и каза:

— На Кайл ще му трябва опора, не бива да спира да работи. Трябва да носи отговорност, иначе ще пропадне.

— Ти пък откъде знаеш?

Тя поклати глава.

— Той винаги е бил най-добрият в това, което прави. Това е цялата му същност, истинското му аз. Ако започне да мисли за това, което му е направил Данко... — Прехапа устна и по бузата ѝ се търкулна нова сълза. — Той трябва да си остане какъвто е, Декстър. Иначе ще го загубя.

— Ами... — казах.

— Не мога да го загубя, Декстър — заяви тя.

Пред „Мютини“ вече дежуреше друг портиер, но той като че ли позна Дебора и просто кимна, докато ни отваряше вратата. Мълчаливо отидохме до асансьора и се качихме на дванайсетия етаж.

Бях прекарал на Коконът Гроув целия си живот. Знаех много добре от безбройни вестникарски статии, че стаята на Чътски е в английски колониален стил. Така и не разбрах защо, но хотелът беше решил, че британският колониален стил е съвършената обстановка, която да изрази атмосферата на Коконът Гроув, въпреки че, доколкото знам, тук никога не е имало британска колония. И така, целият хотел беше построен в британски колониален стил. Но ми е трудно да повярвам, че както вътрешният декоратор, така и който и да било колониален британец би могъл някога да си представи нещо като Чътски, проснат върху огромния креват в огромния апартамент, в който ме въведе Дебора.

Косата му не беше пораснала през последния час, по пък поне беше сменил оранжевите си одежди с бял хавлиен халат и лежеше на

легло то избръснат, треперещ, облян в пот и гушнал полупразна бутилка водка.

Дебора дори не забави крачки. Хвърли се право към леглото, седна до Чътски и хвана единствената му ръка със своята единствена здрава ръка. Любов между останки.

— Деби? — каза той с треперлив старчески глас.

— Тук съм — отвърна тя. — Заспивай.

— Май не съм толкова добре, колкото си мислех — каза той.

— Спи — каза тя, без да пуска ръката му, и се намести до него.

Така ги оставих.

27.

Спах до късно. И въпреки че отидох на работа към десет, все пак стигнах преди Винс, Камила и Анхел Нямам-нищо-общо, които вероятно се бяха обявили за смъртно болни. След час и четиридесет и пет минути най-после пристигна Винс. Изглеждаше позеленял и много стар.

— Винс! — подвикнах бодро, а той залитна, опря се на стената и стисна очи. — Искам да ти благодаря за това епично парти.

— Благодаря ми тихо — изграчи той.

— Благодаря — прошепнах.

— Няма защо — прошепна и той и се заклатушка към кабинката си.

Денят беше необикновено спокоен, с което искам да кажа, че освен липсата на нови случаи съдебното пространство беше тихо като гробница с по някой бледозелен призрак, който се плъзгаше в пространството в мълчаливо страдание. За щастие почти нямаше работа. Към пет бях привършил с писмените отчети и си подреждах моливите. Рита ми се беше обадила на обяд, за да ме покани на вечеря. Мисля, че искаше да се увери, че не съм отвлечен от изкормвач, така че се съгласих да намина след работа. Не се бях чул с Дебора, но не ми и трябваше. Бях съвсем сигурен, че е при Чътски в неговия сарай. Но бях малко загрижен, тъй като Данко знаеше къде да ги намери и можеше да се върне за своя изчезнал проект. От друга страна, той си имаше за забавление сержант Доукс, което щеше да запълва времето му и да го радва поне няколко дни.

И все пак за всеки случай се обадих на Дебора на клетъчния й телефон. Вдигна след четвъртото позвъняване и попита сърдито:

— Какво искаш?

— Нали не си забравила, че доктор Данко няма никакъв проблем да ви дойде на гости — казах.

— Не приемаме гости — каза тя толкова свирепо, че стиснах палци да не застреля някого от персонала.

— Добре — казах. — Просто си отваряй очите.

— Не се тревожи — каза тя. Чух Чътски да мърмори раздражено нещо до нея, после тя каза: — Ще ти се обадя. — И затвори.

Подкарах на юг към къщата на Рита. Вечерният пиков час беше в разгара си. Тананиках си весело. Някакъв червендалест мъж ме засече с пикапа си и ми показа среден пръст. Усмихнах му се мило. Настроението ми не се дължеше само на обикновеното усещане за принадлежност, което получавам, когато съм обкръжен от смъртоносния трафик на Маями. Чувствах се, сякаш голямо бреме е смъкнато от плещите ми. И така си и беше. Можех да отида при Рита и там нямаше да го има кафявия таурус, паркиран отсреща. Можех да се върна в апартамента си, освободен от залепената ми сянка. И, което е дори по-важно, можех да изведа Мрачния странник за едно кръгче и да останем насаме за известно подготвително време, което ни беше крайно необходимо. Сержант Доукс беше изчезнал, беше излязъл от живота ми и скоро, предполагам, щеше да излезе и от своя собствен.

Завих към къщата на Рита. Бях свободен, и свободен от задължения също, защото наистина трябваше да се смята, че Чътски и Дебора трябва да се оставят за известно време да се съвземат. Колкото до доктор Данко, вярно е, че изпитвах някакво прищракване на интерес към среща с него и дори сега бих отделил с радост няколко минути от запълненото си светско разписание за известно наистина качествено установяване на връзка с този индивид. Но бях съвсем сигурен, че тайнствената вашингтонска агенция на Чътски ще изпрати някого друго да се разправи с него и че въпросното лице със сигурност няма да иска да давам съвети. След като Доукс бе изчезнал, значи се връщах към план А и бях свободен да помогна на Рийкър да се пенсионира по-рано. Който и да трябваше да се занимава сега с проблема на доктор Данко, нямаше да е Възхитително освободеният Декстър.

Бях толкова щастлив, че целунах Рита, когато ми отвори, въпреки че никой не ни гледаше. А след вечерята, докато Рита разчистваше, излязох отново в задния двор и играх на лъженка със съседските деца. Този път обаче имаше особена острота в нея между нас с Коуди и Астор, нашата малка тайна прибавяше към играта допълнителна пикантност. Беше почти смешно да гледам как моите малки хищничета блъскат другите Деца.

След половин час блъскане и нападения обаче стана ясно, че над нас имат значително числено превъзходство още по-потайни хищници — комарите, няколко милиарда отвратителни вампирчета, всички ненаситно гладни. И така, омаломощени от загуба на кръв, с Коуди и Астор се заклатихме към къщата и отново се събрахме край масата за сесия по бесене.

— Аз съм първа — заяви Астор. — И без това е мой ред.

— Мой е — каза Коуди намръщен.

— Неее. И без това вече имам един. Пет букви.

— С — каза Коуди.

— Няма! Глава! Ха! — изрева тя победоносно и нарисова малка кръгла глава.

— Първо трябва да питаш за гласните — казах на Коуди.

— Какво? — попита тихо той.

— А, Е, И, О, У и понякога Ъ, Ю и Я — каза му Астор. — Всеки го знае.

— Има ли Е? — попитах аз и вятърът в платната ѝ малко отслабна.

— Да — отговори тя намусено и написа Е в средата на думата.

— Ха — каза Коуди.

Играхме почти час, докато не им дойде времето за лягане. Прекалено рано моята вълшебна вечер стигна до края си и отново се озовах на дивана с Рита. Но този път бях свободен от шпионски очи и беше лесно да се измъкна от пипалата ѝ и да се отправя към къщи, в собственото си тясно легло, с правдоподобни извинения за партито до късно снощи при Винс и тежката работа, която ме очаква на другия ден. И после бях навън, съвсем сам в нощта, само моето ехо, моята сянка и аз. Имаше още две нощи до пълнолунието и щях да направя така, че да си е заслужавало чакането ми. Тази пълна луна нямаше да прекарам с „Милър сфетла“, а с „Фото Рийкър“. След две нощи най-после щях да освободя Странника, да се потопя в истинското си Аз и да изхвърля просмукания с пот костюм на Нежно предания Декстър на боклука.

Разбира се, първо трябваше да намеря доказателства, но някак си бях съвсем сигурен, че това ще стане. В края на краищата имах цял ден за тази цел, а когато с Мрачния странник работим заедно, всичко сякаш попада точно на мястото си.

Така че изпълнен с такива бодри мисли за мрачно удоволствие, шофирах към своя непретенциозен апартамент и се хвърлих в леглото, за да заспя с дълбокия безкошмарен сън на праведник.

На другата сутрин нахално веселото ми настроение продължи. Когато спрях за понички на път за работа, се поддадох на импулс и купих цяла дузина, в това число и няколко напълнени с крем и с шоколадова глазура — истински екстравагантен жест. Който не остана незабелязан от Винс, който пък най-после се беше оправил.

— Божичко — възкликна той и вдигна вежди. — Бива си те, Всемогъщи ловецо.

— Боговете в гората бяха благосклонни към нас — отговорих. — С крем или с малинов мармалад?

— С крем, разбира се — отговори той.

Денят мина бързо, само с едно повикване за убийство, рутинно разчленяване с градински инструменти. Съвсем аматьорска работа. Идиотът беше опитал да използва електрическа резачка за жив плет и беше успял само да ми създаде много извънредна работа, преди да довърши жена си с ножица за подкастриране. Наистина грозно — и си беше заслужил да го хванат на летището. Добре изпълненото разчленяване е чисто, преди всичко, или поне аз винаги го твърдя. Нито капка окаляна кръв и спечена плът по стените. Това показва поразителна липса на класа.

Свърших тъкмо навреме, за да се върна в малката си кабинка до съдебната лаборатория и да оставя бележките си на бюрото. Щях да ги разпечатам и да довърша доклада в понеделник, нямаше защо да бързам. Нито убиецът, нито жертвата щяха да избягат.

И ето ме тук, навън на паркинга, в колата си, свободен да бродя на воля. Няма кой да ме следи или да ме налива с бира, или да ме принуждава да правя неща, които предпочитам да избягвам. Няма кой да хвърля нежелана светлина върху сенките на Декстър. Мога отново да съм себе си, Декстър Освободения, и тази мисъл беше поопияняваща и от бирата, и от Рита. Много отдавна не се бях чувствал така и си обещах никога вече да не допускам да се отпусна.

Една кола гореше на един светофар, малка, но ентузиазизирана тълпа се беше насъбрала да зяпа. Споделях хубавото им настроение, докато си пробивах път през задръстването, причинено от линейките.

Вкъщи си поръчах пица и грижливо си отбелязах някои неща за Рийкър. Къде да търся доказателства, какви точно ще са достатъчни — червени каубойски ботуши например несъмнено щяха да са добро начало. Бях почти сигурен, че той е моят човек. Хищниците педофили се стремят да съчетават бизнеса и удоволствието и детските снимки са отличен пример за това. Но „почти сигурен“ не е достатъчно сигурно. Затова организирах мислите си в малка спретната папка — нищо инкриминиращо, разбира се, и всичко щеше да бъде прилежно разрушено, преди да дойде времето за шоу. До понеделник сутринта нямаше да има и следа от това, което съм извършил, с изключение на едно малко предметно стъкло в кутията на шкафа ми. Прекарах наистина щастлив час в плановете и изяждане на голяма пица с аншоа, а после, когато почти пълната луна започна да ми мрънка през прозореца, взе да не ме свърта на едно място. Просто усещах как ледените пръсти на луната ме гаят, гъделичкат ме по гърба, тласкат ме навън в нощта, за да раздвижа мускулите си на хищник, които бяха заспали за толкова дълго.

И защо не? Нямаше да навреди никому, ако поизляза в хилещата се нощ и поогледам скришом тук-там, незабелязан. Щях да дебна по следите на Рийкър и да душа по вятъра — щеше да е толкова благоразумно, колкото и забавно. Мрачният скаут Декстър трябва да е готов. Освен това беше петък вечер. И Рийкър можеше да излезе от къщата си за някаква среща с хора — посещение в магазин за играчки например. Ако бе излязъл, можеше да се промъкна в квартирата му и да поогледам.

Така че се облякох в най-хубавите си дрехи за нощно дебнене и отидох с колата недалече от апартамента си, нагоре по Главната магистрала и през Гроув до Тайгъртейл Авеню, после надолу към скромната къща, в която живееше Рийкър. Тя беше в съседство с квартал от малки панелни къщи и по нищо не се различаваше от другите, отдръпната назад от шосето само колкото за къса автомобилна алея. Колата му беше отпред, малка „Киа“, което ми даде известна надежда. Червена като ботушите му. Това беше неговият цвят — знак, че съм по дирите му.

Два пъти минах с колата покрай къщата. При второто минаване лампата на тавана в колата му светеше и минах точно навреме, за да хвърля поглед върху лицето му, когато се качваше в нея. Не беше

особено впечатляващо лице: слабо, почти без брада, частично скрито от дълъг бретон и очила с дебели рамки. Не видях с какво е обут, но останалите му дрехи напълно допускаха носенето на каубойски ботуши, защото щяха да го правят малко по-висок. Той седна зад волана и затвори вратата, а аз продължих напред и около квартала.

Когато минах за трети път, колата му я нямаше. Паркирах малко по-нататък в една пряка и се върнах, като бавно, в движение се вмъквах в нощната си кожа. В съседната къща всички светлини бяха угасени. Минах през двора. Зад къщата на Рийкър имаше малка жилищна постройка. Мрачният странник прошепна на вътрешното ми ухо: „Ателие“. Наистина беше идеално място за фотограф, а инкриминиращи фотографии могат да се открият тъкмо в ателие. Тъй като Странникът рядко греши в такива случаи, влязох.

Всички прозорци бяха обковани с дъски отвътре, но в полумрака от отворената врата успях да видя очертанията на оборудване за тъмна фотографска стая. Странникът беше прав. Затворих вратата и включих осветлението. Слаба червена светлина обля стаята. Беше пълно с обичайните ванички и шишета с химикали на малка мивка, а вляво от нея имаше много хубава компютърна установка с дигитално оборудване. До отсрещната стена имаше шкаф с четири чекмеджета и реших да започна от него.

След десет минути ровене не открих нищо по-уличаващо от петдесетина фотографии на голи бебета, снимани на бяла рошава кожа и представени така, че общо взето да се приемат като сладички дори от хора, които смятат педофилите за наистина мили хора. Нямаше никакви скрити отделения, доколкото можах да видя, а и никакво друго очевидно място, където биха могли да се скрият снимки.

Времето беше малко и не можех да рискувам, тъй като Рийкър можеше да е отишъл само до магазина да си купи мляко. Можеше да се върне всеки миг и да реши да се порови в папките си, за да разгледа с любов десетките мили малки немирници, запечатани от апарата му. Заех се с компютърната част.

До монитора имаше висок шкаф със сидита. Разгледах дисковете един по един. След пачка програмни дискове и други, надписани на ръка като ГРИЙНФИЛД и ЛОПЕС, го намерих.

„Го“ беше ярка розова кутия за бижута. От горната страна на кутията с много четливи букви беше написано НАМБЛА 9/04.

Намбла спокойно можеше да е рядко испанско име. Но то означава също и Северноамериканска любовна асоциация за мъже/момчета^[1], група, която помага на педофилите да имат добро мнение за себе си, като ги уверява, че това, което правят, е съвсем естествено. Е, разбира се, че е естествено, също като канибализма и изнасилването, но хайде сега. Просто не бива.

Взех сидито, угасих светлината и се измъкнах в нощта.

В апартамента си обаче бързо разбрах, че дискът е рекламен, вероятно носен на някакви събрания на НАМБЛА и предлаган на избран списък престъпни човекодци. Снимките бяха подредени в миниатюрни серии почти като в албумите, които обичали да прелистват старите викториански мръсници. Всяка снимка беше стратегически размазана, така че да си представяш подробностите, но да не ги виждаш напълно.

И — о, да! Няколко от тези снимки бяха професионално изрязани и редактирани версии на онези, които бях открил в лодката на Макгрегър. Така че, макар фактически да не бях намерил червените каубойски ботуши, бях открил достатъчно, за да задоволя Кодекса на Хари. Рийкър беше направил А-списъка. С песен в сърцето и усмивка на устните се търкулнах в леглото, изпълнен с щастливи мисли за това, което с Рийкър щяхме да правим утре вечер.

На следващата сутрин, беше събота, станах малко късно и отидох да потичам. След душ и обилна закуска излязох да си купя някои необходими неща — нова ролка широко тиксо, остър като бръснач нож — просто основното. И понеже Мрачният странник се гърчеше и протягаше, за да се разсъни, се отбих в един ресторант за ранен обяд. Изядох една почти половинкилограмова нийоркиска пържола, добре опечена, разбира се, следователно без никакви следи от кръв. След това минах с колата още веднъж покрай Рийкър, за да огледам мястото и на дневна светлина. Рийкър си косеше полянката. Забавих, за да погледна нехайно. Уви, носеше стари гуменки, а не червени ботуши. Беше без риза и изключително мършав, изглеждаше отпуснат и бледен. Нямаше значение — скоро щях да го оцветя.

Беше много удовлетворителен и продуктивен ден. И докато седях спокойно в апартамента, обхванат от добродетелни мисли, звънна телефонът.

— Добър ден — казах в слушалката.

— Ела — каза Дебора. — Трябва да довършим една работа.

— Каква работа?

— Не се прави на луд — каза тя. — Идвай. — И затвори.

Това беше повече от дразнещо. Преди всичко, не знаех за никаква недовършена работа, и второ, не знаех, че съм луд. Чудовище — да, несъмнено, но като цяло много приятно чудовище с добри маниери. И на всичко отгоре начинът, по който ми затвори телефона. Просто си мисли, че щом я чуя, ще затреперя и ще се подчиня. Да й имам нервите. Сестра — не сестра, удар от злодейска ръка — не трепера от никого.

Подчиних се обаче. Изминах краткото разстояние до „Мютини“ за по-дълго от обикновено, тъй като беше събота следобед, а в събота следобед улиците на Гроув гъмжат от безцелно разхождащи се хора. Лъкатушек бавно през тълпата и на моменти ми се искаше да почна да газя тази скитаща орда. Дебора беше развалила отличното ми настроение.

Не го подобри и когато почуках на вратата на сарая в „Мютини“ и тя я отвори с дежурната си гадна физиономия, онази, с която приличаше на ядосана риба.

— Влизай — каза сухо.

Чътски седеше на дивана. Все още не приличаше на британски колонизатор, може би поради липсата на вежди, но поне изглеждаше като че ли е решил да живее, което означаваше, че възродителният проект на Дебора върви добре. На стената до него бе опряна метална патерица, а самият той посрббваше кафе. На масата до него беше сложен поднос с филийки кейк.

— Здравсти, приятел — каза той и размаха чукана си. — Сядай.

Тръшнах се на един британски колониален стол и тутакси опапках две-три резенчета кейк. Чътски ме погледна, сякаш се канеше да възрази, но наистина това беше най, ама най-тъпото, което можеше да направи. В края на краищата бях газил сред месоядни алигатори и бях нападнат от паун, за да го спася, а сега той да ми утрепва съботата за един дявол знае каква гадна дреболия. Заслужавах си цял кейк, ако е въпросът.

— Добре — каза Чътски. — Трябва да измислим къде се крие Хенкър, и то бързо.

— Кой? — попитах. — Искаш да кажеш доктор Данко?

— Това е името му, да. Хенкър. Мартин Хенкър.

— И трябва да го намерим? — попитах, изпълнен със зловещо предчувствие. В смисъл: защо гледаха мен и казаха „ние“?

Чътски изпръхтя, сякаш мислеше, че се шегувам, и държеше да ми покаже, че го е разбрал. После каза:

— Да, точно така. — Та значи къде смяташ, че е той, приятел?

— Всъщност въобще не съм мислил за това.

— Декстър! — каза Дебора с предупредителен тон.

Чътски се намръщи — наистина доста чудновато изражение без вежди — и попита:

— В какъв смисъл?

— В смисъл че това вече не е мой проблем. Не виждам защо аз или дори ние трябва да го намираме. Той получи каквото искаше, няма ли просто да приключи и да си отиде?

— Тоя майтапи ли се? — обърна се Чътски към Дебора. Ако имаше вежди, сто на сто щяха да са вдигнати.

— Просто не харесва Доукс — отговори Дебора.

— Доукс е от нашите момчета — каза ми Чътски.

— Не от моите обаче — отвърнах.

Чътски поклати глава, после каза:

— Добре де, това е твой проблем. Но ние все пак трябва да го намерим този човек. Цялата тази работа има политически аспект и ще е голяма идиотщина, ако не го пипнем.

— Добре — казах. — Но защо това да е мой проблем? — Изглеждаше ми много разумен въпрос, макар че ако бяхте видели реакцията му, щяхте да си помислите, че искам да гръмна бомба в начално училище.

— Божичко — каза той и поклати глава с подигравателно възхищение. — Ама и тебе си те бива!

— Декстър — каза Дебора. — Погледни ни. — Погледнах ги: Дебора с нейния гипс и Чътски с неговите два чукана. Честно казано, не изглеждаха много свирепо. — Имаме нужда от помощта ти.

— Стига де, Дебора...

— Моля те, Декстър — каза тя. Прекрасно знаеше, че ми е много трудно да ѝ откажа, когато използва тази дума.

— Стига, Дебс — казах. — На вас ви трябва истински герой, човек, който може с ритник да отвори врата и да щурмува с гърмящи

пистолети. А аз съм само мекушав чешит от съдебната лаборатория.

Тя стана, дойде при мен и наведе лице към лицето ми.

— Знам какъв си, Декстър — каза меко. — Забрави ли? И знам, че можеш да го направиш. — Сложи ръка на рамото ми и заговори още по-тихо, почти шепнешком. — Кайл има нужда от това, Декс. Трябва да залови Данко. Или вече никога няма да се чувства мъж. Това е важно за мен. Моля те, Декстър!

В края на краищата какво можеш да направиш, когато загърмят големите оръдия? Освен да призовеш запасите си от добра воля и грациозно да развееш бяло знаме.

— Добре, Дебс — казах.

Свободата е толкова крехка — и винаги ти се изплъзва. Забелязали ли сте го?

---

[1] North American Man/Boy Love Association. — Б.пр. ↑

28.

Колкото и да не ми се искаше, бях дал дума да помогна и затова горкият Предан Декстър незабавно атакува проблема с цялата находчивост и хитрост на могъщия си мозък. Но печалната истина беше, че мозъкът ми май беше изключил. Независимо от цялото прилежание, с което се удрях по клавишите, на екрана не излизаше нищо.

Разбира се, може би ми трябваше повече гориво, за да функционирам на възможно най-високо ниво, така че придумах Дебора да се обади за още кейк. Докато тя го поръчваше по телефона, Чътски прикова към мен потна, леко захаросана усмивка и каза:

— Да се заемем с това, става ли, приятел? — След като молеше толкова мило, пък и в края на краищата нали трябваше да правя нещо, докато чакам кейка, се съгласих.

Загубата на двата му крайника беше отстранила малко от психическата му задръстеност. Въпреки че беше донякъде неуверен, беше много по-отворен и дружелюбен и всъщност дори май изгаряше от желание да сподели информация, което беше немислимо за онзи Чътски с пълен комплект от четири крайника и скъпи слънчеви очила. И така, извън това, което всъщност беше само необходимостта да съм акуратен и да знам възможно най-много подробности, се възползвах от новото му дружелюбие и измъкнах от него имената на екипа от Салвадор.

Крепеше доста непохватно жълт бележник на коляното си и надраска в него имената с дясната си — единствена — ръка.

— Знаеш за Мани Боргес — каза.

— Първата жертва — отвърнах.

— Да — каза Чътски, без да вдигне очи. Написа името и после го задраска. — И после беше Франк Обри? — Намръщи се и подаде език от ъгълчето на устата си, докато пишеше името, после го задраска. — Изпуснал е Оскар Акоста. Господ знае къде е той сега. — Все пак написа името и въпросителна до него. — Уендъл Инграм. Живее на

Норт Шор Драйв, нагоре по плажа на Маями. — Бележникът се хлъзна, когато написа името, и той посегна да го задържи, но непохватно го изпусна. Вторачи се в него за момент, после се наведе и го взе. Капка пот се търкулна по обръснатата му глава и тупна на пода. — Проклети опиати! Станал съм малко замаян.

— Уендъл Инграм — напомних му.

— Така. Така. — Той дописа края на името и без да спре, продължи: — Анди Лайл. Сега продава коли в Дейви. — И в гневен пристъп на енергия триумфиращо написа последното име. — Двама други са мъртви, един още на полесражението, и това е целият екип.

— Никой от тези хора ли не знае, че Данко е в града?

Той поклати глава. Нова капка пот се отрони и едва не ме улучи.

— Държим тази работа здраво похлупена. Знаят само посветени.

— Не трябва ли да знаят, че някой иска да ги превърне във виещи възглавници?

— Не, не трябва — каза той и здраво стисна зъби, сякаш за да не каже нещо грубо. Може би щеше да предложи да ги очистим. Но вдигна очи към мен и размисли.

— Можем ли поне да проверим дали някой не липсва? — попитах без голяма надежда.

Чътски заклати глава още преди да съм довършил. Още две капки пот тупнаха отляво и отдясно.

— Не. Не и не, по никакъв начин. Тези момчета винаги са с едно ухо на земята. Някой започва да разпитва за тях и те моментално научават. А не мога да рискувам всичките да избягат като Оскар.

— Как тогава ще намерим доктор Данко?

— Това ти трябва да го измислиш.

— Какво ще кажеш за къщата край Боклучището? — попитах с надежда.

— Деби нареди патрулна кола да минава оттам. Заселило се е някакво семейство. Не — добави той, — залагаме всичко на теб, приятел. Ти трябва да измислиш нещо.

Право да си кажа, бях малко изненадан от официалното отношение на Чътски към бившите му другари. Нямаше ли да е чудесно да даде сигнал за бягство на старите си приятели или поне за внимание? Несъмнено нямам претенции да съм образец на гражданска добродетел, но ако откачен хирург погне Винс Масуока например, се

лаская да мисля, че бих намерил начин да му го намекна в случаен разговор край автомата за кафе. Подай ми захарта, ако обичаш. Между впрочем, един медицински маниак те следи и иска да ти отсеке всичките крайници. Искаш ли сметана?

Но очевидно това не беше начинът, по който се играеше играта от хора с едри мъжествени челюсти, или поне не от техния представител Кайл Чътски. Няма значение. Поне имах списък с имена, от който да започна. Макар и нищо, освен него. Нямах никаква представа как от стартовата си точка ще изстискам някаква полезна информация, а Кайл явно не се справяше толкова добре с творчеството, колкото със споделянето. Дебора пък съвсем не беше полезна. Беше тотално погълната от друго — да разбухва възглавницата на Кайл, да попива трескавото му чело и да следи да си взема хапчетата навреме. Поведение на матрона, което бях смятал немислимо за нея, но беше налице.

Ставаше очевидно, че тук, в хотелския сарай, ще бъде свършена малко истинска работа. Единственото, което можех да предложа, беше да се върна при компютъра си и да видя на какво ще попадна. И така, след като измъкнах последните две парчета кейк от останалата ръка на Кайл, се отправих към къщи и верния си компютър. Нямах никаква гаранция, че ще открия нещо, но трябваше да опитам. Щях да положа най-големи усилия, да чопля проблема няколко часа и да се надявам някой да залепи тайно послание на камък и да го хвърли през прозореца ми. Може би ако камъкът ме удареше по главата, от нея щеше да се пръкне някаква идея.

Апартаментът ми беше точно какъвто го оставих, което беше успокояващо. Дори леглото беше оправено, тъй като Дебора вече не живееше тук. Скоро компютърът тихичко забръмча и започна да търси. Първо проверих базата данни за недвижими имоти, но нямаше нови покупки от типа на другите. Все пак беше очевидно, че доктор Данко трябва да е някъде. Бяхме го изкарали от предварително приготвените му скривалища, но бях съвсем сигурен, че без протакане ще започне с Доукс или с всеки друг от списъка на Чътски, който му привлече вниманието.

Как ли определяше поредния номер на жертвите си все пак? По старшинство? По това колко са го дразнели? Или просто случайно? Ако знаех, щеше да съществува възможност поне да го намеря. Той

трябваше да отиде някъде, а операциите му не бяха нещо, което може да се извърши в хотелска стая. Къде тогава щеше да отиде?

Не беше камък, счупил прозореца ми и отскочил от главата ми, но все пак накрая слабичка идея се процеди на пода от мозъка на Декстър. Данко очевидно трябваше да отиде някъде и да работи над Доукс, и не можеше да чака, докато си намери нова безопасна къща. Където и да отидеше, трябваше да е в района на Маями, близо до жертвите си, и не можеше да си позволи да рискува с всичките променливи величини, като се хвърли на случайно място. Една привидно празна къща може внезапно да бъде напълнена с перспективни купувачи, а ако посегне на обитаван дом, няма да знае кога братовчедът Енрико може да намине на гости. Тогава защо просто да не използва къщата на следващата си жертва? Вероятно беше убеден, че Чътски — единственият, който знае за списъка досега, вече е негоден за действие за известно време и няма да го преследва. Чрез преминаване към следващото име от списъка той можеше да отстрани два крайника с един скалпел, така да се каже, като използва къщата на следващата си жертва за довършване на Доукс и после да започне спокойно върху щастливия ѝ собственик.

В това имаше известен смисъл и поне беше по-определена стартова точка от списъка с имена. Но дори да бях прав, кой от мъжете щеше да е следващият?

Отвън се разнесе грохот на гръмотевица. Погледнах отново списъка с имена и въздъхнах. Защо не бях някъде другаде? Дори да играя на бесене с Коуди и Астор щеше да е много по-хубаво в сравнение с тази отчайваща, неблагоприятна задача. Трябваше да следя Коуди първо да казва гласните. Тогава останалият свят щеше да си дойде на фокус. А когато той усвоеше това, можех да започна да го уча на други, по-интересни неща. Много е странно едва ли не да копнееш да обучаваш дете, но аз действително горях от нетърпение да започна. Жалко, че той вече се беше погрижил за кучето на съседите — това щеше да е чудесна възможност да започна да го уча на сигурност и на техника. Малкият калпазанин наистина имаше да учи много. Всичките уроци на стария Хари, предадени на ново поколение.

И докато си мислех как да помагам на Коуди, разбрах, че цената е да приема годежа с Рита. Можех ли наистина да го направя? Да прахосам безгрижния си ергенски живот и да потъна в домашно

блаженство? Колкото и да е странно, мислех си, че ще мога да се справя. Несъмнено децата заслужаваха малка жертва, а Рита, превърнатата в постоянна маскировка, щеше да ми позволи винаги да съм в сянка. Щастливо женените мъже са по-малко вероятни извършители на това, за което живеех.

Може би щях да се справя с този проблем. Е, имаше време. Но, разбира се, това си беше чисто офлянкване. То не ме приближаваше до вечерта навън с Рийкър, нито до намирането на Данко. Събрах разпилените си мисли и погледнах списъка: Боргес и Обри готови. Акоста, Инграм и Лайл предстоят. Все още не знаят, че ще имат среща с доктор Данко. Двама свършени, трима на ред, да не говорим за Доукс, който може би в момента усещаше острието на фона на танцовата музика на Тито Пуенте. И докторът, наведен над него със своя толкова точен скалпел, изпълнява с тялото му танца на разчленяването. Танцувай с мен, Доукс. Байла конмиго, амиго, както би го казал Тито Пуенте. Малко е трудно да танцуваш с отрязани крака, разбира се, но си струва усилията.

А междувременно и аз танцувах в кръг, сякаш добрият доктор Данко ми е отрязал единия крак.

Добре. Да приемем, че доктор Данко е в къщата на поредната си жертва, като не смятаме Доукс. Разбира се, не знаех кой може да е това. Така че до какво стигах? Когато научното разследване е елиминирано, остава само да имаш късмет с догадките. Елементарно, драги ми Декстър. Ала-бала-ница.

Замижах и посочих. Пръстът ми попадна върху името Инграм. Е, добре, решено, нали така? Разбира се, че е така. А пък аз съм Олаф, кралят на Норвегия.

Станах и отидох до прозореца, от който толкова пъти се бях взирал в сержант Доукс, паркирал отсреща в своя кафяв таурус. Нямаше го. Скоро никъде нямаше да го има, ако не го намерех. Той ме искаше мъртъв или в затвора и щях да се радвам много повече, ако просто изчезнеше, независимо дали на малки части една след друга, или наведнъж. А ето че работех извънредно, разбутвах могъщата мисловна машинария на мозъка на Декстър, за да го спася, така че да може да ме убие или затвори. Чудно ли е тогава, че намирам цялата идея за живота за надценена?

Може би развълнувана от иронията, почти съвършената луна надникна през дърветата. И колкото по-дълго се вирах, толкова по-силно усещах тежестта на тази проклета стара луна. Тя тихо мърмореше точно над хоризонта и вече дишаше горещо и студено в гърба ми, тласкаше ме към действие. Грабнах ключовете на колата и се отправих към вратата. В края на краищата защо просто да не отида да проверя? Щеше да ми отнеме не повече от час и нямаше да е необходимо да обяснявам мислите си на Дебс и Чътски.

Съзнавах, че идеята ми изглеждаше привлекателна отчасти защото беше бърза и лесна и ако свършеше работа, щеше да ми върне трудно спечелената свобода навреме за играта утре вечер с Рийкър. И дори още повече — започвах да развивам лек копнеж за аперитив. Защо малко да не позагрея с доктор Данко? Кой би ме осъдил, ако поработя над него така, както той толкова охотно работеше над другите? Ако трябваше да спася Доукс, за да хвана Данко — добре де, никой не е казал, че животът е съвършен.

И ето ме по магистрала „Дикси“ и после по I-95. Изминах го цялото до 79-а улица и после поех право към района на Нормандския бряг и Маями Бийч, където живееше Инграм. Завих по улицата, карах бавно. Тъмнозелен фургон беше паркиран на автомобилната алея, много подобен на белия, който Данко беше разбил. Беше паркиран близо до новичък мерцедес и изглеждаше твърде неуместен в неговата шикозна компания. Ами добре, помислих си. Мрачният странник започна да мърмори окуражителни думи, но аз продължих покрай къщата и нататък до едно празно място и чак тогава спрях. Паркирах точно зад ъгъла.

Зеленият фургон не беше от този квартал — поне ако се съдеше по вида на околностите. Разбира се, можеше Инграм да извършва някакъв ремонт и майсторите да бяха решили да останат тук, докато не свършат. Но не вярвах да е така, а и Мрачният странник не вярваше. Взех клетъчния си телефон и позвъних на Дебора.

— Може да съм открил нещо — казах.

— Защо се забави толкова?

— Смятам, че доктор Данко работи в къщата на Инграм на Маями Бийч.

Последва кратка пауза, през която почти я виждах как се мръщи.

— Защо мислиш така?

Мисълта да ѝ обяснявам, че предположението ми е само предположение, не ми се стори страхотно привлекателна, така че казах само:

— Това е дълга история, сестричке. Но мисля, че съм прав.

— Мислиш — каза тя, — но не си сигурен.

— Ще съм след няколко минути. Паркирал съм зад ъгъла близо до къщата, а пред нея е паркиран фургон, който изглежда много не на място в този район.

— Стой там. Ще ти се обадя — каза тя и затвори. Загледах къщата. Ъгълът за наблюдение беше много неудобен и фактически не можех да гледам, без вратът ми да стане на възел. Така че обърнах колата с предница към извивката на улицата, откъдето ми се присмиваше къщата, и щом го направих, ето ти я. Промушва подпухналата си глава през дърветата, процежда забулени лъчи светлина върху застиналия пейзаж. Тази луна, този вечно засмян лунен фар. Ето го пак.

Усещах как студените пръсти на луната ме мушкат, подтикват, закачат и ме тласкат към някакво безразсъдно и чудесно нещо; много отдавна не бях чувал звуците да кънтят двойно по-силно, да усещам как връхлитат в главата ми и плъзват надолу по гърба. Наистина, нима беше лошо да съм абсолютно сигурен, преди да ми се обади Дебора? Не да направя нещо глупаво, разбира се, а само да изляза от колата и да тръгна по улицата. Просто една безгрижна разходка на лунна светлина покрай къщите. И ако случайно се появи възможност, да си поиграя малко с доктора.

Леко се притесних, когато, докато слизах от колата, забелязах, че дишането ми става малко неспокойно. Засрами се, Декстър. Къде остана леденото ти самообладание? Може би се е изхлузило поради прекалено дългото ти пребиваване под завивките и може би тъкмо същата тази празнота те е изнервила малко повече, но така не бива. Въздъгнах дълго, дълбоко, за да се успокоя, и тръгнах по улицата — просто едно безразлично чудовище, излязло тази вечер да поброди покрай импровизирана клиника за вивисекции. Ало, съседе, хубава нощ за рязане на крак, нали?

С всяка крачка, която ме приближаваше към къщата, усещах Онова нещо да расте все по-високо и силно в мен и в същото време старите студени пръсти да се впиват в него, за да го задържат на

мястото му. Аз бях огън и лед, изпълнен с лунна светлина и смърт, и когато се изравних с къщата, шепотът в мен започна да се надига: чух и слабите звуци от къщата. Хор от ритъм и саксофони, който звучеше съвсем като Тито Пуенте, и нямаше защо надигналият се шепот да ми казва, че съм прав, че това наистина е мястото, където докторът е разположил клиниката си.

Той беше вътре — и работеше.

И какво да направя по въпроса? Разбира се, умното беше да се върна нехайно при колата и да изчакам обаждането на Дебора, но дали наистина това беше нощ за мъдрост, с тази лирично хилеща се луна ниско в небето, и леда, който се разливаше по вените ми и ме тласкаше напред?

Пъхнах се в сенките край съседната къща и предпазливо се промъкнах в задния двор. Вече можех да виждам гърба на къщата на Инграм. От задния прозорец струеше много силна светлина. Прокраднах се в двора под сянката на едно дърво, все по-близо и по-близо. Още няколко котешки стъпки и почти виждах през прозореца. Приблжих малко, съвсем до линията, която очертаваше светлината върху земята.

От мястото, където стоях, можех най-после да гледам вътре през прозореца, нагоре под лек ъгъл към тавана на стаята. А там беше огледалото, което Данко явно много обичаше да използва, и се виждаше половината маса...

... и малко повече от половината от сержант Доукс.

Беше завързан здраво, неподвижен, дори прясно избръснатата му глава беше прикрепена здраво към масата. Не виждах много подробности, но двете му ръце бяха изчезнали от китките надолу. Първо ръцете? Много интересно, съвсем различен подход, отколкото при Чътски. Как ли решаваше доктор Данко кое е правилно при всеки отделен пациент?

Този човек и неговата работа ме интригуваха все по-силно. Имаше някакво чудновато чувство за хумор в движение и колкото и глупаво да беше това, ми се поиска да науча само мъничко повече как действа то. Приблжих още малко.

Музиката спря, и аз заедно с нея, и после, когато ритъмът на мамбо се поднови, чух зад себе си металическа кашлица и усетих, че нещо перва рамото ми, жилещо и сковаващо, обърнах се и видях

дребен човек с огромни дебели очила, вторачен в мен. Държеше нещо като пистолет за пейнтбол и имах време само да се възмутя, че се е прицелил в мен, преди някой да отстрани всички кости от краката ми. Рухнах на росната, обляна с лунна светлина трева, където беше тъмно и пълно със сънища.

29.

Весело режех някакъв много лош човек, здраво завързан за маса, но ножът някак си беше направен от гума и само се кривеше насамнатам. Протегнах ръка, грабнах гигантски трион за кости и го вкарах в алигатора на масата, но не изпитах истинска радост, а болка, и видях, че отрязвам собствените си ръце. Китките ми горяха и подскачаха, но не можех да спра рязането. Попаднах на артерия и ужасно червено се разля навсякъде и ме ослепи с алена мъгла, и тогава започнах да падам, да падам завинаги в мрака на мъждив, празен аз, ужасни сенки се гърчеха и скимтяха, и ме дърпаха, докато не пропаднах и не се проснах в ужасната червена локва на пода, а две вдлъбнати луни се бяха втренчили в мен и нареждаха: „Отвори очи, ти си буден.“

И всичко се върна на фокус върху двете вдлъбнати луни, които всъщност бяха две дебели лещи в големи черни рамки и се крепяха на лицето на дребен дръглив мъж с мустаци, който се беше навел над мен със спринцовка в ръка.

Доктор Данко, предполагам?

Не мисля, че го казах на глас, но той кимна и каза:

— Да, така ме наричат. А ти кой си? — Акцентът му беше леко пресилен, сякаш трябваше да мисли прекалено напрегнато над всяка дума. Имаше следи от кубински, но сякаш испанският не му беше роден език. По някаква причина гласът му ме направи много нещастен, сякаш в него имаше полъх от Декстър Отблъсквация. Но дълбоко в моя гущерски мозък един стар динозавър надигна глава и изръмжа, така че аз не се свих пред него, какъвто беше първият ми подтик. Опитах да поклатя глава, но открих, че — кой знае защо — това е много трудно.

— Още не се опитвай да се движиш — каза той. — Няма да подейства. Но не се тревожи, ще можеш да видиш всичко, което правя с твоя приятел на масата. И доста скоро ще дойде и твоят ред. Можеш да се видиш, впрочем, в огледалото. — Примигна и в гласа му се промъкна лек нюанс на капризност. — Това с огледалата е чудесно.

Знаеш ли, че ако някой стои извън къщата и гледа в огледалото, можеш да го видиш отвътре?

Говореше като начален учител, който обяснява виц на ученик, към когото е привързан, но който може би е прекалено тъп, за да го разбере. А аз си бях достатъчно тъп, след като сам се бях набутал право в капана със съвсем не блестящата мисъл „Боже, това е интересно!“. Собственото ми водено от луната нетърпение и любопитство бяха притъпили предпазливостта ми и той ме беше видял да надничам. От друга страна, той злорадстваше и това беше досадно, така че се почувствах длъжен да кажа нещо, колкото и да бях слаб.

— Ами да, знам. А ти знаеш ли, че тази къща има и предна врата? И никакви пауни на стража този път.

Той замига, после попита:

— Трябва ли да се разтревожа?

— Ами човек никога не знае кой може да връхлети неканен.

Доктор Данко вдигна левия ъгъл на устата си може би половин сантиметър.

— Е — каза, — ако твоят приятел на операционната маса е достоен пример, мисля, че може и да съм прав, не е ли така? — И трябваше да призная, че имаше право. Играчите от първия тим не бяха впечатляващи. Какво би могъл да чуе от масата? Ако не бях все още малко замаян от опиата, който беше ми вкарал, съвсем сигурно щях да кажа нещо много по-умно, но фактически бях в някаква химическа мъгла.

— Надявам се, не трябва да смятам, че идва подкрепа? — попита той.

И аз се питах същото, но не изглеждаше съвсем умно да го казвам.

— Смятай каквото си искаш — казах само, като се надявах, че е достатъчно двусмислено да го позабави, и проклинах бавността на иначе бързия си ум.

— Добре тогава — каза той. — Вярвам, че си дошъл сам. Макар че съм любопитен защо.

— Искях да науча техниката ти — отговорих.

— О, добре — каза той. — Ще се радвам да ти я покажа от първа ръка. — Пак пусна тънката си усмивчица и добави: — И после крак. — Изчака малко, вероятно да види дали ще се разсмя на зловещия му

каламбур. Много съжалявам, че го разочаровах, но може би по-късно можеше да ми стане по-смешно, ако успеех да се измъкна жив.

Данко ме потупа по ръката и каза:

— Ще трябва да научим името ти. Иначе не е забавно.

Представих си, че ме нарича по име, както лежа вързан за масата. Не беше ободряваща картина.

— Ще ми кажеш ли името си? — попита той.

— Румпелщилцхен — отговорих.

Той ме изгледа с очи, огромни зад дебелите лещи. След това посегна към задния ми джоб и извади портфейла ми. Отвори го и намери шофьорската ми книжка.

— О, значи ТИ СИ Декстър. Поздравления за годежа ти. — Пусна книжката до мен и ме погали по бузата. — Гледай и се учи, защото много скоро ще правя същото и с теб.

— Колко мило от твоя страна.

Данко смръщи вежди.

— Ти наистина би трябвало да си по-изплашен. Защо не си? — Нацупи устни. — Интересно. Следващия път ще трябва да увеличи дозата. — Изправи се и се отдалечи.

Лежах в ъгъла до някаква кофа и една метла и го видях да шета из кухнята. Направи си чаша разтворимо кубинско кафе, разбърка в него огромно количество захар. После се върна в центъра на стаята и се вторачи надолу към масата, отпиваше замислено.

— Нахма — молеше се на масата нещото, което доскоро беше сержант Доукс. — Нахана. Нахма. — Разбира се, езикът му беше отрязан — очевидна символика за личността, която Данко смяташе, че го е издала.

— Да, знам — каза Данко. — Но ти още нищичко не си видял. — Почти се усмихваше, макар че лицето му не изглеждаше пригодно да изразява друго, освен замислен интерес. Което все пак беше достатъчно, за да докара Доукс до пристъп на вой и опити да разкъса връзките си. Това не даде добър резултат, нито подейства на доктор Данко, който се отдалечи, като посрбваше кафе и си тананикаше фалшиво Тито Пуенте. Докато Доукс се мяташе, забелязах, че дясното му стъпало е изчезнало, също както езикът и двете му ръце. Чътски беше казал, че кракът му от коляното надолу бил отстранен наведнъж. Този път докторът се беше постарал пациентът на масата да изтрае

малко по-дълго. А когато дойдеше моят ред, как щеше да реши какво да отреже и кога?

Парченце по парченце замъгленият ми мозък се проясняваше. Питях се колко време съм бил в безсъзнание. Не ми изглеждаше въпрос, който можех да обсъдя с доктора.

Дозата, беше казал той. В ръцете му имаше спринцовка, когато се събудих. Беше изненадан, че не съм достатъчно изплашен. Разбира се. Каква чудесна идея — да инжектираш пациентите си с някакво психотропно вещество, за да увеличиш чувството им на безпомощен ужас. Щеше ми се да знам как се прави това. Защо ли не бях учил медицина? Но, разбира се, беше малко късно да се тревожа за това. И във всеки случай, изглежда, при Доукс дозата беше определена много точно.

— Добре, Албърт — каза докторът на сержанта с много приятен и дори мил тон, както си посрѣбваше кафето, — какво ще кажеш?

— Нахана! Нах!

— Мисля, че не си прав — каза докторът. — Макар че ако имаше език, може би щеше и да стане. Добре, във всеки случай — каза той, наведе се над ръба на масата и направи малка отметка на парченце хартия, сякаш задраскваше нещо на кръст. — Думата е доста дълга. Дванадесет букви — продължи той. — И все пак хубавото си има и лоши страни, нали? — Остави молива и взе триона и докато Доукс бясно се мяташе във връзките си, отрязва левия му крак точно над глезена. Направи го много бързо и акуратно, после сложи отрязаната част до главата на Доукс, посегна към комплекта си с инструменти и взе нещо, което приличаше на поялник. Притисна го към новата рана и с влажно съскане се вдигна облак пара: Данко обгаряше чукана, за да спре кръвотечението. — Стига де, готово — каза все така мило. Доукс издаде приглушен звук; миризмата на изгоряла плът изпълни стаята. Ако изобщо имаше късмет, сержантът щеше поне за малко да изгуби съзнание.

А аз, за щастие, бях в пълно съзнание през цялото време. Химикалите от остроото оръжие на доктора вече се отцеждаха от мозъка ми и в него затрептя нещо като мътна светлина.

А, спомените. Те са нещо прекрасно, нали? Дори когато сме посред най-лош период, имаме своите спомени, които ни ободряват. Аз например лежах тук безпомощен, способен само да гледам ужасните

неща, които ставаха със сержант Доукс, и знаех, че скоро ще дойде и моят ред. Но въпреки това си имах спомени.

А това, което си спомних сега, беше нещо, което Чътски беше казал, когато го измъкнах.

„И тогава, когато ме повдигна“ — бяха думите му, — и каза: „Осем“, а после: „Какво ще кажеш?“ — Тогава си помислих, че е доста странно да изречеш такова нещо, и се запитах дали Чътски не си го е въобразил като страничен ефект от опиатите.

Но току-що бях чул докторът да казва същите неща на Доукс: „Какво ще кажеш?“, последвано от „Дванадесет букви“. И после беше направил отметка на парче хартия, залепено за масата.

Точно както имаше късче хартия, залепено край всяка жертва, която бяхме намерили, всеки път с единствена дума на него, всяка буква зачертана поотделно. ЧЕСТ. ЛОЯЛНОСТ. Подигравка, разбира се. Данко напомняше на бившите си другари добродетелите, които бяха захвърлили, когато са го предали на кубинците. И горкият Бърдет, човекът от Вашингтон, когото намерихме в корпуса на къщата в Маями Шорс. За него не си бе струвало да са прави кой знае какво умствено усилие. Само пет набързо надраскани букви: ПЕДАЛ. И ръцете, краката и главата му бяха набързо отделени от тялото. П-Е-Д-А-Л. Ръка, крак, крак, ръка, глава.

Беше ли възможно, наистина? Знаех, че моят Мрачен странник има чувство за хумор, но само че то беше малко по мрачно. Това тук беше игриво, своенравно и дори глупаво.

Точно каквато беше табелката „Избери живота“. И като всичко друго, което бях наблюдавал в поведението на доктора.

Изглеждаше толкова абсолютно неправдоподобно, но...

Доктор Данко играеше игричка, докато режеше и дялкаше. Може би я беше играл с други в онези дълги години в кубинския затвор на Острова на пиниите и може би тя му се беше сторила точно каквото трябва, за да служи на ексцентричното му отмъщение. Защото несъмнено той сякаш я играеше сега — с Чътски, Доукс и другите. Беше напълно абсурдно, но също така и единственото, което имаше смисъл.

Доктор Данко си играеше на бесеница.

— Е — каза той, като отново клекна до мен. — Според теб как я кара приятелят ти?

— Мисля, че го окастри — отговорих.

Той килна глава настрана и малкият му сух език излетя и облиза устните му, докато беше вперил в мен големите си немигащи очи през дебелия стъкла на очилата.

— Браво — каза и отново ме потупа по ръката. — Мисля, че не вярваш, че това действително ще се случи и с теб. Може би една десетка ще те убеди.

— Има ли Е в нея? — попитах и той леко се отдръпна назад, сякаш неприятна миризма от чорапите ми го беше ударила в носа.

— Ами — каза той, все още без да мигне, и после нещо, което можеше да наподобява усмивка, трепна в ъгъла на устата му. — Да, има две Е-та. Но, разбира се, не беше твой ред, така че... — Той сви рамене — едва забележим жест.

— Можеш да го броиш като грешно предложение за сержант Доукс — предложих съвсем услужливо, както ми се стори.

Той кимна.

— Не го харесваш, както виждам — каза и леко се намръщи. — Но и така да е, трябва повече да те е страх.

— От какво? — попитах. Чисто перчене, разбира се, но колко пъти имаш късмет да се задяваш с автентичен злодей? И изстрелът май улучи. Данко за дълго се вторачи в мен, после едва забележимо поклати глава.

— Добре, Декстър — каза той, — виждам, че тази работа май е създадена точно за нас. — И ми отправи своята мъничка, почти невидима усмивчица. — Между другото — добави и жизнерадостна черна сянка се надигна зад него, докато говореше, и изстреля весело предизвикателство към моя Мрачен странник. Той се измъкна напред и изрева в отговор. За момент се гледахме, готови да започнем играта, после той най-после мигна, само веднъж, и се изправи. Върна се при масата, където Доукс си спеше толкова умиротворено, а аз отново останах сам в уютния ъгъл и се питах какво ли още чудо ще извади от ръкава си Великият Декстерини за своето най-невероятно бягство.

Разбира се, знаех, че Дебора и Чътски са на път, но точно това ме тревожеше повече от всичко друго. Чътски щеше да настоява да възстанови уроненото си мъжко достойнство, като увисне на патерицата си и размаха пистолет с единствената си ръка, а дори ако позволеше на Дебора да го подкрепи, тя беше опакована в гипс, а

гипсът затруднява движенията. Едва ли бяха спасителен екип, който внушава доверие. Не, истината беше, че моят малък ъгъл в кухнята просто щеше да се пренасели и ако и тримата се наблъскахме в него, облепени и упоени, вече отникъде нямаше да дойде помощ.

И наистина, въпреки краткото изригване на героичен диалог, аз бях все още донякъде замаян от приспивателното, което ми беше вкарал Данко. Бях упоен, здраво завързан и съвсем сам. Но във всяка ситуация има нещо положително, ако се вгледаш достатъчно упорито, и след доста старания трябваше да призная, че все още не съм нападнат от бесни плъхове например.

Тито Пуенте премина към нова мелодия, нещо малко по-нежно, и това ме настрои по-философски. Всички трябваше да направим нещо. Но от това заключение предстоящото не влезе в моя списък на първите десет предпочитани начина да загина. На първо място беше да заспя и да не се събудя и от това положението бързо ставаше още по-отвратително.

Какво ще видя, когато умра? Все пак не можех да се заставя да повярвам в душата, в рая или ада, във всичките му там тържествени безсмислици. В края на краищата ако човешките същества имат душа, дали и аз имам? А мога да ви уверя, че нямам. Бидейки такъв, какъвто съм, как бих могъл да имам? Немислимо! Достатъчно трудно е просто да съм себе си. Да съм себе си и с душа, и със съвест, и с някаква заплаха от задгробен живот би било невъзможно.

Но да мисля за себе си, чудесния, единствения по рода си, който изчезва завинаги и никога няма да се върне, е много тъжно. Всъщност трагично. Може би трябва да обърна внимание на прераждането. Там няма никакъв контрол, разбира се. Може да се върна като торен бръмбар или дори по-лошо, като поредно чудовище като мен. Несъмнено няма да има кой да скърби за мен, особено ако Дебс изчезне по същото време. Егоистично смятах, че аз трябва да си отида пръв. Просто да свърша с това. Цялата шарада се беше проточила достатъчно дълго. Време беше да приключи. Може би така бе по-добре.

Тито започна нова песен, много романтична, пееше нещо за „те амо“, и като се замислих, беше много възможно и Рита да скърби за мен, идиотката му с идиотка. И на Коуди и Астор, по техен си не съвсем нормален начин, щях да им липсвам. Някак си бях повлякъл

цял влак емоционални привързаности напоследък. Как бе могло това да стане с мен? И не мислех ли подобни неща съвсем неотдавна, когато висях под водата надолу с главата в обърнатата кола на Дебора? Защо напоследък прекарвах толкова много време в умиране, а все не го разбирах правилно? Нали знаех прекрасно, че в него няма нищо особено.

Чух, че Данко дрънчи с нещо в тавичката с инструменти, и обърнах глава да погледна. Все още беше много трудно да я движа, но като че ли беше станало малко по-лесно и успях да го фокусирам. Беше взел огромна спринцовка. Приблужи се към сержант Доукс, държеше я високо, сякаш искаше да го виждат и да му се възхищават.

— Време е да се събудиш, Албърт — каза бодро и заби иглата в ръката на Доукс. За малко не последва нищо, после Доукс трепна и се събуди, и издаде приятна серия от резове и крясъци. Доктор Данко стоеше, гледаше го и се наслаждаваше на момента, отново с високо вдигната спринцовка.

Някакво глухо тупване се чу откъм входа и Данко се извъртя и грабна пистолета за пейнтбол точно когато огромната фигура на Кайл Чътски изпълни вратата. И точно както се боях, Кайл се беше опрял на патерицата си и държеше пистолет в нещо, което дори аз разпознах като потна и несигурна ръка.

— Кучи син — каза той, а доктор Данко стреля в него веднъж, два пъти. Чътски го гледаше втренчено, с увиснала челюст. Данко свали пистолета и Чътски започна да се свлича на пода...

И точно зад Чътски, невидима, докато той не беше тупнал на пода, стоеше моята скъпа сестра Дебора, най-прекрасното нещо, което съм виждал някога след пистолета глок, който държеше в здравата си дясна ръка. Тя не се размотава, за да се поти или да ругае Данко. Просто стисна зъби, бързо стреля два пъти в гърдите му и той рухна върху френетично пищящия Доукс.

Дълго всичко остана много тихо и неподвижно, ако не броим неумолимия Тито Пуенте. После Данко се свлече от масата и Дебс коленичи до Чътски и провери пулса му. Намести го в по-удобно положение, целуна го по челото и най-после се обърна към мен.

— Декс — каза, — добре ли си?

— Ще бъда, сестричке — казах, чувствах се леко замаян, — ако изключиш тази ужасна музика.

Тя мина през стаята и изтръгна щепсела от стената. После погледна сержант Доукс във внезапната огромна тишина. Опитваше се дори да не трепне.

— Ще те изнесем отгук, Доукс — каза му. — Всичко ще се оправи. — Сложи ръка на рамото му, докато той бълбукаше, после внезапно се извърна и дойде при мен; от очите ѝ закапаха сълзи. — Господи — прошепна, докато ме освобождаваше. — Бедният Доукс!

Но когато отдра и последното тиксо от китките ми, ми беше трудно да изпитам някаква печал за Доукс, защото най-после бях свободен — и от тиксото на доктора, и от правенето на услуги, и, да, изглеждаше, че най-после съм свободен и от сержант Доукс.

Станах, което не беше толкова лесно, колкото си мислех. Раздвижих горките си схванати крайници, докато Дебс измъкваше радиото си, за да повика приятелите ни от полицията на Маями Бийч. Отидох до операционната маса. Беше дреболия, но любопитството ми надделя. Посегнах и взех парченцето хартия, залепено на ръба на масата.

С познатите изящни главни букви беше написано „ПРЕДАТЕЛСТВО“. Пет от буквите бяха задраскани.

Погледнах Доукс. И той ме погледна, с широко отворени очи, пръскащи омраза, която вече никога нямаше да проговори.

Така че, както виждате, понякога наистина има щастлив край.

ЕПИЛОГ

Много хубаво е да гледаш как слънцето изгрява над водата в застиналата субтропическа сутрин на Южна Флорида. Още по-хубаво е, когато огромната жълта пълна луна виси съвсем ниско на хоризонта и бавно избледнява до сребриста, преди да потъне във вълните на океана и да остави слънцето да вземе връх. А още по-хубаво е да наблюдаваш всичко това навътре в океана, от палубата на осемметрова моторница, когато протягаш и последните възелчета мускули на шията и ръцете си, уморен, но доволен. Най-после си постигнал състоянието „о-колко-съм-щастлив“ след изпълнена с работа нощ, която си очаквал прекалено дълго.

Скоро ще се преместя в собствената си малка лодка, сега влачена зад нас, и ще захвърля теглещото въже, и ще се отправя към потъващата луна, сънливо ще се връщам вкъщи към един съвсем нов живот на младоженец. А „Орел“, осемметровата взета назаем моторница, ще отпътува бавно в обратна посока, към Бимини, към Гълфстрийм, великата синя бездънна река, която тече в океана в толкова удобна близост до Маями. „Орел“ няма да стигне до Бимини, дори няма да успее да прекоси Гълфстрийма. Дълго преди да затворя щастливо очи в малкото си легло, моторът ще спре, потопен във вода, лодката ще се завърти отпуснато по вълните и после ще потъне бавно в безкрайните кристално прозрачни дълбини на Гълфстрийма.

И може би някъде далече под повърхността най-после ще спре на дъното сред скали, гигантски риби и потънали кораби и ще е невероятно прекрасно да си мислиш, че някъде наблизко има спретнато опакован пакет, който се поклаща леко от течението, докато раците го изгризват до кости. Бях употребил четири котви за Рийкър, след като бях обвинил частите с въже и верига, и акуратният безкръвен вързоп с два ужасни червени ботуша, здраво завързан към дъното, беше потънал бързо и се беше скрил от поглед цял-целеничък, с изключение на мъничка капчица бързо засъхваща кръв върху предметното стъкло в джоба ми. То ще отиде в кутията на етажерката ми точно до това на

Макгрегър, Рийкър ще нахрани раците и животът най-после ще тръгне по реда си с щастливия ритъм на преструване и после скок.

И след няколко години ще взема Коуди с мен и ще му покажа всички чудеса, които се разгръщат в една Нощ на ножа. Сега е прекалено малък, но ще започне отрано, ще се учи по план и бавно ще напредва... Хари ме беше научил на това, а сега аз щях да обуча Коуди. И някой ден, може би, той щеше да ме последва по тъмните стъпки, да стане нов Мрачен отмъстител и да осъществява плана на Хари срещу ново поколение чудовища. Както казах, животът продължава.

Въздъгнах, щастлив и доволен, готов за всичко това. Толкова е хубаво! Луната вече беше залязла и слънцето започваше да прогонва сутрешната прохлада. Време беше да се прибирам.

Преместих се в лодката си и прерязах въжетото. След това обърнах и последвах луната към леглото си вкъщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.